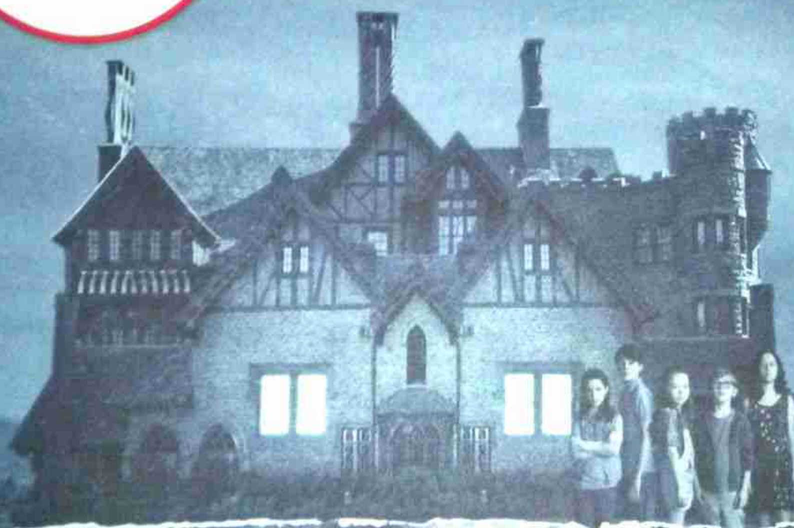
SHIRLEY JACKSON

CASA BÂNTUITĂ

NETFLIX
ROMANUL
CARE A INSPIRAT
SERIALUL DIFUZAT
PE NETFLIX

„Unul din cele două mari romane cu subiect supranatural din ultimii o sută de ani.“
Stephen King

buzz BOOKS

„HILL HOUSE SE ÎNĂLȚA SINGURATICĂ PE FUNDALUL DEALURILOR, IAR ÎNĂUNTRUL EI SĂLĂȘLUIA ÎNTUNERICUL...“

Patru persoane au sosit la Hill House: doctorul Montague, un savant care caută dovezi solide legate de manifestările supranaturale; Theodora, asistenta sa drăguță și sensibilă; Luke, un aventurier și viitorul moștenitor al Hill House; și Eleanor, o tânără singuratică, fragilă, cu un trecut întunecat.

Dar ceea ce la început pare să fie un experiment nevinovat, o întâlnire misterioasă cu niște fenomene inexplicabile, se dovedește rapid a fi o călătorie în cele mai cumplite coșmaruri ale celor patru și o investigație căreia mulți dintre ei s-ar putea să nu-i supraviețuiască.

•

„Sunt puține cărțile care m-au speriat profund...
Dar *Casa bântuită* de Shirley Jackson le-a întrecut pe toate...
M-a speriat pe când eram adolescent și încă mă bântuie.“
Neil Gaiman

„Shirley Jackson este unul dintre acei scriitori
extrem de speciali, care nu pot fi imitați... și ale căror cărți
exercită o vrajă de durată.“
Joyce Carol Oates

„Poveștile lui Shirley Jackson sunt printre cele mai
înfricoșătoare pe care le-am citit vreodată.“
Donna Tartt

eBook disponibil

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3783-3

SHIRLEY JACKSON

CASA BÂNTUITĂ

Traducere din limba engleză
MARIUS MICHAL KLIMOWICZ

LITERA®

București
2019

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Alexandra Diaconescu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JACKSON, SHIRLEY
Casa bântuită / Shirley Jackson;
trad. din lb. engleză: Marius Michal Klimowicz. -
București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3783-3

I. Klimowicz, Marius Michal (trad.)

821.111

Lui Leonard Brown

1

1

Nici un organism viu nu poate să ducă o existență sănătoasă în condiții de realitate absolută pentru prea mult timp; se spune că până și ciocârliile și cosașii visează. Hill House, antiteza sănătății mintale, se înălța singuratică pe fundalul dealurilor, iar înăuntrul ei sălășluia întunericul; așa dăinuise vreme de mai bine de optzeci de ani și poate că avea să mai dăinuie încă optzeci. Înăuntru, pereții se înălțau drepți, cărămizile se aliniau ordonat, podelele erau ferme și ușile erau închise pe bună dreptate; liniștea se sprijinea cu nădejde de lemnul și piatra casei, și orice umbla pe acolo, umbla în singurătate.

Doctorul John Montague era un savant; își luase doctoratul în antropologie cu sentimentul obscur că acest domeniu îl va apropia cel mai mult de adevărata sa vocație: analiza manifestărilor supranaturale. Făcea uz de titlul lui în mod sistematic, sperând ca diplomele să-i confere un aer de respectabilitate, dacă nu de autoritate academică, în condițiile în care investigațiile lui nu erau chiar științifice. Îl costase destul de mult, atât financiar, cât și ca orgoliu, de vreme ce nu era un milog, să închirieze Hill House pentru trei luni, dar se aștepta să fie răsplătit cu vârf și îndesat de senzația

plăcută pe care avea să i-o stârnească publicarea lucrării lui de căpătâi, tratând cauzele și efectele anomaliilor paranormale dintr-o casă despre care se știa că este „bântuită“. Își dedicase viața găsirii unei case care să fie cu adevărat bântuită. Când aflase de Hill House, la început fusese sceptic, apoi plin de speranță, apoi înverșunat; nu era genul de om care să lase să-i scape comoara odată ce o găsise.

Intențiile doctorului Montague cu privire la Hill House derivau din metodologia curajoșilor vânători de fantome din secolul al XIX-lea; urma să locuiască efectiv acolo și să observe ce se întâmpla. Inițial voise să urmeze exemplul acelei lady anonime care se mutase în Ballechin House și, pe toată durata verii, îi găzduia pe toți doritorii, atât cei sceptici, cât și cei convinși, crochetul și căutarea fantomelor fiind atracțiile principale, dar scepticii, pasionații și jucătorii buni de crochet sunt din ce în ce mai rari în ziua de azi; doctorul Montague se vedea forțat să angajeze asistenți. Poate că stilul de viață mai tihnit al epocii victoriene se potrivea mai bine cu investigațiile paranormale, sau poate că documentarea minuțioasă a fenomenelor dispăruse ca metodă de determinare a realității; în orice caz, doctorul Montague nu numai că trebuia să-și angajeze asistenți, dar mai întâi trebuia să-i găsească.

Deoarece se considera atent și conștiincios, petrecu destul de mult timp în căutarea acestora. Inspectă meticulos registrele societăților de cercetare a fenomenelor paranormale, arhivele ziarelor de scandal, rapoartele parapsihologilor și compuse o listă cu numele unor oameni care fuseseră implicați în evenimente anormale, într-un fel sau altul, indiferent pentru cât de scurt timp sau cât de dubioase ar fi fost circumstanțele. De pe lista lui elimină mai întâi numele persoanelor

care muriseră. Apoi, după ce șterse numele celor care i se păreau avizi de publicitate, cu o inteligență sub medie sau neadecvați pentru că aveau o tendință clară de a se plasa în centrul atenției, îi rămaseră doisprezece indivizi. Fiecare dintre aceștia primi apoi o scrisoare de la doctorul Montague prin care era invitat să-și petreacă toată vara sau o parte din ea într-o casă de țară confortabilă, veche, dar complet echipată cu canalizare, electricitate, încălzire centrală și saltele curate. Scopul șederii era să observe și să studieze diversele povești neplăcute despre casă, care se răspândiseră în cei optzeci de ani de existență. Nu se menționa în mod explicit că Hill House ar fi fost bântuită, deoarece doctorul Montague era un om de știință și, până când nu avea să trăiască pe pielea lui o manifestare paranormală la Hill House, nu se putea pronunța. În consecință, scrisorile lui aveau o anumită demnitate ambiguă, calculată în așa fel încât să stârnească imaginația unui anumit tip de cititor. Primi răspunsuri la patru dintre cele douăsprezece scrisori; ceilalți opt candidați ori se mutaseră și nu lăsaseră noua adresă, ori își pierduseră interesul pentru supranatural, sau poate că nici nu-l avuseseră vreodată. Celor patru care-i răspunseseră, doctorul Montague le scrise din nou, indicându-le ziua când casa avea să fie locuibilă și adăugând indicații detaliate despre cum puteau ajunge acolo, deoarece, așa cum se vedea obligat să explice, informațiile legate de situarea ei precisă erau greu de obținut, mai ales din partea comunității rurale din jur. Cu o zi înainte de a pleca spre Hill House, doctorul Montague se lăsă convins să primească în compania lui selectă și un reprezentant al familiei care deținea casa; tot atunci, unul dintre candidați îi trimise o telegramă prin care-l anunța că renunță, dintr-un motiv

evident fabricat. Altul nu mai ajunse deloc şi nici nu mai scrise, poate din cauza unei probleme personale urgente. Ceilalţi doi veniră.

2

Eleanor Vance avea treizeci şi doi de ani când sosi la Hill House. Singura persoană din lume pe care o ura din inimă, acum că mama ei murise, era sora ei. Nu-şi putea suferi cumnatul şi pe nepoata de cinci ani şi nu avea prieteni. Acest lucru se datora în mare parte celor unsprezece ani pe care-i petrecuse având grijă de mama ei invalidă, care-i aduseseră oarecare competenţă ca infirmieră şi o inabilitate de a ieşi la lumina puternică a soarelui fără să clipească. Nu-şi putea aduce aminte de vreun moment când fusese cu adevărat fericită în viaţa de adult; anii cu mama ei fuseseră clădiţi cu devotament în jurul vinovăţiei şi al micilor reproşuri, al oboselii constante şi al disperării nesfârşite. Deşi nu-şi dorise vreodată să devină retrasă şi timidă, petrecuse atât de mult timp singură, fără a iubi pe cineva, încât îi era dificil să se adreseze altei persoane, chiar şi în treacăt, fără a fi foarte conştientă de sine, de incapacitatea stânjenitoare de a-şi găsi cuvintele. Numele ei apăruse pe lista doctorului Montague deoarece într-o zi, când avea doisprezece ani şi sora ei optsprezece, iar tatăl lor murise de mai puţin de o lună, o ploaie cu pietre începuse să cadă pe casa lor, din senin şi fără vreo indicaţie în ceea ce priveşte scopul sau motivul, pătrunzând prin tavan, prăvălindu-se cu zgomot asupra pereţilor, spărgând ferestre şi ropotind exasperant pe acoperiş. Pietrele căzuseră cu intermitenţe timp de trei zile, timp în care pe Eleanor şi sora ei le deranjase mai puţin acest fenomen neobişnuit, cât

faptul că vecinii și tot soiul de gură-cască se adunau zilnic în fața ușii de la intrare, pentru a nu pomeni de insistența orbească și isterică a mamei lor că totul se datora oamenilor răi și pizmași din cartier, care voiau să-i facă de petrecanie de când se mutase acolo. După trei zile, Eleanor și sora ei fuseseră duse la casa unei prietene, iar pietrele încetaseră să cadă și nici că mai căzuseră vreodată, deși Eleanor, sora și mama ei se mutaseră înapoi, iar dușmănia cu întreg cartierul continuase la nesfârșit. Povestea fusese uitată de toată lumea, cu excepția oamenilor pe care i-a consultat doctorul Montague; bineînțeles că fusese uitată și de către Eleanor și sora ei, fiecare presupunând atunci că cealaltă fusese de vină.

În sinea ei, de-a lungul întregii sale vieți, de la prima amintire, Eleanor așteptase ceva precum Hill House. În timp ce avea grijă de mama – o muta pe acea bătrânică morocănoasă din scaun în pat, pregătea la nesfârșit castroane de supă și terci, își făcea curaj pentru rufele murdare –, Eleanor se agăța de năzuința că într-o zi se va întâmpla ceva. Acceptase invitația la Hill House răspunzând la scrisoare, deși cumnatul ei insistase să dea niște telefoane ca să se asigure că acest doctoraș nu avea ca scop s-o inițieze în niște ritualuri animalice implicând unele practici despre care sora lui Eleanor considera că nu se cade să fie cunoscute de către o femeie necăsătorită.

– Se prea poate, șoptea sora lui Eleanor în intimitatea dormitorului matrimonial, se prea poate ca doctorul Montague – dacă ăsta *e* într-adevăr numele lui, până la urmă – se prea poate că acest doctor Montague să *folosească* aceste femei pentru – ei bine – *experimente*. Știi tu, *experimente*, cum s-a mai întâmplat.

Pe sora lui Eleanor o măcina gândul la experimentele despre care auzise că le făceau acești doctori. Eleanor nu avea astfel de idei sau, dacă le avea, nu-i era frică. Eleanor, pe scurt, s-ar fi dus oriunde.

Theodora – acesta era numele întreg pe care-l folosea; schițele ei erau semnate „Theo", iar pe ușa apartamentului, pe vitrina magazinului ei, în cartea de telefoane, pe hârtia cu antet și la baza portretului său fotografic pe care-l ținea deasupra șemineului, numele era întotdeauna doar Theodora –, Theodora nu era deloc ca Eleanor. Datoria și conștiinciozitatea erau pentru Theodora calități care aparțineau de drept Cercetașelor. Lumea Theodorei era una a deliciilor și culorilor pastel; ajunsese pe lista doctorului Montague deoarece atunci când intrase râzând în laborator, aducând cu sine o năvală de parfum floral, reușise cumva, amuzată și entuziasmată de propriul talent, să identifice corect optsprezece cărți de joc din douăzeci, cincisprezece cărți din douăzeci, nouăsprezece cărți din douăzeci, ridicate de un asistent în afara razei ei vizuale și auditive. Numele „Theodora" strălucea în dosarele laboratorului, și astfel ajunse inevitabil în atenția doctorului Montague. Prima lui scrisoare o distrase pe Theodora, care-i răspunsese mai mult din curiozitate (cunoașterea superioară care-i indica simbolurile de pe cărțile de joc ridicate în afara razei sale vizuale o îndemna poate pe drumul spre Hill House), având de fapt intenția să refuze invitația. Totuși – poate din cauza acelui sentiment de neliniște, de urgență –, când sosise scrisoarea de confirmare a doctorului Montague, Theodora fusese tentată și cumva se aruncase orbește, nemotivat, într-o ceartă violentă cu prietena cu care împărțea apartamentul.

De ambele părți se rostiseră lucruri pe care doar timpul le mai putea șterge; Theodora distrusese, dinadins și cu sânge-rece, frumoasa figurină pe care prietena ei o sculptase, luând-o pe ea ca model, iar prietena ei rupsese în bucăți, cu cruzime, volumul de Alfred de Musset pe care i-l dăruise Theodora la aniversare, stăruind cu înverșunare asupra paginii conținând dedicația iubitoare și glumeață. Aceste fapte erau, desigur, de neuitat, și până când aveau să poată râde împreună de ele trebuia să mai treacă un timp; în acea noapte Theodora îi scrisese doctorului Montague că-i accepta invitația, iar a doua zi plecase păstrând o tăcere glacială față de colocatara ei.

Luke Sanderson era un mincinos. Era și hoț. Mătușii lui, care era proprietara Hill House, îi plăcea să clarifice că nepotul ei avusese parte de cea mai bună educație, cele mai bune haine, cele mai bune gusturi și cei mai proști tovarăși dintre toți oamenii pe care-i cunoscuse ea; n-ar fi lăsat să-i scape nici o șansă de a-l pune la adăpost pentru câteva săptămâni. La insistențele ei, avocatul familiei îi explicase doctorului Montague că nu i se putea închiria casa pentru scopurile anunțate, sub nici o formă, fără prezența restrictivă a unui membru al familiei pe toată durata șederii sale, și e posibil ca la prima lor întâlnire doctorul să fi simțit în Luke un fel de putere sau un instinct felin de autoconservare, căci s-a arătat aproape la fel de nerăbdător ca doamna Sanderson să-l aibă pe Luke alături. În orice caz, Luke era amuzat, mătușa lui, recunoscătoare, iar doctorul Montague, mai mult decât satisfăcut. Doamna Sanderson îi mărturisi avocatului familiei că, oricum, în casă nu era mare lucru de furat pentru Luke. Argintăria veche avea ceva valoare, adăugă ea,

dar reprezenta o dificultate aproape insurmontabilă pentru Luke: era nevoie de multă energie să o furi și să o transformi în bani. Doamna Sanderson era nedreaptă față de Luke. Nu era deloc probabil ca Luke să dispară cu argintăria familiei, cu ceasul doctorului Montague sau cu brățara Theodorei; tânărul era necinstit doar în măsura în care fura mărunțiș din portofelul mătușii lui și trișa la cărți. Era de asemenea înclinat să vândă ceasurile și porttigaretele pe care i le făceau cadou prietenele mătușii lui cu dragă inimă, îmbujorându-se drăgălaș. Într-o bună zi, Hill House avea să-i revină lui Luke, dar niciodată nu-i dăduse prin cap că avea să locuiască în ea.

3

– Pur și simplu nu cred că ar trebui să ia mașina, asta-i tot, spunea cu înverșunare cumnatul lui Eleanor.

– E pe jumătate mașina mea, zise Eleanor. Am plătit și eu la ea.

– Pur și simplu nu cred că ar trebui s-o ia, asta-i tot, insistă cumnatul ei. Își privea rugător soția. Nu e corect s-o folosească ea toată vara, iar noi să fim nevoiți să ne descurcăm fără.

– Carrie o conduce tot timpul, eu nici măcar nu am scos-o vreodată din garaj, spuse Eleanor. În afară de asta, voi o să fiți la munte toată vara, nu puteți să o folosiți *acolo*. Carrie, știi și tu că n-o să folosiți mașina în munți.

– Și dacă se îmbolnăvește sărăcuța Linnie sau mai știu eu ce? Și avem nevoie să o ducem la doctor?

– E pe jumătate mașina mea, stărui Eleanor. Intenționez s-o iau.

– Dar dacă s-ar îmbolnăvi chiar *Carrie*? Dacă nu putem să aducem un doctor și trebuie dusă la spital?

– O vreau. Intenționez s-o iau.

– Nu prea cred. Carrie vorbi încet, cu prudență. Nu știm unde te duci, nu? N-ai găsit de cuviință să ne spui foarte multe despre toate astea, nu? Nu văd cum aș putea accepta să te las să-mi împrumuți mașina.

– E pe jumătate mașina mea.

– Nu, spuse Carrie. N-ai voie.

– Exact. Cumnatul lui Eleanor încuviință din cap. Avem nevoie de ea, așa cum a zis și Carrie.

Carrie zâmbi ușor.

– Eleanor, eu nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ți-aș împrumuta mașina și s-ar întâmpla ceva. De unde știm noi că ne putem încrede în acest doctoraș? Până la urmă, tu ești încă o femeie tânără, și mașina aia valorează o grămadă de bani.

– Haide, Carrie, că *doar l-am sunat* pe Homer de la biroul de credite și mi-a spus că tipul e respectat la o facultate sau alta...

– Desigur, avem *toate* motivele să presupunem că e un bărbat onest, replică sora ei încă zâmbind, dar Eleanor nu vrea să ne spună și nouă unde se duce sau cum să dăm de ea dacă vrem mașina înapoi; ar putea să i se întâmple ceva, și noi nici măcar n-am afla vreodată. Chiar dacă Eleanor, continuă ea pe un ton delicat, adresându-se ceștii de ceai, chiar dacă *Eleanor* e pregătită să fugă până la capătul pământului la invitația oricărui bărbat, *în continuare* nu există nici un motiv pentru care ar trebui să i se permită să-mi ia mașina.

– E pe jumătate mașina mea.

– Dacă sărăcuţa Linnie se îmbolnăveşte, acolo sus în munţi, cu nimeni prin preajmă? Nici un doctor? interveni cumnatul.

– În orice caz, Eleanor, sunt sigură că fac ceea ce mama ar fi considerat că e mai bine. Mama avea încredere în mine, şi sunt sigură că n-ar fi fost de acord să te las să-ţi faci de cap, să pleci Dumnezeu ştie unde cu maşina mea.

– Sau dacă m-aş îmbolnăvi chiar *eu*, acolo sus în...

– Sunt sigură că mama ar fi fost de acord cu mine, Eleanor.

– Pe lângă asta, spuse cumnatul lui Eleanor, lovit subit de o idee, de unde ştim că ar aduce-o înapoi în stare bună?

„Totul are un început“, îşi spuse Eleanor. Coborî din taxi, foarte devreme dimineaţa, tremurând pentru că sora şi cumnatul ei probabil deja începeau să freamăte mânaţi de primele suspiciuni; îşi luă repede valiza din taxi, în timp ce şoferul scotea cutia de carton care stătuse pe scaunul din faţă. Eleanor îi dădu un bacşiş mai mare decât era necesar, întrebându-se dacă sora şi cumnatul ei îi luaseră urma, dacă nu cumva chiar acum coteau pe stradă spunându-şi: „Uite-o acolo, exact cum am crezut, hoaţa, uite-o acolo“; se întoarse în grabă spre intrarea imensei parcări municipale în care-şi ţineau maşina, uitându-se neliniştită spre capetele străzii. Se izbi de o doamnă foarte scundă, făcând-o să-şi scape diferitele pacheţele în toate direcţiile, şi se uită cu groază cum unul dintre ele îi căzu la picioare, împrăştiind pe trotuar o bucată ruptă de prăjitură cu brânză, felii de roşii, o pâinică.

– Lua-te-ar naiba, lua-te-ar naiba! urlă doamna scundă. Le duceam acasă, lua-te-ar naiba, lua-te-ar naiba!

– Îmi pare rău, spuse Eleanor.

Se aplecă, dar nu părea posibil să adune fragmentele de roșii și prăjitură cu brânză și să le îndese cumva înapoi în pachețelul rupt. Bătrânica se încruntă în jos și înșfăcă restul pachețelelor înainte să poată Eleanor să ajungă la ele; până la urmă Eleanor se ridică, oferindu-i în chip de scuze un zâmbet crispat.

– Îmi pare atât de rău, repetă ea.

– Lua-te-ar naiba, zise iar bătrânica, dar mai liniștită. O duceam acasă pentru un prânzuleț. Și acum, din cauza *ta*...

– Aș putea să le plătesc, dacă sunteți de acord.

Când Eleanor își scoase portmoneul, doamna scundă căzu pe gânduri.

– N-aș putea să iau bani așa, pur și simplu, răspunse ea într-un târziu. Nu le cumpărasem, vezi dumneata. Erau resturi. Își ţuguie buzele de furie. Ar fi trebuit să vezi șunca, dar pe *aia* a luat-o altcineva. Și tortul de ciocolată. Și salata de cartofi. Și bombonelele în hârtiuțe plisate. Am ajuns prea târziu pentru *toate*. Iar acum...

Și ea și Eleanor priviră spre harababura de pe trotuar. Peste câteva clipe, doamna micuță adăugă:

– Deci, vezi tu, n-aș putea să iau bani pur și simplu, nu bani direct din mâna ta, nu pentru niște resturi.

– Pot să vă cumpăr ceva ca să le înlocuiesc? Sunt groaznic de grăbită, dar dacă am găsi o prăvălie deschisă...

Doamna micuță zâmbi malițios.

– Încă mai am *asta*, oricum, zise ea strângând un pachet la piept. Poți să îmi plătești cursa de taxi până acasă. Atunci *nimeni* altcineva nu va mai putea da peste mine.

– Cu mare plăcere, spuse Eleanor și se întoarse spre șoferul de taxi care, interesat de scenă, nu plecase. Puteți să o duceți pe doamnă acasă? îl întrebă.

– Vreo doi dolari sunt de ajuns, zise micuța doamnă, fără a pune la socoteală bacșișul pentru acest domn, desigur. Fiind *atât* de scundă, explică ea cu glas scăzut, e un adevărat pericol, chiar un adevărat pericol, să dea oamenii peste tine. Totuși, e o veritabilă plăcere să găsești pe cineva care e atât de binevoitor încât să-și răscumpere greșeala. Uneori, oamenii care dau peste tine nici măcar nu se întorc să se uite.

După ce o ajută să se urce în taxi cu pachețelele ei, Eleanor scoase doi dolari și o monedă de cincizeci de cenți din portmoneu și i-i dădu bătrânicii, care-i înhăță imediat cu mânuța ei mică.

– În regulă, mamaie, zise șoferul de taxi, unde mergem?

Micuța doamnă chicoti.

– Îți zic după ce pornim. Se întoarse apoi spre Eleanor: Mult noroc, drăguță. De acum înainte să fii mai atentă și să nu mai dai peste oameni.

– La revedere, spuse Eleanor, și chiar îmi pare foarte rău.

– Nu-i nimic, spuse micuța doamnă făcându-i cu mâna în timp ce taxiul se punea în mișcare. O să mă rog pentru tine, drăguță.

„Ei bine“, se gândi Eleanor, cu ochii la taxi, „măcar există o persoană care o să se roage pentru mine. Măcar una.“

4

Era prima zi de vară cu adevărat însorită, o perioadă a anului care pentru Eleanor venea întotdeauna

cu amintiri dureroase din copilărie, când părea să fie vară tot timpul; nu putea să-și amintească nici o iarnă de dinaintea morții tatălui ei, care se petrecuse într-o zi rece și umedă. În ultimul timp, în acești ani care treceau atât de grăbiți, începuse să se întrebe ce se întâmplase cu toate acele zile de vară irosite; cum putuse să le petreacă într-o asemenea delăsare? „Sunt o proastă", își spunea vară de vară, „sunt o mare proastă; acum am crescut și știu cât valorează fiecare lucru. Nimic nu e irosit cu adevărat", judeca ea rațional, „nici măcar copilăria." Cu toate astea, în fiecare an, într-o dimineață de vară, un vânt cald cobora pe strada pe care se plimba și o atingea cu un gând rece: „Am lăsat să treacă și mai mult timp". Dar în această dimineață, pe când conducea mașinuța pe care ea și sora ei o dețineau împreună – neliniștită că sora ei ar fi putut totuși să-și dea seama ce făcuse, că, adică, se dusese până la urmă la garaj și o luase pur și simplu –, pe când înainta cuminte pe drum, urmând liniile albe, oprindu-se când trebuia și cotind când era permis, Eleanor zâmbi razelor de soare care se prăvăleau în lungul străzii și-și spuse: „Am plecat, am plecat, în sfârșit am făcut pasul!"

Până acum, ori de câte ori avusese permisiunea lui Carrie să conducă micuța mașină, fusese extrem de precaută, manevrând cu foarte mare grijă ca să evite chiar și cea mai mică zgârietură sau avarie care ar fi putut s-o irite pe sora ei, dar astăzi, cu cutia ei de carton pe bancheta din spate și valiza pe podea, cu mănușile și portmoneul și haina subțire pe scaunul de alături, mașina îi aparținea în întregime, o mică lume izolată, toată a ei. „Chiar am plecat", gândi ea.

La ultimul semafor din oraș, înainte să cotească pe șoseaua care o scotea din localitate, se opri așteptând să

se facă verde și scoase scrisoarea doctorului Montague din agendă. „Nici măcar n-o să-mi trebuiască o hartă", își spuse. „Trebuie să fie un om foarte atent." *... Ruta 39 până la Ashton*, spunea în scrisoare, *apoi cotește la stânga pe Ruta 5 spre vest. Urmărește-o pe aceasta pentru mai puțin de treizeci de mile și vei ajunge la micul sat Hillsdale. Treci prin Hillsdale până la intersecția cu o benzinărie pe stânga și o biserică pe dreapta și cotește la stânga pe ceea ce pare a fi un drum de țară îngust; vei urca pe dealuri și drumul va fi foarte prost. Urmărește acest drum până la capăt – cam șase mile – și vei ajunge la Hill House. Scriu aceste indicații atât de detaliat pentru că nu este recomandat să oprești în Hillsdale să întrebi pe unde să o iei. Oamenii de acolo sunt nepoliticoși cu străinii și de-a dreptul ostili cu oricine întreabă de Hill House.*

Sunt foarte bucuros că ni te vei alătura în Hill House și îmi va face mare plăcere să te cunosc joi, în data de douăzeci și unu iunie...

Semaforul se făcu verde; intră pe șoseaua principală, evadând din oraș. „Nimeni nu mai poate să mă prindă acum; ei nici măcar nu știu în ce direcție am luat-o", se gândi.

Nu mai plecase singură la drum lung până acum. Noțiunea de a-și împărți minunata călătorie în mile și ore i se părea ridicolă; o concepea, ținându-și mașina cu precizie între linia de pe mijlocul șoselei și linia de copaci de lângă drum, ca pe un coridor de momente inedite care o purtau cu ele, o duceau pe o cale de o noutate incredibilă spre un loc nou. Călătoria în sine era acțiunea ei pozitivă, destinația fiind vagă, de neimaginat, poate inexistentă. Intenționa să savureze fiecare clipă, delectându-se cu drumul și copacii și casele și orășelele urâte, jucându-se cu ideea că i s-ar fi putut năzări să oprească aproape oriunde și să nu

mai plece niciodată. Ar fi putut să-și oprească mașina la marginea șoselei – „deși asta nu e permis", își spuse; ar fi fost pedepsită dacă într-adevăr ar fi făcut-o – și s-o lase în urmă, în timp ce ea ar fi hoinărit printre copaci spre câmpurile molatice și primitoare din spatele lor. Ar putea să hoinărească până la epuizare, alergând după fluturi sau urmând cursul unui râu și ajungând apoi pe înnoptat la cabana vreunui bătrân tăietor de lemne, care i-ar fi oferit adăpost; s-ar fi putut stabili pentru totdeauna în East Barrington sau Desmond sau Berk; ori ar fi putut să nu mai părăsească drumul niciodată, ci să-i dea tot înainte și înainte, până când roțile mașinii s-ar fi tocit de tot și ar fi ajuns la capătul lumii.

„La fel de bine aș putea să mă duc până la Hill House, unde sunt așteptată și unde o să mi se dea găzduire și mâncare și un salariu simbolic în schimbul deciziei mele de a-mi abandona angajamentele și legăturile din oraș și de a pleca de acasă ca să văd lumea. Mă întreb ce fel de om e doctorul Montague. Mă întreb cum e Hill House. Mă întreb cine o să mai fie acolo."

Se îndepărtase deja binișor de oraș. Era atentă să nu rateze ieșirea spre Ruta 39, acel firicel magic de drum pe care doctorul Montague îl alesese pentru ea, dintre toate drumurile din lume, ca să o aducă în siguranță la el și la Hill House; nici un alt drum nu putea să o ducă din locul unde se afla până unde voia să ajungă. Doctorul Montague fusese confirmat, devenise infailibil; sub panoul care indica ieșirea spre Ruta 39 era alt semn pe care scria: ASHTON, 121 MILE.

Drumul, prietenul ei intim acum, șerpuia și cobora, având curbe în spatele cărora așteptau surprize – o vacă o dată, privind-o peste gard, un câine deloc curios

altă dată – alunecând în depresiuni în care se aflau orășele, printre câmpuri și livezi. Pe strada principală a unui sat trecu pe lângă o casă imensă, înconjurată de coloane și ziduri, cu obloane la ferestre și o pereche de lei de piatră păzind treptele, și se gândi că ar fi putut să locuiască acolo, ștergând leii de praf în fiecare dimineață și mângâindu-i pe cap de noapte bună. „Timpul se naște în această dimineață de iunie", era ea încredințată, „dar este un timp neobișnuit de nou și de sine stătător; în aceste câteva secunde am trăit o viață întreagă într-o casă cu doi lei în față. În fiecare dimineață măturam veranda și ștergeam leii de praf și în fiecare seară îi mângâiam pe cap de noapte bună, iar o dată pe săptămână le spălam fețele și coamele și labele cu apă caldă și carbonat de sodiu și îi curățam între dinți cu un bețigaș. Înăuntru camerele erau înalte și luminoase, cu podele strălucitoare și ferestre lustruite. O bătrânică elegantă avea grijă de mine, mișcându-se țeapăn cu un serviciu de ceai pe o tavă și aducându-mi în fiecare seară un pahar de vin de soc bun pentru sănătate. Îmi luam cina singură în lunga și tăcuta sufragerie, la masa lucioasă, iar între ferestrele înalte lambriurile albe străluceau în lumina lumânărilor; la cină aveam pasăre și ridichi din grădină și gem de prune făcut în casă. Dormeam sub un baldachin de organdi alb, și o lumină de noapte mă apăra din hol. Oamenii se înclinau în fața mea pe străzile orașului pentru că toată lumea era mândră de leii mei. Când am murit..."

Lăsase orașul de mult în urmă, acum trecea pe lângă chioșcuri murdare și închise și panouri rupte. Cândva, prin apropiere fusese un bâlci unde se țineau curse de motociclete; inscripțiile încă mai purtau fragmente de cuvinte. CAD scria pe unul dintre ele, ÎNFRICAT

pe altul. Râse de ea însăși, dându-și seama cum găsea prevestiri peste tot; „Cuvintele erau CASCADOR NEÎNFRICAT, Eleanor, motocicliști cascadori", își zise și încetini, deoarece conducea prea repede și ar fi putut ajunge la Hill House prea curând.

La un moment dat se opri de tot la marginea drumului pentru a se uita fascinată. De-a lungul șoselei, poate pe mai bine de un sfert de milă, trecuse pe lângă un șir splendid de leandri îngrijiți, cu flori roz și albe, care-i stârniseră admirația. Acum ajunsese la poarta care-i proteja, iar dincolo de poartă arbuștii continuau. Poarta nu era nici mai mult, nici mai puțin decât două coloane ruinate străjuind un drum care ducea spre niște câmpuri goale. Putea să vadă cum leandrii se îndepărtau de drum, înșirându-se de-a lungul fiecăreia dintre laturile unui pătrat uriaș, iar în spatele celei mai îndepărtate laturi curgea un pârâu. Înăuntrul pătratului de leandri nu era nimic, nici o casă, nici o clădire, nimic în afara drumului drept care trecea prin mijloc și ajungea la apă. „Ce-o fi fost aici?" se întrebă. „Ce a fost aici și nu mai este, sau ce ar fi trebuit să fie aici și n-a mai ajuns niciodată? Urma să fie o casă sau o grădină sau o livadă; au fost alungați pentru totdeauna, sau se întorc? Leandrii sunt otrăvitori, își aminti ea; oare păzesc ceva? Oare voi ieși din mașină și voi trece prin poarta ruinată și apoi, odată ajunsă în pătratul magic de leandri, voi descoperi că am pătruns într-o țară a zânelor, protejată otrăvitor de ochii curioșilor? Odată ce pășesc printre stâlpii magici, oare trec de bariera protectivă, rupând vraja? O să intru într-o grădină înmiresmată, cu fântâni și bănci joase și arcade de trandafiri unde voi găsi o alee – cu pietre prețioase, poate, cu rubine și smaralde, destul de moale pentru gingașele sandale ale unei fiice de rege –, iar aceasta

mă va conduce direct la palatul care se află sub o vrajă. Voi urca trepte joase de piatră printre lei de piatră care stau de strajă până într-o curte unde sunt jocuri de apă și o regină așteaptă plângând să se întoarcă prințesa. Își va scăpa broderia când mă va vedea și le va striga servitorilor – treziți într-un final din somnul lor cel lung – să pregătească un mare festin, deoarece vraja a luat sfârșit și palatul este din nou cum era. Și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți."

„Nu, desigur", gândi ea pregătindu-se să-și repornească mașina, „odată ce palatul devine vizibil și vraja e ruptă, *întreaga* vrajă se va rupe și întregul peisaj din jurul leandrilor va reveni la forma lui reală, topindu-se toate, orașele și semnele și vacile, într-o imagine de un verde plăcut dintr-un basm. Apoi, un prinț va apărea călare dinspre dealuri, strălucind în verde și argintiu cu o sută de arcași călărind în urma lui, flamurile fluturând, caii nechezând, nestematele lucind..."

Râse și se întoarse să le ofere un zâmbet de bun-rămas leandrilor magici. „Într-o bună zi o să mă întorc să vă destram vraja."

Se opri să prânzească după ce condusese o sută una mile. Găsise un restaurant de țară care se prezenta drept „Vechea moară"; locul la masă era incredibil în felul lui, pe un balcon suspendat peste un pârâu năvalnic, de unde putea privi pietrele ude de sub ea și scânteierea îmbietoare a apei curgătoare, iar în față avea un castron de sticlă ornată cu brânzică de vacă și prăjiturele cu mălai într-un șervet. Pentru că se afla într-un ținut în care farmecele se înfiripau și se destrămau repede, voia să mai zăbovească la prânz, știind că la sfârșitul zilei o aștepta oricum Hill House. Singurii oameni din sala de mese erau o familie, o mamă și un tată cu un băiețel și o fetiță, care vorbeau între ei încet și

cu blândețe; la un moment dat, fetița se întoarse și o privi pe Eleanor cu o curiozitate sinceră, iar după un minut îi zâmbi. Luminile pârâului de dedesubt se reflectau în tavan și pe mesele lustruite și se jucau de-a lungul cârlionților fetiței, și mama micuței spuse:

– Își vrea ceșcuța de stele.

Eleanor ridică privirea surprinsă; fetița se proptea în scaunul ei, refuzând ursuză laptele, în timp ce tatăl ei se încrunta și fratele ei chicotea, iar mama ei spunea calmă:

– Își vrea ceșcuța de stele.

„Într-adevăr", gândi Eleanor. „Într-adevăr, și eu vreau același lucru; o ceașcă de stele, desigur."

– Cana ei micuță, explică mama ei scuzându-se cu un zâmbet față de chelnerița pironită de uimire la gândul că laptele bun de țară pe care-l aveau acolo nu era destul de bun pentru fetiță.

– Are stele pe fundul cănii și întotdeauna își bea laptele din ea când e acasă. O numește ceșcuța ei de stele pentru că poate să vadă stelele în timp ce își bea laptele.

Chelnerița dădu din cap fără convingere. Mama îi spuse fetiței:

– O să-ți bei laptele din ceșcuța ta de stele diseară, când ajungem acasă. Dar acum, ca să fii o fetiță cuminte, nu vrei să bei puțin lapte din paharul ăsta?

„N-o face", îi spuse Eleanor fetiței în gând. „Insistă asupra cănii tale de stele; odată ce te prind în capcana de a fi ca toți ceilalți, nu-ți vei mai vedea niciodată ceașca de stele; n-o face", și fetița îi aruncă o privire și zâmbi, un zâmbet subtil, cu gropițe, arătând că înțelegea pe de-a-ntregul, și clătină din cap cu încăpățânare în fața paharului. „Ce fetiță curajoasă", își zise Eleanor, „ce fetiță curajoasă și înțeleaptă!"

– O răsfeți, spuse tatăl ei. Nu ar trebui să i se permită asemenea ifose.

– Doar de data asta, spuse mama ei. Puse paharul de lapte jos și o atinse ușor pe fetiță pe mână: Mănâncă-ți înghețata.

Când plecară, fetița îi făcu lui Eleanor cu mâna, iar Eleanor îi întoarse salutul, apoi rămase într-o singurătate fericită ca să-și termine cafeaua, în timp ce pârâiașul vesel curgea mai departe pe sub ea. „Nu mai am mult de mers; am făcut mai mult de jumătate de drum. Aproape am ajuns la final", își spuse, și undeva în adâncul minții ei, sclipind ca un pârâiaș, ultima bucățică a unei melodii începu să-i danseze prin cap, aducând de departe câte un cuvânt: „În zăbavă nu-i belșugul", gândi ea, „în zăbavă nu-i belșugul".

Se opri aproape de tot chiar înainte de Ashton, pentru că ajunsese la o căbănuță îngropată într-o grădină. „Aș putea locui aici singură", gândi ea, încetinind mașina ca să arunce o privire de-a lungul cărării care șerpuia prin grădină până la ușița albastră unde, pentru ca totul să fie perfect, o pisică albă stătea pe trepte. „Nimeni nu m-ar găsi acolo, printre toți trandafirii aceia, și, ca să fiu sigură, aș planta leandri la marginea drumului. Aș aprinde focul în serile reci și aș rumeni mere în propria mea vatră. Aș crește pisici albe și aș coase perdele albe pentru ferestre și uneori aș ieși pe ușă ca să mă duc la magazin, să cumpăr scorțișoară și ceai și ață. Oamenii ar veni la mine să le ghicesc viitorul, iar eu aș prepara poțiuni de iubire pentru fecioare triste; aș avea un măcăleandru..." Dar cabana era deja în urmă și sosise timpul să se uite după noul ei drum, atât de atent cartografiat de doctorul Montague.

„Cotește la stânga pe Ruta 5 spre vest", spunea în scrisoare, la fel de eficient și de prompt ca și cum ar

fi ghidat-o de departe, de parcă ar fi ținut în mâini o telecomandă cu care îi dirija mașina. Se isprăvise. Era pe Ruta 5 spre vest, călătoria ei se apropia de sfârșit. „În ciuda avertismentelor lui", își zise, „mă voi opri totuși în Hillsdale pentru un minut, doar cât să beau o ceașcă de cafea, pentru că nu suport să mi se termine lunga excursie așa curând." În definitiv, nu încălca regulile. „Scrisoarea spunea că e nerecomandat să te oprești în Hillsdale să întrebi de drum, nu că-i interzis să te oprești la cafea, și poate că dacă nu menționez Hill House nu greșesc cu nimic. Oricum", avu ea un gând neclar, „e ultima mea șansă."

Ajunse la Hillsdale înainte să-și dea seama: o harababură încâlcită și dezordonată de case murdare și străzi întortocheate. Era micuț orășelul; odată ajunsă pe strada principală putea deja să zărească la capăt colțul cu benzinăria și biserica. Părea să existe doar un singur loc în care să te poți opri pentru o cafea, iar acela avea un aspect neatrăgător, însă Eleanor decisese să se oprească în Hillsdale, așa că parcă mașina lângă bordura spartă din fața localului și se dădu jos. După ce cugetă un minut, cu un semn tăcut din cap către Hillsdale, își încuie mașina, preocupată de valiza de pe podea și cutia de pe bancheta din spate. „N-o să petrec mult timp în Hillsdale", gândi ea uitându-se în lungul străzii, care reușea chiar și în lumina soarelui să pară întunecată și urâtă. Un câine dormea neliniștit în umbra zidului, o femeie stătea în ușă peste drum și se uita la Eleanor și doi tineri stăteau sprijiniți de un gard, păstrând o tăcere elaborată. Eleanor, care se temea de câini străini și femei batjocoritoare și golani tineri, intră cu grabă în local, ținându-și strâns gentuța și cheile de la mașină. Înăuntru dădu peste o tejghea în spatele căreia era o fată obosită, fără bărbie, iar

la celălalt capăt mânca un bărbat. Se întreba cât de foame trebuie să-i fi fost ca să fi intrat aici, când îi căzu privirea pe tejgheaua gri și pe capacul de sticlă murdar de deasupra unei farfurii cu gogoși.

– Cafea, îi ceru ea fetei din spatele tejghelei, și fata se întoarse ostenită și răsturnă o ceașcă din maldărele de pe rafturi.

„O să trebuiască să beau cafeaua asta, pentru că mi-am zis c-o s-o fac", își spuse Eleanor cu severitate, „dar data viitoare o să-l ascult pe doctorul Montague."

Bărbatul care mânca și fata de după tejghea împărtășeau o glumă numai de ei știută; când fata îi servi cafeaua lui Eleanor, îi aruncă bărbatului o privire și jumătate de zâmbet, el ridică din umeri și fata râse. Eleanor ridică privirea, dar fata își privea cu insistență unghiile și bărbatul își ștergea farfuria cu pâine. Poate cafeaua era otrăvită; cu siguranță arăta ca și cum ar fi fost. Hotărâtă să sondeze satul Hillsdale până în măruntaiele cele mai adânci, Eleanor îi spuse fetei:

– Aș dori și una dintre gogoșile acelea, te rog.

Fata, aruncând o privire piezișă spre bărbat, puse o gogoașă pe o farfurie și i-o servi, apoi râse când întâlni din nou privirea bărbatului.

– E un orășel simpatic, i se adresă Eleanor fetei. Cum se cheamă?

Fata se holbă la ea; poate că nimeni nu mai îndrăznise vreodată să se refere la Hillsdale ca la un orășel simpatic; după o clipă se uită din nou spre bărbat, parcă cerându-i o confirmare, și zise:

– Hillsdale.

– Locuiești aici de mult timp? o întrebă Eleanor.

„Nu voi pomeni de Hill House", îl asigura ea pe doctorul Montague de la distanță, „vreau doar să pierd niște timp."

– Da, răspunse fata.

– Trebuie să fie plăcut să locuiești într-un orășel ca ăsta. Eu vin dintr-un oraș mare.

– Da?

– Îți place aici?

– Nu-i rău, spuse fata. Se uită din nou la bărbat, care asculta cu atenție, și adăugă: N-ai prea multe de făcut.

– Cât de mare e orașul?

– Destul de mic. Mai vrei cafea?

Întrebarea îi era adresată bărbatului, care își zăngănea ceașca de farfurie. Eleanor luă o primă, înfiorătoare gură de cafea și se întrebă cum ar fi putut el să mai vrea.

– Primiți mulți vizitatori prin părțile astea? întrebă ea când fata termină de umplut ceașca și reveni la poziția ei, sprijinită de rafturi. Turiști, mă refer?

– Pentru ce?

Preț de o clipă fata o fulgeră cu privirea, din ceea ce ar fi putut fi un vid mai mare decât cunoscuse Eleanor vreodată.

– De ce ar vrea cineva să vină *aici*?

Se uită cu tristețe spre bărbat și adăugă:

– Nu există nici măcar cinema.

– Dar dealurile sunt atât de frumoase. De cele mai multe ori, în locurile ferite cum e acesta, poți da peste orășeni care vin și-și construiesc case printre dealuri. Pentru intimitate.

Fata râse scurt.

– Pe *aici* nu.

– Sau renovează case vechi...

– Intimitate, zise fata și râse din nou.

– Mi se pare pur și simplu surprinzător, spuse Eleanor, simțind că bărbatul se uita la ea.

– Da, spuse fata. Măcar dacă ar construi un cinema.

– Mă gândeam, spuse Eleanor cu grijă, să arunc o privire prin împrejurimi. Casele vechi de obicei sunt ieftine, nu? Și e amuzant să le renovezi.

– Nu și prin părțile astea, zise fata.

– Deci nu există case vechi pe aici? Nici printre dealuri?

– Nu.

Bărbatul se ridică, scoase niște mărunțiș din buzunar și vorbi pentru prima dată:

– Oamenii *pleacă* din orașul ăsta. Nu *vin* aici.

După ce ușa se închise în spatele lui, fata își întoarse privirea goală spre Eleanor, aproape cu reproș, ca și cum l-ar fi gonit cu pălăvrăgeala ei.

– Avea dreptate, spuse până la urmă. Oamenii pleacă, cei norocoși.

– Dar *tu* de ce nu pleci de aici? o întrebă Eleanor.

Fata ridică din umeri.

– Mi-ar fi mai bine în altă parte?

Îi luă banii fără interes și-i dădu restul, apoi, cu altă privire fulgerătoare, se uită spre farfuriile goale de la capătul tejghelei și spuse aproape zâmbind:

– Vine aici în fiecare zi.

Când Eleanor îi întoarse zâmbetul și deschise gura să zică ceva, fata se răsuci, făcându-și de lucru pe la rafturi. Simțindu-se alungată, Eleanor se îndepărtă recunoscătoare de cafea și își luă cheile de la mașină și portmoneul.

– La revedere, spuse Eleanor, iar fata, în continuare cu spatele la ea, îi răspunse:

– Multă baftă, sper să-ți găsești casa.

5

Drumul care pleca dinspre benzinărie și biserică era într-adevăr foarte prost, cu brazde adânci și plin

de pietre. Mașinuța lui Eleanor se poticnea și sălta, ezitând să meargă mai departe peste aceste dealuri neprimitoare, unde ziua părea să se termine abrupt sub copacii groși și ostili de pe ambele părți ale drumului. „Chiar nu par să aibă parte de mult trafic pe aici", gândi ea crispată, trăgând repede de volan ca să evite un bolovan deosebit de mare, „șase mile în condițiile astea nu o să-i priască mașinii." Pentru prima oara după mai multe ore se gândi la sora ei și râse. Până acum mai mult ca sigur că-și dăduseră seama că luase mașina și plecase, dar n-aveau cum să știe încotro; probabil își spuneau unul altuia increduli că nu ar fi bănuit-o niciodată pe Eleanor în stare de așa ceva. „Nici eu nu m-aș fi bănuit capabilă de așa ceva", își zise, încă râzând. „Totul este diferit, eu sunt o persoană nouă, foarte departe de casă. În zăbavă nu-i belșug; ... fericirea nu așteaptă..." Icni când mașina se lovi de o piatră și alunecă de-a lungul drumului cu un hârșâit amenințător undeva dedesubt, dar apoi se redresă cu voinicie și-și continuă urcarea încăpățânată. Crengile copacilor atingeau ușor parbrizul și era tot mai întuneric. „Hill House apreciază intrările dramatice", gândi ea; „mă întreb dacă soarele pătrunde vreodată până aici." Într-un final, cu un ultim efort, mașina trecu de o învălmășeală de frunze moarte și crenguțe și ajunse într-un luminiș lângă poarta de la Hill House.

„Ce caut eu aici?" se întrebă dintr-odată, simțindu-se neputincioasă. „Ce caut eu aici?" Poarta era înaltă și amenințătoare și masivă, înfiptă bine într-un zid de piatră care se pierdea printre copaci. Chiar și din mașină se observau lacătul și lanțul care era răsucit în jurul zăbrelelor și printre ele. Dincolo de poartă putea doar să vadă că drumul făcea un cot, umbrit de ambele părți de copacii tăcuți și întunecați.

Din moment ce poarta era atât de clar încuiată – încuiată și răsîncuiată și legată și ferecată, „cine vrea atât de mult să pătrundă înăuntru?“ se întreba ea –, nici nu încercă să se dea jos din mașină, doar apăsă pe claxon, moment în care copacii și poarta se cutremurară și se retraseră un pic din calea sunetului. După un minut mai claxonă o dată și apoi văzu un bărbat venind din partea cealaltă a porții; la fel de întunecat și de neprimitor ca lacătul, se uită printre gratii la ea, încruntându-se.

– *Tu* ce mai vrei?

Vocea lui era tăioasă, meschină.

– Aș dori să intru, dacă nu vă supărați. Vă rog să descuiați poarta.

– Zice cine?

– Păi..., șovăi ea. Trebuie să intru, zise într-un final.

– Pentru ce?

– Sunt așteptată.

„Sau nu sunt?“ se întrebă dintr-odată. „Ăsta să fie capătul drumului?“

– De cine?

Știa, desigur, că bărbatul era încântat să facă abuz de autoritatea lui, de parcă odată ce s-ar fi dus să deschidă poarta și-ar fi pierdut mica superioritate temporară pe care credea că o are – „și eu ce superioritate am?“ se întrebă ea; „doar sunt în *afara* porții.“ Își dădea seama că dacă și-ar fi ieșit din fire, ceea ce rareori făcea de teamă că n-ar fi obținut nici un rezultat, n-ar fi reușit decât să-l alunge, iar ea ar fi rămas în afara porții, înjurând în zadar. Putea chiar să-i anticipeze aerul inocent dacă ar fi fost mustrat mai târziu pentru aroganța lui – rânjetul distrat și malițios, ochii mari și goi, vocea plângăreață protestând că *voise* să-i deschidă, *plănuise* să-i deschidă, dar cum putea fi sigur? Avea instrucțiuni

clare, nu-i așa? Și trebuia să facă ce i se spunea, nu? În definitiv, *el* ar fi dat de bucluc dacă ar fi lăsat să intre o persoană care nu avea ce căuta acolo. Putea să-i anticipeze ridicatul din umeri și, vizualizându-l, izbucni în râs, care era probabil cel mai prost lucru pe care ar fi putut să-l facă.

El îi mai aruncă o privire și se îndepărtă de poartă.

– Mai bine te întorci mai târziu, îi spuse, întorcându-i apoi spatele cu un aer de izbândă virtuoasă.

– Uitați ce e, strigă ea, încercând să nu pară furioasă. Sunt unul dintre oaspeții doctorului Montague; sigur mă așteaptă în casă – vă rog, *ascultați-mă*!

El se întoarse și rânji.

– N-au cum să te *aștepte*, având în vedere că ești singura care a *ajuns*, până acum.

– Vreți să spuneți că nu e nimeni în casă?

– Nimeni, din câte știu *eu*. Poate nevastă-mea, care o pune la punct. Așa că n-ar avea cum să fie acolo *așteptându-te*, nu-i *așa*?

Se lăsă pe spătar și închise ochii. „În Hill House e la fel de greu de pătruns ca-n rai“, se gândi.

– Presupun că știai peste ce-o să *dai* venind aici. Presupun că ți-au zis acolo, la oraș. Ai *auzit* ceva despre locul ăsta?

– Am auzit că am fost invitată aici ca oaspete al doctorului Montague. Când veți deschide porțile, voi intra.

– O să le deschid, o să le deschid. Vreau doar să mă asigur că știi ce te așteaptă înăuntru. Ai mai fost aici? Ești poate un membru al familiei?

O cerceta de după gratii cu o față zeflemitoare ce reprezenta încă o barieră, după lacăt și lanț.

– Nu pot să te las să intri până nu sunt *sigur*, nu-i așa? Cum spuneai că te cheamă?

Ea oftă.

– Eleanor Vance.

– Deci nu un membru al familiei, presupun. Ai auzit ceva despre locul ăsta?

„Poate că e șansa mea“, reflectă ea; „mi se mai dă o ultimă șansă. Aș putea să întorc mașina aici și acum în fața porților ăstora și să plec de aici și nimeni nu m-ar putea învinovăți. Oricine are dreptul să-și ia tălpășița.“ Scoase capul pe fereastra mașinii și rosti cu furie:

– Numele meu este Eleanor Vance. Sunt așteptată la Hill House. Descuiați aceste porți numaidecât!

– Fie, fie.

Intenționat, făcând un întreg spectacol deloc necesar din vârâtul cheii în broască și rotitul acesteia, descuie lacătul, trase lanțul și deschise porțile doar atât cât să treacă mașina printre ele. Eleanor înaintă încet, dar viteza cu care sări el din drum o făcu să creadă că bărbatul surprinsese impulsul de moment care-i trecuse prin minte; ea râse și opri mașina, pentru că el se apropia – în siguranță, din lateral.

– N-o să îți placă, îi zise. O să-ți pară rău că am deschis poarta aia.

– Dați-vă la o parte, vă rog. M-ați ținut în loc destul.

– Crezi că ar fi putut aduce pe altcineva să deschidă poarta asta? Crezi că zăbovește altcineva pe aici destul de mult, în afară de mine și de nevastă-mea? Crezi că nouă nu ne merge cam așa cum am vrea decât dacă stăm pe aici și aranjăm casa și deschidem porțile pentru toți orășenii care cred că știu totul?

– Vă rog să vă îndepărtați de mașina mea.

Nu îndrăznea să recunoască faptul că o speria, de teamă că ar fi putut observa și el; silueta lui atât de aproape, rezemându-se de mașină, era hidoasă, și indignarea lui enormă o uimea; într-adevăr, îl convinsese să-i deschidă poarta, dar oare considera casa și

curtea de dincolo ca fiind ale lui? Un nume din scrisoarea doctorului Montague îi trecu prin minte, și întrebă curioasă:

– Nu cumva sunteți Dudley, îngrijitorul?

– Da, eu-s Dudley, îngrijitorul, o îngână el. Cine altcineva crezi că ar mai fi pe aici?

„Servitorul bătrân și onest al familiei", gândi ea, „mândru și loial și complet dezagreabil."

– Dumneavoastră și soția aveți grijă de casă singuri?

– Cine altcineva?

Era lauda lui, blestemul lui, refrenul lui.

Se mișcă neliniștită, nevrând să se îndepărteze de el prea evident și totuși dorindu-și să-l facă să se dea la o parte, prin mici gesturi de a reporni mașina.

– Sunt sigură că o să ne asigurați o ședere foarte confortabilă, dumneavoastră și soția, spuse ea pe un ton concluziv. Între timp, eu sunt foarte nerăbdătoare să ajung la casă cât mai curând posibil.

Dudley chicoti dezaprobator.

– *Eu*, vezi tu, eu, eu nu rămân pe-aici după ce se întunecă.

Se îndepărtă rânjind, satisfăcut de el însuși. Eleanor era recunoscătoare, deși nu pe deplin liniștită. „Poate că o să-mi tot sară în cale de-a lungul aleii, o Pisică de Cheshire zâmbind disprețuitor, urlând de fiecare dată că ar trebui să fiu fericită dacă dau de cineva care vrea să rămână pe aici, până se întunecă, cel puțin." Ca să demonstreze că nu era deloc afectată de mutra îngrijitorului Dudley printre copaci, începu să fluiere, puțin iritată când își dădu seama că aceeași melodie încă îi răsuna în cap. „Fericirea nu așteaptă..." Și își spuse îmbufnată că era momentul să facă un efort și să se gândească la altceva; după toate probabilitățile, restul cuvintelor erau foarte inadecvate, dacă se ascundeau

cu atâta încăpățânare în memoria ei, și nimic n-ar fi fost mai dezonorant decât să fie surprinsă cântându-le la sosirea la Hill House.

Din când în când, între coroanele copacilor și dealuri întrezărea ceea ce probabil era acoperișul și poate un turn. „Casele erau clădite așa de ciudat pe vremea când a fost construită Hill House“, cugetă ea; „le puneau turnuri și turnulețe și contraforturi și ornamente dantelate din lemn, uneori chiar și turle gotice și gargui; nimic nu rămânea nedecorat. Poate că Hill House are un turn sau o cameră secretă, poate chiar și un pasaj care duce până la dealuri și care probabil era folosit de contrabandiști – deși cu ce ar fi putut să facă ei contrabandă prin părțile astea, printre aceste dealurile singuratice? Poate că o să întâlnesc un contrabandist teribil de frumos și...“

Coti mașina pe ultima parte a aleii, care ducea drept până la Hill House. Brusc, acționând fără să gândească, apăsă pe frână și rămase înlemnită.

Casa era mârșavă. Se cutremură și gândi, gândurile venindu-i nechemate în minte: „Hill House este mârșavă, este bolnavă; pleacă de-aici acum!“

2

1

Nici un ochi uman nu poate izola coincidenţa nefericită dintre liniile ciudate şi locul malefic, care sugerează împreună răul în alcătuirea unei case, şi totuşi o juxtapunere dementă, un unghi întors prost, o întâlnire întâmplătoare între acoperiş şi cer transformau Hill House într-un loc al disperării, fiind cu atât mai înfricoşătoare cu cât faţada părea trează, cu o vigilenţă în ferestrele pustii şi o idee de bucurie în sprânceana unei cornişe. Aproape orice casă, descoperită pe neaşteptate sau dintr-un anume unghi, poate să-i întoarcă o expresie adânc hazlie unui privitor; un mic horn neastâmpărat sau o lucarnă ca o gropiţă pot să surprindă spectatorul cu un sentiment de tovărăşie; dar o casă arogantă şi plină de ură, care nu-şi lasă niciodată garda jos, poate să fie doar malefică. Această casă, care părea cumva să se fi format singură, împletindu-se sub influenţa propriului tipar din mâinile constructorilor, montându-se în propria-i construcţie de linii şi unghiuri, îşi ridica imensul cap împotriva cerului fără vreo concesie făcută umanităţii. Era o casă fără bunătate, fără intenţia de a fi locuită, un loc neadecvat pentru oameni sau pentru iubire sau pentru

speranță. Exorcismul nu poate schimba înfățișarea unei case; Hill House va rămâne la fel până va fi distrusă.

„Ar fi trebuit să fac cale întoarsă la poartă", gândi Eleanor, căreia măruntaiele i se convulsionau instinctiv. Se uita de-a lungul liniilor acoperișului, străduindu-se zadarnic să găsească răul ce sălășluia acolo, oricare ar fi fost acesta; mâinile i se răciseră de neliniște, astfel încât se fâstâci încercând să-și scoată o țigară, dar, mai presus de orice altceva, îi era frică, ascultând vocea bolnavă din capul ei care șoptea: *„Pleacă de aici, pleacă"*.

„Dar pentru asta am bătut atât drum, nu pot să mă întorc! Pe deasupra, ar râde de mine dacă aș încerca să trec iar pe la poartă."

Încercând să nu-și ridice privirea spre casă – n-ar fi putut nici măcar să spună ce culoare avea, sau în ce stil era, sau cât de mare era, doar că era enormă și întunecată și o privea de sus – reporni mașina și conduse pe ultima bucată de alee până la trepte, care duceau în linie dreaptă, într-un fel fără scăpare, spre verandă, ațintite fix spre ușa de la intrare. Aleea cotea de ambele părți, încercuind casa, și probabil mai târziu avea să-și poată duce mașina pe acolo, în căutarea unui șopron în care s-o pună la adăpost; acum se gândea îngrijorată că nu-i plăcea ideea de a-și tăia orice posibilitate de a o întinde. Coti doar îndeajuns cât să o mute mai într-o parte, dând-o din drum pentru cei care soseau mai târziu – „ar fi păcat", gândi ea cu amărăciune, „ca un străin să arunce o primă privire acestei case și să vadă ceva atât de consolator cum e blajinul meu automobil parcat în față" – și ieși, luându-și valiza și haina. „Ei bine, iată-mă", își spuse stânjenită.

Era un act de tărie morală să-și ridice piciorul și să-l pună pe prima treaptă, și i se părea că reticența ei

profundă față de primul contact cu Hill House venea direct din sentimentul arzător că o aștepta, malefică, dar răbdătoare. „La final găsești iubirea“, gândi ea, amintindu-și într-un final cântecul și râzând pe trepte. „La final găsești iubirea.“ Cu pași mai fermi, urcă până pe verandă, în fața ușii. Hill House o năpădi dintr-odată; era învăluită de umbre, și sunetul pașilor ei pe lemnul verandei era scandalos în liniștea deplină, de parcă ar fi trecut mult timp de când niște picioare nu mai tropăiseră pe scândurile casei. Își ridică mâna spre inelul greu, de metal, cu față de copil, hotărâtă să facă și mai mult zgomot, din ce în ce mai mult, astfel încât Hill House să știe cert că era acolo, iar apoi ușa se deschise fără avertisment și în fața ei apăru o femeie care, dacă e adevărat că cei ce se aseamănă se adună, nu putea să fie decât soția bărbatului de la poartă.

– Doamna Dudley? întrebă ea, ținându-și respirația. Eu sunt Eleanor Vance. Sunt așteptată.

Fără a scoate un cuvânt, femeia se dădu la o parte. Șorțul ei era curat, părul era îngrijit și cu toate astea dădea o impresie indistinctă de murdărie, într-un fel foarte asemănător cu al soțului, iar expresia de bănuială ursuză de pe fața ei se potrivea cu iritabilitatea malițioasă vizibilă pe a lui. „Nu“, își spuse Eleanor; „nu e chiar așa, pe de o parte pentru că totul pare atât de întunecat aici și pe de alta pentru că mă așteptam ca soția lui să fie urâtă. Dacă n-aș fi văzut Hill House, aș mai fi fost atât de nedreaptă cu oamenii ăștia? Până la urmă, ei nu fac altceva decât să aibă grijă de casă.“

Holul în care se aflau era aglomerat cu lemn închis la culoare și gravuri greoaie, copleșit de apăsarea scărilor de la celălalt capăt. La etaj părea să mai fie un coridor, mergând de-a latul casei; putea zări un palier lat și, opus față de casa scării, uși închise de-a lungul

holului de deasupra. De-a stânga și de-a dreapta lui Eleanor erau uși duble masive, gravate cu fructe și grâne și vietăți; toate ușile pe care putea să le vadă în casă erau închise.

Când încercă să vorbească, vocea ei se înecă în liniștea apăsătoare, așa că fu nevoită să mai facă o încercare ca să scoată un sunet.

– Puteți să mă duceți în camera mea? întrebă în cele din urmă, cu un gest spre valiza de pe podea, privind cum reflexia vălurită a mâinii sale se adâncea tot mai mult printre umbrele adânci ale podelei lustruite. Înțeleg că sunt prima care a ajuns. Dumneavoastră... dumneavoastră ați *spus* că sunteți doamna Dudley, nu?

„Cred că o să izbucnesc în plâns", gândi ea, „ca un copil care suspină și urlă: «Nu-mi place aici!»"

Doamna Dudley se întoarse și începu să urce treptele, iar Eleanor își ridică valiza și o urmă în grabă, dornică să mai vadă și altă ființă vie în acea casă. „Nu", își spuse, „nu-mi place aici." Doamna Dudley ajunse în capătul scărilor și coti la dreapta, și Eleanor văzu că meșterii constructori, prin cine știe ce intuiție rară, renunțaseră la orice tentativă de eleganță – probabil după ce-și dăduseră seama ce urma să fie casa, fie că voiau, fie că nu – și construiseră, la acest al doilea etaj, un coridor lung și drept în care să încapă toate ușile dormitoarelor; avea impresia fugară că terminaseră primul și al doilea etaj într-un fel de grabă indecentă, nerăbdători să dea gata treaba și să scape de acolo, alegând cel mai simplu model pentru camere. La capătul din stânga al coridorului era o a doua scară, care probabil ducea de la camerele servitorilor de la al doilea etaj, trecând prin primul spre camerele de serviciu de dedesubt; la capătul din dreapta al holului era altă încăpere, probabil cea mai luminoasă și mai însorită,

în virtutea situării. În afară de lambriurile sumbre și ceea ce arăta ca o serie de gravuri executate prost, aranjate cu o precizie neplăcută de-a lungul pereților în ambele direcții, nimic nu rupea rectitudinea holului, cu excepția seriei de uși, toate închise.

Doamna Dudley traversă holul și deschise o ușă, poate la întâmplare.

– Asta este camera albastră, zise ea.

Din curbura scărilor Eleanor deduse că i se repartizase o încăpere care dădea spre fața casei; „soră Anne, soră Anne“, gândi ea înaintând recunoscătoare spre lumina dinăuntru.

– Ce drăguț, zise ea stând în ușă, dar numai din sentimentul că trebuia să facă vreun comentariu; nu era deloc drăguț, abia dacă era tolerabil; conținea aceeași lipsă de armonie discordantă imprimată în toată casa.

Doamna Dudley se dădu la o parte ca s-o lase pe Eleanor să intre și vorbi, aparent spre perete:

– Eu pun cina pe bufetul din sufragerie la șase fix. Puteți să vă serviți singuri. Strâng dimineața. Micul dejun o să fie gata la nouă. Asta am stabilit să fac. Nu pot să vă deretic prin camere așa cum ați vrea, dar nu aveți la cine altcineva să apelați ca să mă ajute. Nu servesc pe nimeni. Ceea ce am stabilit nu include servitul.

Eleanor dădu din cap, stând nesigură în ușă.

– Nu rămân după ce pun de cină, continuă doamna Dudley. Nu după ce începe să se întunece. Plec înainte să se lase întunericul.

– Știu.

– Locuim în oraș, la șase mile de aici.

– Da, zise Eleanor, amintindu-și de Hillsdale.

– Deci nu va fi nimeni prin preajmă, dacă aveți nevoie de ajutor.

– Înțeleg.

– Nici nu v-am auzi, în noapte.

– Presupun că nu...

– Nimeni n-ar putea. Nu e nici o casă de aici şi până în oraş. Nimeni nu se apropie mai mult de atât.

– Ştiu, zise Eleanor obosită.

– Noaptea, spuse doamna Dudley zâmbind de-a dreptul. Pe întuneric, adăugă ea, apoi închise uşa în spatele ei.

Eleanor aproape că pufni în râs când se imagină strigând: „Ah, doamnă Dudley, am nevoie de ajutorul dumneavoastră pe întuneric“, dar în clipa următoare se cutremură.

2

Stătea mohorâtă lângă valiza ei, cu haina încă atârnată de braţ, repetându-şi neputincioasă: „La final găseşti iubirea“, dorindu-şi să plece acasă. În urma ei erau scara întunecată şi holul lustruit şi masiva uşă de la intrare şi doamna Dudley şi Dudley, râzând la poartă şi lacătele şi Hillsdale şi căsuţa dintre flori şi familia de la han şi grădina de leandri şi casa cu leii de piatră în faţă, toate care o aduseseră sub lupa infailibilă a doctorului Montague, în camera albastră din Hill House. „E groaznic“, gândi ea, nevrând să se mişte, deoarece mişcarea ar fi putut implica acceptarea, intenţia de a se stabili, „e groaznic şi nu vreau să rămân.“ Dar nu avea încotro; scrisoarea doctorului Montague o adusese până aici şi nu putea să o ducă mai departe. După un minut oftă, îşi scutură capul şi traversă camera ca să-şi aşeze valiza pe pat.

„Iată-mă în camera albastră din Hill House“, spuse cu jumătate de glas, deşi era destul de reală şi dincolo de orice îndoială o cameră albastră. Avea perdele

albastre de muselină la cele două ferestre, care priveau peste acoperișul verandei spre peluză, un covor cu modele albastre pe podea, o cuvertură albastră pe pat și o plapumă albastră rulată în capătul acestuia. Pereții, cu tâmplărie întunecată până la umeri, aveau un tapet decorat în albastru cu un model din floricele albastre deasupra, formând cununi și buchețele delicate. Poate că cineva sperase la un moment dat să mai destindă atmosfera din camera albastră din Hill House cu un tapet drăgălaș, fără a-și da seama că o astfel de speranță s-ar fi evaporat acolo numaidecât, lăsând în urmă doar o sugestie vagă a existenței sale, ca un ecou aproape imperceptibil al unui suspin undeva, departe... Eleanor tremură și se învârti pe loc să vadă camera în întregime. Era proiectată incredibil de defectuos, ceea ce o făcea să pară înfiorător de greșită în toate dimensiunile ei, astfel încât pereții păreau întotdeauna într-o direcție un pic mai lungi decât putea ochiul să îndure, iar în cealaltă direcție un pic mai scurți decât cea mai mică lungime tolerabilă. „Aici vor ei să *dorm*", gândi Eleanor neîncrezătoare; „ce coșmaruri așteaptă, ascunse de umbre, în colțurile acelea înalte – ce suflu de frică absurdă o să plutească deasupra gurii mele..." și tremură din nou. „*Serios acum*", își spuse, „*serios acum*, Eleanor."

Își deschise valiza pe patul înalt și, recunoscătoare pentru alinarea de a-și descălța pantofii rigizi de oraș, începu să despacheteze, cu convingerea complet feminină în adâncul minții, că cea mai bună metodă de a liniști o minte răvășită este să-ți pui încălțări comode. În ziua precedentă, când își făcuse bagajul, alesese haine pe care le credea adecvate pentru o casă izolată de țară; dăduse chiar și o fugă în ultimul moment și cumpărase – entuziasmată de îndrăzneala ei – două

perechi de pantaloni largi, un articol vestimentar pe care nu-l mai purtase de mai mulți ani decât își putea aminti. „Mama ar fi *furioasă*", se gândise în timp ce așeza pantalonii pe fundul valizei ca să nu trebuiască să-i scoată, să nu trebuiască nimeni să afle că-i avea, în cazul în care și-ar fi pierdut curajul. Acum, în Hill House, nu mai păreau atât de noi; despacheta neatentă, atârnând rochițele câș pe umerașe, aruncând pantalonii în sertarul de jos al comodei înalte placate cu marmură, aruncându-și pantofii de oraș într-un colț al marelui șifonier. Deja se plictisise de cărțile pe care le luase cu ea; „oricum probabil că n-o să rămân", se gândi când își închise valiza goală și o așeză într-un colț al șifonierului, „n-o să-mi ia mai mult de cinci minute să-mi fac din nou bagajul." Își dădu seama că încerca să pună valiza jos fără să scoată un sunet și apoi văzu că rămăsese în ciorapi, încercând să se miște cu cât mai puțin zgomot, de parcă liniștea ar fi fost esențială în Hill House; își aminti că și doamna Dudley avea un mers perfect silențios. Când se opri în mijlocul camerei, liniștea apăsătoare din Hill House se năpusti din nou asupra ei. „Sunt ca o creatură mică, înghițită cu totul de un monstru, și monstrul îmi simte fiecare mișcare înăuntrul său."

– Nu, rosti ea cu voce tare, și acel cuvânt solitar răsună în ecou.

Traversă în viteză camera și trase perdelele albastre de muselină, dar lumina soarelui abia dacă răzbea prin sticla groasă a ferestrelor. Nu putea vedea decât acoperișul verandei și o bucățică de peluză dincolo de acesta. Undeva acolo jos era mașinuța ei, care ar fi putut să o ia de acolo. „La final găsești iubirea", își spuse; „a fost alegerea mea să vin aici." Apoi își dădu seama că-i era frică să traverseze iar camera.

Stătea cu spatele la fereastră, mutându-și privirea de la ușă la șifonier, la comodă, la pat, spunându-și că n-avea nici un motiv de teamă, când auzi, venind de undeva de jos, sunetul unei portiere trântite, apoi pași rapizi, aproape dansați, urcând treptele și trecând pe verandă, și în cele din urmă, șocant, zăngănitul marelui inel de fier. „Vai", gândi ea, „mai vin oameni; n-o să fiu singură aici." Aproape râzând, străbătu în goană camera până pe coridor, ca să privească în jos pe scară spre holul de dedesubt.

– Slavă Cerului că ai venit, spuse ea privind prin penumbră, slavă Cerului că a venit cineva.

Își dădu seama, fără a fi surprinsă, că vorbea ca și cum doamna Dudley n-o putea auzi, deși doamna Dudley stătea, dreaptă și palidă, chiar în hol.

– Haide sus, o îndemnă Eleanor pe nou-venită. Va trebui să-ți cari singură valiza.

Rămăsese fără aer și părea incapabilă să se oprească din vorbit, timiditatea ei obișnuită topindu-se datorită ușurării.

– Numele meu este Eleanor Vance, spuse ea, și mă bucur așa mult că ai venit!

– Eu sunt Theodora. Doar Theodora. Casa asta *afurisită*...

– E la fel de rău și la etaj. Haide sus. Convinge-o să-ți dea camera de lângă a mea.

Theodora urcă scara masivă după doamna Dudley, uitându-se neîncrezătoare la vitraliul de pe palierul intermediar, la urna de marmură dintr-o nișă, la covorul cu modele. Valiza ei era considerabil mai mare decât a lui Eleanor și considerabil mai luxoasă; Eleanor o întâmpină s-o ajute, bucuroasă că lucrurile ei erau puse unde nu le putea vedea nimeni.

– Așteaptă până vezi dormitoarele, îi zise. Al meu cred că a fost camera de îmbălsămare la un moment dat.

– E casa la care am visat dintotdeauna, spuse Theodora. Un mic refugiu unde pot fi singură cu gândurile mele. În special dacă gândurile mele se întâmplă să fie despre crimă sau sinucidere sau....

– Camera verde, anunță doamna Dudley cu răceală.

Eleanor simți, cu un fior pasager de teamă, că discuțiile frivole sau critice despre casă o deranjau pe doamna Dudley întrucâtva; „poate crede că Hill House ne poate auzi“, gândi Eleanor, ca mai apoi să-i pară rău că-i trecuse așa ceva prin minte. Probabil că tremura, pentru că Theodora se întoarse cu un zâmbet prompt și-i atinse ușor umărul ca s-o liniștească. „E fermecătoare“, își zise Eleanor zâmbindu-i la rândul ei, „deloc genul de persoană care să se potrivească cu acest loc întunecat, sordid, dar, pe de altă parte, probabil că nici eu n-am ce căuta aici; nu sunt genul de persoană adecvată pentru Hill House, dar nici nu mă pot gândi la cineva care să fie.“ Izbucni în râs când văzu expresia Theodorei, care stătea în pragul camerei verzi.

– Sfinte Dumnezeule, zise Theodora aruncându-i o privire piezișă. Cât de sublim de fermecătoare e! Un veritabil umbrar.

– Eu pun cina pe bufetul din sufragerie la șase fix, spuse doamna Dudley. Puteți să vă serviți singuri. Strâng dimineața. Mic dejunul o să fie gata la nouă. Asta am stabilit să fac.

– Ești înfricoșată, remarcă Theodora uitându-se la Eleanor.

– Nu pot să vă deretic prin camere așa cum ați vrea, dar nu aveți la cine altcineva să apelați ca să mă ajute.

Nu servesc pe nimeni. Ceea ce am stabilit nu include servitul.

– Eram doar atunci când credeam că sunt singură, răspunse Eleanor.

– Nu rămân după șase. Nu după ce începe să se întunece.

– Sunt aici acum, zise Theodora, deci totul e în regulă.

– Avem o baie comună, spuse Eleanor hodoronc-tronc. Camerele sunt exact la fel.

Perdele verde de muselină atârnau la ferestrele din camera Theodorei, tapetul era împânzit de ghirlande verzi, cuvertura și plapuma erau verzi, la fel și comoda placată cu marmură și șifonierul imens.

– N-am mai văzut un loc așa groaznic în *viața* mea, zise Eleanor ridicând vocea.

– E ca în cele mai bune hoteluri, replică Theodora, sau orice tabără de fete decentă.

– Plec înainte să se lase întunericul, continuă doamna Dudley.

– Nimeni nu te va auzi dacă țipi în noapte, o informă Eleanor pe Theodora.

Își dădu seama că ținea clanța strâns; sub privirea amuzată a Theodorei, își descleștă degetele și merse cu un pas măsurat de-a lungul camerei.

– Va trebui să deschidem geamurile astea cumva, spuse ea.

– Deci nu va fi nimeni prin preajmă dacă aveți nevoie de ajutor, reluă doamna Dudley. Nici nu v-am auzi, în noapte. Nimeni n-ar putea.

– Ești mai bine acum? întrebă Theodora și Eleanor dădu din cap.

– Nu e nici o casă de aici și până în oraș. Nimeni nu se apropie mai mult de atât.

– Probabil că ți-e doar foame, zise Theodora, și eu sunt hămesită.

Își așeză valiza pe pat și își scoase pantofii.

– *Nimic*, continuă ea, nimic nu mă deranjează mai tare decât să-mi fie foame; mârâi și bâzâi și izbucnesc în lacrimi.

Ridică o pereche de pantaloni largi, croiți cu delicatețe, din valiză.

– În noapte, spuse doamna Dudley. Zâmbi. În întuneric, mai spuse înainte de a închide ușa în urma ei.

După un minut Eleanor zise:

– Și ea merge fără să scoată un sunet.

– O băbăciune încântătoare. Theodora se învârtea, uitându-se de jur împrejur în camera ei. Retrag ce am zis mai devreme, despre cele mai bune hoteluri. Seamănă puțin cu un internat în care am stat o vreme.

– Hai să o vezi pe a mea, spuse Eleanor. Deschise ușa de la baie și o conduse în camera ei albastră. Tocmai terminasem de despachetat și mă gândeam să-mi fac iar bagajul când ai ajuns tu.

– Sărăcuța de tine. Mai mult ca sigur ești flămândă. Singurul lucru la care mă puteam gândi când am văzut casa de afară a fost cât de distractiv ar fi să stau acolo afară și să o văd cum arde. Poate înainte să plecăm...

– A fost îngrozitor să fiu singură aici.

– Ar fi trebuit să vezi cum era la internatul ăla al meu în timpul vacanțelor.

Theodora se întoarse în camera ei. Cu senzația de mișcare și sunet din cele două camere, Eleanor se simți înveselită. Își îndreptă hainele pe umerașele din șifonier și își aranjă cărțile pe noptieră.

– Știi, strigă Theodora din cealaltă cameră, *chiar* seamănă cu prima zi de școală; totul e urât și ciudat

și nu știi pe nimeni și ți-e teamă că ceilalți o să râdă de hainele tale.

Eleanor, care deschisese sertarul comodei ca să scoată o pereche de pantaloni largi, se opri, apoi râse și aruncă pantalonii pe pat.

– Am înțeles eu bine, continuă Theodora, că doamna Dudley n-o să vină dacă urlăm în noapte?

– Nu asta a stabilit. L-ai cunoscut pe amabilul servitor de la poartă?

– Am avut o discuție simpatică. El a zis că nu pot să intru, eu am zis că pot și apoi am încercat să dau peste el cu mașina, dar a sărit din drum. Ascultă, crezi că trebuie să rămânem în camerele noastre să așteptăm? Aș vrea să mă schimb în ceva mai confortabil – exceptând cazul în care trebuie să ne dichisim pentru cină, ce crezi?

– Eu n-o s-o fac, dacă n-o faci nici tu.

– Eu n-o s-o fac, dacă n-o faci nici *tu*. Nu pot să ne țină piept amândurora. Oricum, hai să ieșim de aici și să explorăm; aș da orice să-mi iau acoperișul ăsta de deasupra capului.

– Se întunecă așa devreme, între dealurile astea, cu toți copacii...

Eleanor se duse din nou la fereastră, dar încă mai erau raze de soare care băteau pe peluză.

– N-o să se întunece de tot cel puțin încă o oră de acum încolo. Vreau să mă duc afară să mă rostogolesc prin iarbă.

Eleanor alese un pulover roșu, gândindu-se că în această cameră, în această casă roșul puloverului s-ar fi războit mai mult ca sigur cu roșul sandalelor cumpărate anume ca să se asorteze cu el, chiar dacă, în oraș, cu o zi în urmă, păruseră destul de apropiate. „Așa-mi trebuie oricum, dacă vreau să port astfel de

lucruri; până acum n-am vrut-o niciodată", se gândi. Dar i se părea că arată bizar de bine, în timp ce se privea în oglinda mare de pe ușa șifonierului și se simțea aproape confortabil.

– Ai idee cine mai vine? întrebă ea. Sau când?

– Doctorul Montague, spuse Theodora. M-aș fi gândit c-o să fie aici înaintea tuturor celorlalți.

– Îl cunoști demult pe doctorul Montague?

– Nici măcar nu l-am întâlnit vreodată. Dar tu?

– Niciodată. Ești aproape gata?

– Sunt gata.

Theodora intră în camera lui Eleanor prin baie. „Ce frumoasă e", gândi Eleanor, întorcându-se să se uite la ea; „aș fi vrut și eu să fiu frumoasă." La vederea bluzei galben-aprins a vecinei sale, spuse râzând:

– Aduci mai multă lumină în camera asta decât fereastra.

Theodora veni până lângă ea și se admiră aprobator în oglindă.

– Mi se pare că în acest loc mohorât este de datoria noastră să arătăm cât mai sclipitor cu putință. Aprob puloverul tău roșu; amândouă o să fim vizibile dintr-un capăt al casei până la celălalt. Uitându-se în continuare în oglindă, întrebă: Presupun că doctorul Montague ți-a scris?

– Da, zise Eleanor stingherită. La început nu știam dacă e o glumă sau nu. Dar cumnatul meu s-a interesat de el.

– Știi, spuse Theodora încet, până în ultimul moment – când am ajuns la poartă, presupun – nici măcar nu am crezut că există Hill House. Nu-ți petreci viața așteptându-te să se întâmple lucruri de genul ăsta.

– Dar unii dintre noi își petrec viața sperând, replică Eleanor.

Theodora râse și se învârti în fața oglinzii și o prinse pe Eleanor de mână.

– Hai să explorăm, ca două nimfe ale pădurii ce suntem!

– Nu putem să ne îndepărtăm de casă...

– Îți promit să nu fac nici un pas mai mult decât spui tu. Crezi că trebuie să-i dăm raportul doamnei Dudley?

– Probabil că oricum ne urmărește fiecare mișcare; asta trebuie să facă parte din ce a stabilit.

– Din ce a stabilit cu cine, mă întreb. Cu contele Dracula?

– Crezi că și *el* locuiește în Hill House?

– Cred că-și petrece toate sfârșiturile de săptămână aici; pot să jur că am văzut lilieci în gravurile de jos. Haide, haide.

Fugiră până la parter, tropăind pline de culoare și viață pe fundalul întunecat al tâmplăriei și al luminii cernite din casa scării, în timp ce doamna Dudley le privea de jos în tăcere.

– Mergem să explorăm, doamnă Dudley, o informă Theodora politicos. O să fim pe undeva pe afară.

– Dar ne întoarcem curând, adăugă Eleanor.

– Eu pun cina pe bufet la ora șase fix, le aminti doamna Dudley.

Eleanor deschise ușa masivă de la intrare cu o smucitură; era la fel de grea cum părea, și tânăra femeie își zise: „Va trebui să găsim o metodă mai ușoară de a intra înapoi".

– Las-o deschisă, îi spuse peste umăr Theodorei. E groaznic de grea. Ia una din vazele alea și blochează-o.

Theodora roti una dintre vazele mari de piatră din colțul holului și o traseră împreună, rezemând ușa de

ea. Lumina soarelui care apunea afară strălucea după bezna din casă, iar aerul era proaspăt și înmiresmat. În spatele lor, doamna Dudley mută vaza la loc, și marea ușă se trânti.

– Amabilă bătrânică, spuse Theodora către ușa închisă.

Pentru o clipă fața i se ascuți de enervare, iar Eleanor își zise: „Sper că n-o să se uite niciodată așa la *mine*". Se gândi surprinsă că de obicei era timidă printre străini, deloc în largul ei, și cu toate astea ajunsese în mai puțin de jumătate de oră s-o considere pe Theodora apropiată și vitală, o persoană a cărei mânie și-o imagina înfricoșătoare.

– Cred că..., începu Eleanor ezitând, dar apoi se relaxă, deoarece Theodora se întorsese și zâmbea din nou, cred că în timpul zilei, când doamna Dudley e prin preajmă, o să-mi fac de lucru, o să-mi găsesc o ocupație care să mă țină departe, departe de tot de casă. Poate că o să curăț terenul de tenis. Sau o să îngrijesc strugurii din seră.

– Ai putea să-l ajuți pe Dudley cu poarta.

– Ori să caut morminte nemarcate printre urzici.

Stăteau lângă balustrada verandei; de acolo puteau să se uite de-a lungul aleii până în punctul în care cotea din nou printre copaci și în jos, peste curba moale a dealurilor, până la linia subțire care putea fi șoseaua principală, drumul care se întorcea în orașele din care plecaseră. Cu excepția cablurilor electrice care ajungeau până la casă dintr-un punct dintre copaci, nu exista nici o altă dovadă a apartenenței acesteia la restul lumii. Eleanor înaintă câțiva pași pe verandă; aparent, înconjura casa.

– Ah, uite, exclamă ea când trecu de colț.

În spatele casei dealurile se înghesuiau unul peste altul apăsătoare, inundate de verdele bogat și liniștit al verii.

– De-asta i se spune Hill House, Casa de pe Deal, adăugă, într-un comentariu nu tocmai corect.

– E complet victoriană, spuse Theodora. Pur și simplu se lăfăiau în genul ăsta de clădiri imense, împopoțonate exagerat, și se îngropau în falduri de catifea și ciucuri și somptuozitate violet. Oricine altcineva de dinaintea lor sau de după ei ar fi pus casa asta chiar în *vârf*, pe acele dealuri, unde-i e locul, în loc s-o înghesuie aici, jos.

– Dacă ar fi fost în vârful dealului, toată lumea ar fi putut s-o vadă. Eu votez să rămână exact unde este, ascunsă.

– În tot timpul pe care-l vom petrece aici o să-mi fie groază la gândul că o să se prăvălească unul dintre dealurile acelea pe noi, zise Theodora.

– Nu se prăvălesc. Pur și simplu alunecă, silențioase și discrete, rostogolindu-se peste tine în timp ce încerci să fugi de ele.

– Mulțumesc, spuse Theodora cu un glas mic. Ceea ce începuse doamna Dudley tu ai desăvârșit. Îmi voi face bagajul și voi pleca acasă imediat.

Eleanor o crezu pentru o clipă și se întoarse cu ochii mari, dar apoi, văzându-i expresia amuzată de pe chip, se gândi: „E mult mai curajoasă decât mine". Pe neașteptate – deși mai târziu avea să devină o trăsătură familiară, o însușire recognoscibilă a ceea ce urma să însemne „Theodora" în mintea lui Eleanor – Theodora îi ghici gândul și-i răspunse:

– Nu mai fi așa de speriată tot timpul. Întinzând mâna s-o atingă pe obraz cu un deget, murmură: Nu știm niciodată de unde ne vine curajul.

Apoi coborî treptele în viteză și se duse pe peluza mărginită de copaci.

– Grăbește-te, vreau să văd dacă e vreun pârâiaș pe undeva!

– Nu putem să ne îndepărtăm prea mult, spuse Eleanor urmând-o.

Ca doi copii fugiră prin iarbă, amândouă încântate de brusca întindere a spațiilor deschise chiar și după atât de puținul timp petrecut în Hill House, iar picioarele lor erau recunoscătoare de mângâierea frunzelor subțiri după podelele dure; urmăreau sunetul și mirosul apei cu un instinct aproape animalic.

– Uite aici o potecuță, zise Theodora.

Îi ducea ispititoare mai aproape de susurul pârâului, șerpuind încolo și încoace printre copaci, oferindu-le din când în când locuri din care puteau zări aleea pentru mașini în josul dealului, ascunzând casa de ele în timp ce le ducea peste o luncă pietroasă, mereu la vale. Când ieșiră dintre copaci, ajungând în locuri unde lumina amurgului încă putea să le găsească, Eleanor se simți mai liniștită, deși putea să vadă că soarele cobora îngrijorător de aproape de dealurile îngrămădite. O strigă pe Theodora, dar aceasta se mulțumi să-i răspundă peste umăr:

– Haide, haide.

Și alergă mai departe pe potecă. Dintr-odată se opri, gâfâind și clătinându-se, chiar pe marginea pârâiașului, care-i sărise în cale aproape fără avertisment; Eleanor, care venea mai încet din urmă, o prinse de mână și o trase înapoi, iar atunci, râzând, căzură amândouă pe malul înclinat abrupt.

– Le place să te ia prin surprindere pe aici, spuse Theodora trăgându-și suflul.

– Ai fi meritat-o dacă picai în el, o dojeni Eleanor. Cum s-o iei la goană așa?

– E frumos, nu-i așa?

Pârâiașul se mișca repede în mici unde luminate; pe cealaltă parte iarba creștea până la marginea apei, și flori galbene și albastre își aplecau capul spre ea; mai era și un deal rotunjit și moale acolo, după el poate încă o pajiște, iar dincolo de asta, și mai departe, marile dealuri, încă scăldate în lumina soarelui.

– E frumos, rosti Theodora hotărâtă.

– Sunt sigură că am mai fost aici, spuse Eleanor. Într-o carte de basme poate.

– Sunt convinsă de asta. Știi cum să faci pietrele să sară pe apă?

– Asta e locul unde vine prințesa să se întâlnească cu peștișorul vrăjit care e de fapt un prinț deghizat...

– N-avea mult loc de desfășurare, peștele ăsta al tău; n-are cum să aibă mai mult de zece centimetri adâncime.

– Există pietre pe care poți să calci ca să treci, după cum există pești *micuți*, mărunței de tot. Cum s-or fi chema, plevuști?

– Fiecare e un prinț deghizat. Theodora se întinse în lumina soarelui care bătea pe mal și căscă. Mormoloci? sugeră ea.

– Plevuști. E prea târziu pentru mormoloci, prostuțo, dar pun pariu că putem găsi ouă de broască. Obișnuiam să prind plevuști cu mâna și apoi le dădeam drumul.

– Ce mai nevastă de fermier ai fi fost!

– Asta e un loc pentru picnicuri, cu prânzul lângă pârâu și ouă fierte tare.

Theodora râse.

– Salată de pui și tort de ciocolată.

– Limonadă la termos. Sare vărsată.

Theodora se rostogoli cu voluptate.

– Știi, lumea se înșală în privința furnicilor. Aproape niciodată nu vin furnicile. Vaci, poate, dar nu cred că am văzut *vreodată* o furnică la un picnic.

– Și e întotdeauna un taur pe câmp? Întotdeauna e cineva care să zică: „Dar nu putem să o luăm prin câmpul ăla; acolo e taurul"?

Theodora deschise un ochi.

– Ai avut cumva un unchi haios? Care să-i facă pe toți să râdă, orice ar fi zis? Și care obișnuia să-ți spună să nu-ți fie frică de taur, iar dacă taurul vine spre tine, singurul lucru pe care trebuie să-l faci e să-l apuci de inelul din nas și să-l învârți deasupra capului?

Eleanor aruncă o pietricică în pârâu și o privi cum se scufundă.

– Ai avut mulți unchi?

– Mii. Tu?

După o clipă, Eleanor spuse:

– O, da. Mari și mici și grași și slabi.

– Ai vreo mătușă Edna?

– Mătușa Muriel.

– Uscățivă? Ochelari fără ramă?

– O broșă de granat, zise Eleanor.

– Poartă o rochie roșu-închis la adunările de familie?

– Manșete cu dantelă...

– Atunci cred că suntem înrudite, conchise Theodora. Ai purtat aparat dentar?

– Nu. Pistrui.

– Eu am fost la o școală privată unde m-au învățat să fac reverențe.

– Întotdeauna aveam răceli care țineau toată iarna. Mama mă punea să port ciorapi de lână.

– Mama *mea* îl forța pe fratele meu să mă ia la dansuri, unde făceam reverențe ca nebuna. Frate-meu încă mă urăște.

– Eu am căzut în timpul ceremoniei de absolvire.

– Eu mi-am uitat replicile din operetă.

– Eu scriam poezii.

– Da, spuse Theodora. Sunt convinsă că suntem verişoare.

Se ridică în capul oaselor râzând, dar Eleanor îi şopti:

– Fă linişte; se mişcă ceva acolo.

Încremenite, cu umerii presaţi unul în altul, se uitau ţintă peste pârâu, la locul unde se mişca iarba, la ceva nevăzut ce se mişca încet peste dealul verde-aprins, răcind lumina soarelui şi pârâiaşul care dansa.

– Ce e? spuse Eleanor din scurt, şi Theodora îi strânse încheietura cu putere.

– A plecat, spuse Theodora calm, şi soarele reveni şi era din nou cald. A fost un iepure.

– Nu l-am văzut, mărturisi Eleanor.

– L-am văzut imediat ce-ai vorbit, o asigură Theodora ferm. Era un iepure; s-a dus peste deal şi a dispărut.

– Suntem plecate de prea mult timp, zise Eleanor uitându-se cu anxietate la soarele care atingea vârful dealurilor.

Se ridică repede şi descoperi că avea picioarele amorţite de la îngenuncherea în iarba umedă.

– Închipuie-ţi două fete, veterane ale picnicurilor ca noi, speriate de un iepure! exclamă Theodora.

Eleanor se aplecă şi-i întinse o mână s-o ajute să se ridice.

– Chiar ar trebui să ne grăbim spre casă. Pentru că nici ea nu înţelegea neliniştea care o îmboldea, adăugă: Ceilalţi s-ar putea să fi ajuns deja.

– Va trebui să ne întoarcem aici să facem un picnic cândva, spuse Theodora urmând-o cu atenţie pe potecuţa care urca abrupt. Chiar trebuie să facem un picnic ca la carte lângă pârâu.

– Putem s-o rugăm pe doamna Dudley să ne fiarbă nişte ouă.

Eleanor se opri pe potecă fără să se întoarcă.

– Theodora, nu cred că pot, să ştii. Chiar nu cred c-o să fiu în stare.

– Eleanor. Theodora o luă pe după umeri. O să-i laşi să ne despartă? Acum că am descoperit că suntem verişoare?

3

1

Soarele se lăsă lin în spatele dealurilor, la final alunecând aproape nerăbdător printre ridicăturile moi. Umbre lungi se întindeau deja pe peluză când Eleanor și Theodora urcară pe potecă până la veranda laterală de la Hill House, care din fericire își ascundea fațada nebună în întunericul tot mai dens.

– Așteaptă cineva acolo, spuse Eleanor grăbind pasul, și astfel îl văzu pe Luke pentru prima oară. „La final găsești iubirea", gândi ea și nu putu decât să întrebe stingheră: Pe noi ne căutai?

Venise la balustrada verandei să se uite la ele prin lumina crepusculară. Făcu o plecăciune în semn de bun venit și le spuse:

– „Acestea fiind moarte, atunci mort trebuie că sunt și eu." Domnișoarele mele, dacă voi sunteți rezidenții fantomatici de la Hill House, rămân aici pe veci.

„E destul de caraghios", își zise Eleanor. Theodora spuse:

– Îmi pare rău că nu eram aici să te întâmpinăm; am plecat în explorare.

– M-a întâmpinat o cotoroanță acră și bătrână cu o față zbârcită, mulțumesc mult, spuse el. „Salutare", mi-a zis. „Sper că o să te găsesc în viață când mă întorc

dimineață, și cina ta e pe bufet." După care a plecat într-o decapotabilă ultimul model cu Primul și Al Doilea Ucigaș[1].

– Doamna Dudley, îl lămuri Theodora. Primul Ucigaș probabil că era Dudley, omul de la poartă; bănuiesc că Al Doilea era Contele Dracula. O familie unită.

– Dacă tot înșirăm lista de personaje, spuse el, numele meu e Luke Sanderson.

Eleanor se surprinse vorbind.

– Atunci ești un membru de-al familiei? Ești rudă cu cei care dețin Hill House? Nu unul dintre oaspeții doctorului Montague?

– Fac parte din familie; într-o zi, această structură impunătoare o să-mi aparțină. Până atunci însă, am venit ca oaspete al doctorului Montague.

Theodora chicoti.

– Noi suntem Eleanor și Theodora, două fetițe care plănuiau un picnic mai jos, lângă pârâu și care au fost speriate și alungate înapoi acasă de un iepure.

– Pe mine iepurii mă îngrozesc pur și simplu, încuviință Luke politicos. Pot veni și eu dacă promit să car coșul de picnic?

– Poți să îți aduci și ukulelele și să zdrăngăni în timp ce mâncăm sendvișuri cu pui. Doctorul Montague a ajuns?

– E înăuntru, bucurându-se peste măsură de casa lui bântuită, zise Luke.

Nimeni nu vorbi preț de un minut, dorind să se apropie mai mult unii de ceilalți. Într-un târziu, Theodora murmură:

---

[1] Personaje din *Macbeth* de Shakespeare, asasinii tocmiți de Macbeth să-l ucidă pe Banquo (n.red.)

– Nu mai pare atât de amuzant acum că se întunecă, nu?

– Domnişoarelor, bine aţi venit.

Şi uşa masivă de la intrare se deschise.

– Haideţi înăuntru. Eu sunt doctorul Montague.

2

Cei patru stăteau, împreună pentru prima oară, în holul întunecat şi larg de la intrarea în Hill House. În jurul lor, casa îi studia şi-i localiza, deasupra lor dealurile dormeau vigilente, vârtejuri mici de aer şi sunet şi mişcare se agitau şi aşteptau şi şopteau, centrul conştiinţei fiind, cumva, spaţiul mic pe care-l ocupau aceşti patru oameni diferiţi care se uitau cu încredere unul la celălalt.

– Sunt bucuros că toată lumea a ajuns teafără şi la timp, spuse doctorul Montague. Bine aţi venit cu toţii, bine aţi venit la Hill House, deşi această urare ar trebui mai degrabă să vină de la tine, nu, băiete? În orice caz, bine, bine aţi venit. Luke, băiete, ştii să faci un martini?

3

Doctorul Montague ridică paharul şi sorbi optimist, apoi oftă.

– Rezonabil. Doar rezonabil, băiete. În orice caz, pentru succesul nostru la Hill House.

– Cum calculezi succesul într-o astfel de întreprindere? întrebă Luke curios.

Doctorul râse.

– Atunci, să mă exprim altfel: sper ca noi toţi să petrecem un sejur interesant, iar cartea mea să-i dea

pe spate pe colegii mei. Nu pot numi vizita voastră o vacanță – deși poate pentru unii așa pare –, deoarece trag nădejde că veți avea de lucru – deși munca, desigur, depinde în general de ceea ce trebuie făcut, nu-i așa? Notițe, spuse el cu ușurare, de parcă se ancora de ceva temeinic și de nestrămutat într-o lume confuză. Notițe, da. Vom lua notițe. Pentru unii nu e o sarcină insuportabilă.

– Atâta timp cât nimeni nu face nici o glumă despre spirite și spirtoase, spuse Theodora în timp ce-i întindea paharul lui Luke ca să i-l reumple.

– Spirite și spirtoase? Doctorul se zgâia la ea. Spirtoase? Da, într-adevăr. Desigur, nici unul din *noi*... Ezită, încruntându-se. Desigur că nu, încheie el, după care luă trei guri agitate din cocktailul său.

– Totul este atât de ciudat, spuse Eleanor. Vreau să zic, azi-dimineață mă întrebam cum o să fie Hill House, iar acum nu-mi vine să cred că e aievea și că suntem aici.

Erau așezați într-o cameră mică aleasă de doctor, care-i condusese până acolo de-a lungul unui coridor îngust, bâjbâind puțin la început, până găsise drumul. Nu era o cameră primitoare, în mod cert. Avea un tavan neplăcut de înalt și un șemineu îngust care lăsa impresia de răceală, în ciuda focului pe care Luke îl aprinsese de îndată; fotoliile pe care ședeau erau rotunjite și alunecoase, iar lumina filtrată de abajururile cu mărgele ale lămpilor arunca umbre în toate colțurile. Sentimentul copleșitor al încăperii era violet; sub picioarele lor mocheta strălucea în modele vagi întortocheate, pereții erau tapisați și poleiți, iar un amoraș de marmură radia plin de sine de deasupra șemineului. Când se întâmpla să nu vorbească nimeni pentru o clipă, greutatea tăcută a casei îi apăsa din toate

direcțiile. Eleanor, întrebându-se dacă era într-adevăr acolo și dacă nu cumva visa Hill House dintr-un loc unde era în perfectă siguranță, la o distanță imposibil de mare, se uită încet și atent de jur împrejur, spunându-și că totul era real, că lucrurile astea existau, de la plăcile șemineului până la amorașul de marmură; oamenii ăștia aveau să fie prietenii ei. Doctorul era rotund și rozaliu și bărbos și arăta de parcă locul lui ar fi fost în fața unui foc dintr-un salonaș agreabil, cu o pisică pe genunchi și o soțioară rozalie care să-i aducă prăjituri cu gem, și totuși era fără îndoială acel doctor Montague care o călăuzise până acolo, un bărbat scund, deopotrivă cultivat și încăpățânat. De cealaltă parte față de doctor era Theodora, care se dusese fără greș la cel mai comod fotoliu și se răsucise în el cumva cu picioarele peste cotieră și capul rezemat de spătar; era ca o pisică, gândi Eleanor, și în mod clar una care-și aștepta cina. Luke nu stătea locului o clipă, ci se mișca de colo colo printre umbre, umplând pahare, ințețind focul, atingând amorașul de marmură; strălucea de la lumina focului și era agitat. Toți tăceau, uitându-se la șemineu, cuprinși de lene după multiplele lor călătorii. „Și", își zise Eleanor, „eu sunt a patra persoană din această cameră; sunt una dintre ei; mi-am găsit locul printre ei."

– Dacă tot *suntem* toți aici, spuse Luke dintr-odată, de parcă nu existase nici o pauză în conversație, n-ar trebui să ne cunoaștem mai bine? Până acum nu știm decât niște nume. Știu că aceasta, care poartă puloverul roșu, e Eleanor și, în consecință, cea care poartă galben trebuie să fie Theodora...

– Doctorul Montague are barbă, completă Theodora, deci tu trebuie să fii Luke.

– Şi tu eşti Theodora, zise Eleanor, pentru că *eu* sunt Eleanor. „O, Eleanor“, îşi spuse ea triumfătoare, „cea care şi-a găsit locul, care stă în jurul focului cu prietenii ei.“

– De aceea *tu* eşti cea care poartă puloverul roşu, îi explică Theodora cu seriozitate.

– Eu nu am barbă, zise Luke, deci *el* trebuie să fie doctorul Montague.

– *Eu* am barbă, spuse doctorul Montague mulţumit, radiind fericire în timp ce se uita în jur. Nevestei mele îi *plac* bărbaţii cu barbă. Multor femei, pe de altă parte, barba li se pare de prost gust. Un tip complet ras – va trebui să mă ierţi, băiete – nu arată niciodată ca şi cum ar fi complet îmbrăcat, îmi spune nevastă-mea.

Acestea fiind zise, îi întinse paharul lui Luke.

– Acum că ştiu care dintre noi sunt eu, permiteţi-mi să mă identific mai departe, spuse tânărul. Sunt, în viaţa privată – presupunând că asta este viaţă publică şi restul lumii *este* de fapt privată – hai să vedem, un braconier. Da. Un braconier.

– Îmi iubesc iubitul c-un B[1], spuse Eleanor fără să gândească, pentru că e bărbos.

– Foarte adevărat, încuviinţă Luke. Asta înseamnă că eu sunt doctorul Montague. Locuiesc la Bangkok şi pasiunea mea e să bârâi femeile la cap.

– Ba deloc, protestă amuzat doctorul Montague. Eu locuiesc în Belmont.

Theodora râse şi-i aruncă lui Luke privirea aceea ageră, plină de înţelegere pe care i-o aruncase mai devreme lui Eleanor. Eleanor, observând-o, se gândi crispată că uneori era probabil înăbuşitor să stai foarte

---

[1] *„I love my love with an A...“* – poezioară pentru copii care-i încurajează să indice cuvinte începând cu fiecare literă a alfabetului (n.red.)

mult în preajma unui om atât de constant pe fază, atât de perspicace precum Theodora.

– De profesie sunt modelul unui artist, spuse Eleanor repede, ca să-și înece gândurile. Trăiesc o viață nebunească, desfrânată, înfășurată într-un șal, sărind din mansardă în mansardă.

– Ești fără inimă și destrăbălată? vru Luke să știe. Sau ești una dintre ființele alea fragile care se îndrăgostesc de fii de lorzi și tânjesc după ei?

– Până îți pierzi toată frumusețea și tușești de-ți dau lacrimile? adăugă Theodora.

– Aș spune mai degrabă că am o inimă blândă, spuse Eleanor gânditoare. În orice caz, aventurile mele amoroase sunt bârfa cafenelelor. „O, Doamne", gândi ea. „O, Doamne!"

– Vai, din păcate, eu sunt *fiica* unui lord, spuse Theodora. În mod normal sunt îmbrăcată în mătase și dantelă și fir de aur, dar am împrumutat găteala slujnicei mele ca să mă înfățișez în fața voastră. Există desigur șansa să devin atât de îndrăgostită de viața simplă, că nu mă voi mai întoarce niciodată, și biata fată va trebui să-și facă rost de alte haine. Și dumneata, domnule doctor?

Montague zâmbi în lumina focului.

– Un pelerin. Un călător.

– Cu adevărat un grup simpatic, remarcă Luke. Destinați să fim prieteni inseparabili, de fapt. O curtezană, un pelerin, o prințesă și un braconier. Hill House sigur n-a mai văzut oameni de teapa noastră.

– Eu cedez casei această onoare, spuse Theodora. N-am mai văzut nimic ca *ea*. Se ridică din fotoliu cu paharul în mână și se duse să se uite la un bol cu flori de sticlă. Cum *numeau* această încăpere, ce credeți?

– Un salonaş, poate, zise doctorul Montague. Poate un budoar. Mă gândeam că o să ne simţim mai bine aici decât în oricare dintre celelalte încăperi. De fapt, cred că ar trebui s-o considerăm cartierul nostru general, un fel de sală de şedinţe; poate că nu e cea mai agreabilă...

– *Bineînţeles* că e agreabilă, replică Theodora înverşunată. Nu există nimic mai înviorător decât o tapiserie maro şi nişte lambriuri de stejar, şi ce e chestia aia din colţ? O lectică?

– Mâine o să vedem şi *celelalte* încăperi, o asigură doctorul.

– Dacă asta o să fie camera noastră de joacă, propun să aducem nişte mobile pe care să ne putem aşeza, spuse Luke. Nu mă pot cocoţa pe nimic din ce-i aici pentru prea mult timp; derapez, îi explică el lui Eleonor pe un ton confidenţial.

– Mâine, zise doctorul. Mâine, de fapt, vom explora toată casa şi vom aranja totul aşa cum ne convine. Şi acum, dacă aţi terminat toţi, vă sugerez să aflăm ce a făcut doamna Dudley în legătură cu cina noastră.

Theodora o porni din loc energic, apoi se opri dezorientată.

– Cineva va trebui să mă conducă. Nu am nici cea mai mică şansă să găsesc sufrageria. Întinzând un deget, spuse şovăitor: Uşa *aia* duce spre coridorul lung şi apoi în holul din faţă.

Doctorul chicoti.

– Greşit, draga mea. Uşa aceea duce la terasa acoperită. *Eu* am studiat planul casei, spuse el mulţumit de sine, ridicându-se să le indice drumul, şi dacă nu mă înşel, trebuie doar să trecem prin uşa aceasta, prin coridor, în holul din faţă, de-a lungul holului şi prin camera

de recreere ca să ajungem la sufragerie. Nu e greu odată ce te obişnuieşti.

– De ce s-au încurcat în halul ăsta? întrebă Theodora. La ce bun atâtea cămăruţe?

– Poate le plăcea să se ascundă unul de altul, sugeră Luke.

– *Eu* nu pot înţelege de ce au vrut să fie totul atât de întunecat, oftă Theodora.

Ea şi Eleanor se ţineau după doctorul Montague de-a lungul coridorului, Luke în urma lor, zăbovind ca să arunce o privire în sertarul unei mese înguste şi întrebându-se cu voce tare care o fi fost semnificaţia capetelor de amoraşi şi mănunchiurilor de funde care încununau lambriurile din holul întunecat.

– Unele încăperi sunt complet în interior, zise doctorul care mergea în faţa lor. N-au ferestre, nu au nici un fel de acces spre exterior. Totuşi, prezenţa lor nu e surprinzătoare pentru o casă din perioada asta, în special dacă vă amintiţi că ferestrele, în acele camere care aveau aşa ceva, erau acoperite de perdele şi draperii grele înăuntru şi tufăriş la exterior. Ah! Deschise uşa coridorului şi le făcu semn spre holul principal. Hm, făcu el privind gânditor uşile de pe partea opusă – două uşi mai mici de-o parte şi de alta a masivei uşi centrale duble – şi în cele din urmă alegând-o pe cea mai apropiată. Casa asta *chiar* are micile ei ciudăţenii, continuă Montague, ţinând uşa pentru a-i lăsa pe ceilalţi să intre în camera întunecată. Luke, haide şi ţine uşa asta deschisă ca să pot găsi sufrageria.

Cu mişcări prudente, traversă încăperea cufundată în beznă şi deschise o uşă. Îl urmară cu toţii în cea mai plăcută cameră pe care o văzuseră până acum, mai plăcută, desigur, datorită luminilor şi priveliştii şi mirosului de mâncare.

– Mă felicit, spuse el frecându-şi mâinile fericit. V-am condus la civilizaţie prin pustiul neexplorat din Hill House!

– Ar trebui să ne obişnuim să lăsăm toate uşile larg deschise. Theodora aruncă o privire neliniştită peste umăr. *Urăsc* bâjbâitul ăsta pe întuneric.

– Va trebui să le propteşti cu ceva, atunci, zise Eleanor. Toate uşile din casă se închid singure când le dai drumul.

– Mâine, promise doctorul Montague. O să-mi notez. Opritoare de uşă.

Se duse vesel la bufet, unde doamna Dudley pusese un cuptor de încălzit mâncare şi un rând impresionant de vase acoperite. Masa era pusă pentru patru persoane, decorată somptuos cu lumânări şi damasc şi argint masiv.

– Nu s-au zgârcit, văd, comentă Luke ridicând o furculiţă cu un gest care i-ar fi confirmat mătuşii lui cele mai negre suspiciuni. Primim argintăria pentru oaspeţi.

– Cred că doamna Dudley e mândră de Hill House, zise Eleanor.

– În orice caz, nu intenţionează să ne ofere o cină sărăcăcioasă, spuse doctorul uitându-se în cuptor. Mie mi se pare o organizare excelentă. În virtutea ei, doamna Dudley e trimisă departe de aici cu mult înainte să se întunece, iar noi putem să luăm cina fără compania ei neprimitoare.

– Poate că, spuse Luke, cu ochii la farfuria care îi era umplută cu generozitate, poate că i-am făcut bunei doamne Dudley – cum de mă gândesc *în continuare* la ea ca la *buna* doamnă Dudley? – poate că totuşi i-am făcut o nedreptate. A spus că speră să mă găsească

viu de dimineață și că cina noastră e în cuptor; acum bănuiesc că intenția ei era să mor prin îmbuibare.

– Ce o ține aici? îl întrebă Eleanor pe doctorul Montague. De ce continuă ea și soțul ei să stea singuri în casa asta?

– Din câte am înțeles, familia Dudley are grijă de Hill House din timpuri imemoriale; Sandersonii au fost în orice caz fericiți să-i păstreze. Dar mâine...

Theodora chicoti.

– Doamna Dudley probabil că este ultimul membru în viață al familiei care deține *cu adevărat* Hill House. *Eu* cred că așteaptă până când toți moștenitorii Sandersonilor – inclusiv tu, Luke – vor muri în diferite feluri oribile, pentru ca apoi ea să se aleagă cu casa și averea, reprezentată de bijuteriile ascunse în pivniță. Sau poate ea și Dudley își depozitează aurul în odaia secretă, ori poate există petrol sub casă.

– Nu există încăperi secrete în Hill House, spuse doctorul ferm. Firește, această posibilitate a mai fost sugerată, însă cred că pot spune cu certitudine că nu există astfel de invenții romantice aici. Oricum, mâine...

– Un lucru e sigur: petrolul e de domeniul trecutului, nu mai e nimic de descoperit pe proprietatea asta în zilele noastre, îi spuse Luke Theodorei. În cel mai rău caz, doamna Dudley m-ar putea omorî cu sânge-rece pentru un zăcământ de uraniu.

– Sau doar ca să se distreze, zise Theodora.

– Da, interveni Eleanor, dar de ce suntem aici?

Pentru o clipă lungă toți trei se uitară la ea, Theodora și Luke curioși, doctorul grav. Apoi Theodora spuse:

– Exact ce urma să întreb *și eu*. *De ce* suntem aici? *Ce* e în neregulă cu Hill House? Ce-o să se întâmple?

– Mâine...

– Nu, zise Theodora, aproape bosumflată. Suntem trei adulți inteligenți. Cu toții am bătut cale lungă, domnule doctor Montague, ca să vă întâlnim aici, la Hill House; Eleanor vrea să știe de ce, și eu la fel.

– Și eu, întări Luke.

– De ce ne-ați adus aici, domnule doctor? Dar dumneavoastră, dumneavoastră de ce sunteți aici? De unde ați aflat despre Hill House, de ce are reputația pe care o are și ce se petrece de fapt aici? Ce-o să se *întâmple*?

Doctorul se încruntă indispus.

– Nu știu. Când Theodora făcu un gest repezit și iritat, continuă: Nu știu mult mai multe despre casă decât voi, și firește că intenționez să vă spun tot ce știu; cât despre ce-o să se *întâmple*, voi afla și eu odată cu voi. Dar mai e puțin până mâine, așa că n-are rost să discutăm acum despre asta; la lumina zilei...

– Pentru mine are rost, zise Theodora.

– Vă asigur, spuse doctorul, Hill House va fi liniștită la noapte. Există un tipar în genul ăsta de lucruri, de parcă fenomenele supranaturale se supun unor legi deosebite.

– Eu chiar cred că ar trebui să purtăm discuția seara asta, insistă Luke.

– Nu ne e frică, adăugă Eleanor.

Doctorul oftă din nou.

– Să presupunem, începu el încet, că ați auzi povestea casei și ați decide să nu rămâneți aici. Cum ați pleca în noaptea asta? Îi cuprinse cu o privire rapidă, apoi urmă: Porțile sunt încuiate. Hill House e renumită pentru ospitalitatea ei insistentă; aparent nu-i place să își lase oaspeții să plece. Ultima persoană care a încercat să părăsească Hill House pe întuneric – asta a fost acum optsprezece ani, ce-i drept – a murit la o cotitură de-a aleii, unde calul său a luat-o la goană

și l-a izbit de un copac imens. Să presupunem că vă povestesc despre Hill House și unul dintre voi vrea să plece. Cum ar fi? Mâine, cel puțin, putem să ne asigurăm că ajungeți teferi până în sat.

– Dar n-o să fugim, spuse Theodora. Eu n-o s-o fac, nici Eleanor și nici Luke.

– Cu mult curaj pe metereze, aprobă Luke.

– Sunteți un grup răzvrătit de asistenți. Fie, după cină. O să ne retragem în micul nostru budoar pentru cafea și un pic din coniacul delicios pe care-l are Luke în valiză și o să vă spun tot ce știu despre Hill House. Acum, însă, haideți să vorbim despre muzică sau pictură, ba chiar și politică.

4

– Nu decisesem încă, începu doctorul rotind coniacul în pahar, care ar fi cel mai bun mod să vă pregătesc pentru Hill House. Cu siguranță că nu v-aș fi putut scrie despre asta, și acum n-am nici o tragere de inimă să vă influențez mințile cu întreaga ei istorie înainte de a avea șansa să vedeți cu ochii voștri.

Se întorseseră în salonaș, la căldură, și erau destul de somnoroși. Theodora abandonase orice tentativă de a-și trage un scaun și se așezase pe covorul din fața șemineului, cu picioarele încrucișate, moleșită. Eleanor voise să se așeze pe covor lângă ea, dar nu-și făcuse planul din timp, așa că se condamnase să ocupe unul dintre scaunele alunecoase; acum ezita să mai atragă atenția ridicându-se și așezându-se stingheră pe podea. Cina delicioasă a doamnei Dudley și o oră de conversație liniștită făcuseră să se evapore atmosfera ireală și sentimentul de constrângere; începuseră să se cunoască unul pe celălalt, să recunoască voci și

gesturi personale, fețe și râsete; Eleanor își dădu seama surprinsă că ajunsese la Hill House cu doar patru sau cinci ore în urmă și schiță un zâmbet înspre foc. Putea simți piciorul subțire al paharului în mână, presiunea rigidă a scaunului în spate, mișcările vagi ale aerului prin cameră, abia perceptibile în mișcările minuscule ale ciucurilor și mărgelelor. Întunericul domnea prin colțuri, iar amorașul dolofan de marmură le zâmbea de sus cu voioșie.

– Ce seară perfectă pentru o poveste de groază, zise Theodora.

– Te rog frumos, o mustră doctorul. Nu suntem niște copii care încearcă să se sperie între ei.

– Scuze. Theodora îi zâmbi. Încerc doar să mă acomodez cu toate astea.

– Trebuie să fim foarte prudenți cu limbajul pe care-l folosim, spuse doctorul. Ideile preconcepute despre fantome și năluci...

– Mâna separată de corp din supă, zise Luke serviabil.

– Scumpul meu băiat. Te *rog* frumos. Încercam să explic că scopul nostru aici, fiind de natură științifică și exploratorie, nu ar trebui să fie afectat sau chiar malformat de povești înfricoșătoare pe jumătate amintite care sunt mai adecvate la... să vedem... la un foc de tabără unde am frige bezele. Mulțumit de el însuși, se uită în jur ca să se asigure că toată lumea se amuzase, apoi reluă: De fapt, cercetările mele de-a lungul ultimilor ani m-au condus la anumite teorii cu privire la fenomenele supranaturale pe care acum, pentru prima oară, am posibilitatea să le testez. Ideal vorbind, firește, nu ar trebui să știți nimic despre Hill House. Ar trebui să fiți ignoranți și receptivi.

– Și să luăm notițe, murmură Theodora.

– Notițe. Da, într-adevăr. Notițe. Cu toate astea, îmi dau seama că este foarte nepractic să vă las fără anumite informații generale, în special pentru că nu sunteți genul de oameni deprinși să se confrunte pe nepregătite cu o situație ieșită din comun. Le zâmbi cu viclenie. Sunteți trei copii încăpățânați și răsfățați, pe cale să mă bateți la cap pentru povestea dinainte de culcare.

Theodora chicoti, și doctorul, înveselit, dădu din cap spre ea. Se ridică și se duse să stea lângă foc într-o postură neîndoielnică de sală de clasă; parcă simțea lipsa tablei din spatele lui, deoarece o dată sau de două ori se întoarse cu mâna ridicată, de parcă ar fi căutat cretă ca să explice o idee.

– Acum, spuse el, vom începe cu istoria acestei case.

„Aș fi vrut să am un caiet și un pix", gândi Eleanor, „doar ca să-l fac să se simtă mai în largul lui." Le aruncă o privire Theodorei și lui Luke și văzu că fețele amândurora căpătaseră instinctiv o expresie de atenție școlărească. „Seriozitate maximă", își spuse; „am trecut în altă etapă a aventurii noastre."

– Amintiți-vă, începu doctorul, casele descrise în *Levitic* ca fiind „leproase", *tsa'arath*, sau expresia lui Homer pentru lumea de dincolo: *Aidao domos*, casa lui Hades; nu trebuie să vă reamintesc, cred, că ideea că unele case ar fi necurate sau interzise – poate sacre – este la fel de veche precum mintea umană. Cu siguranță există anumite locuri care inevitabil își atașează o atmosferă de sfințenie sau bunătate; în cazul acesta nu este neplauzibil să spunem că unele case se nasc rele. Hill House, oricare ar fi cauza, este neadecvată pentru locuire de mai bine de douăzeci de ani. Cum era înainte de asta, dacă personalitatea ei a fost formată de oamenii care au stat aici sau de

lucrurile pe care le-au făcut sau dacă era malefică de la începuturile ei, acestea sunt întrebări la care nu am un răspuns. Fireşte, sper că vom afla cu toţii mai multe despre Hill House până plecăm. Nimeni nu ştie de ce unele case sunt numite bântuite.

– Cum altcumva ai *putea* să numeşti Hill House? întrebă Luke.

– Ei bine, neliniştită, poate. Leproasă. Bolnavă. Oricare dintre eufemismele populare pentru nebunie; „dereglată" e un compromis bun. Sunt însă teorii populare care dispreţuiesc straniul, misteriosul; sunt oameni care vă vor spune că tulburările pe care eu le numesc „supranaturale" sunt de fapt efectul unor ape subterane, al curenţilor electrici sau al halucinaţiilor cauzate de aerul poluat; presiunea atmosferică, petele solare, cutremurele, toate au avocaţii lor printre sceptici. Oamenii, continuă doctorul cu tristeţe, sunt întotdeauna atât de nerăbdători să scoată lucrurile la lumină, acolo unde le pot pune o etichetă, chiar şi un nume fără sens, atâta vreme cât sună cât de cât ştiinţific. Oftă, apoi, relaxându-se, le adresă un zâmbet ironic. O casă bântuită! Toată lumea râde. M-am trezit spunându-le colegilor de la universitate că mă duc într-o excursie cu cortul vara asta.

– Eu le-am spus cunoscuţilor că particip la un experiment ştiinţific, zise Theodora împăciuitoare. Fără să menţionez unde sau pe ce temă, desigur.

– Probabil că prietenii tăi nu au sentimente la fel de puternice legate de experimentele ştiinţifice ca ai mei. Da. Doctorul oftă din nou. Cu cortul. La vârsta mea. Şi totuşi pe *asta* au crezut-o. Asta e. Se îndreptă din nou de şale şi căută ceva pe lângă el, probabil o riglă, după care îşi continuă expunerea: Am auzit de Hill House acum un an, de la un fost locatar. A început

prin a mă asigura că plecase de aici deoarece familia lui se împotrivea ideii de a locui atât de departe, la țară și a sfârșit prin a-mi spune că în opinia lui casa ar trebui arsă din temelii și pământul presărat cu sare. Am descoperit alți oameni care au închiriat Hill House și am aflat că nici unul nu a locuit aici mai mult de câteva zile, cu siguranță niciodată până la sfârșitul contractului, invocând motive care mergeau de la umiditatea excesivă – deloc adevărat, apropo; casa este foarte uscată – până la nevoia urgentă de a fi în altă parte, din motive de afaceri. Adică, fiecare locatar care a părăsit Hill House în grabă a făcut un efort ca să ofere un motiv rațional pentru plecarea sa, însă rămâne uimitor faptul că au plecat cu toții. Am încercat, desigur, să aflu mai multe de la acești foști locatari, dar în nici unul dintre cazuri nu am reușit să-i conving să discute despre casă; toți păreau foarte reticenți să-mi dea mai multe informații, refuzând chiar să-și amintească detaliile șederilor lor. Erau uniți într-o singură opinie. Fără excepție, fiecare persoană care a stat în casa asta, oricât de puțin timp, m-a îndemnat să mă țin cât mai departe de ea. Nici unul dintre foștii locatari n-a recunoscut că Hill House ar fi bântuită, dar când am vizitat Hillsdale și am căutat arhivele ziarelor...

– Ziare? întrebă Theodora. S-a iscat un scandal la un moment dat?

– O, da, spuse doctorul. Un scandal absolut splendid, cu o sinucidere și demență și procese. *Apoi* am aflat că localnicii nu au nici o îndoială în ceea ce privește casa. Am auzit o sumedenie de povești diferite, desigur – este într-adevăr *incredibil* de greu să primești informații precise despre o casă bântuită; v-ar ului dacă ați ști prin câte am trecut ca să aflu puținul pe

care l-am aflat – dar ca rezultat m-am dus la doamna Sanderson, mătușa lui Luke, și am negociat închirierea casei. Mi-a spus cu toată sinceritatea că este un loc indezirabil...

– E mai greu să dai foc unei case decât credeți, interveni Luke.

– ... dar a fost de acord să-mi permită să o închiriez pe o perioadă scurtă pentru studiile mele, cu condiția ca un membru al familiei să facă parte din grupul meu.

– Speră, declară Luke solemn, că o să vă descurajez să dezgropați minunatele scandaluri strămoșești.

– Ei bine, asta e. V-am explicat cum am ajuns aici și de ce a venit și Luke. Cât despre voi două, toți știm că vă aflați la Hill House pentru că v-am scris și pentru că mi-ați acceptat invitația. Sper că veți intensifica forțele care există în casă, fiecare în felul ei; Theodora a dovedit că deține un soi de abilitate telepatică, iar Eleanor, în trecut, a fost implicată îndeaproape într-un fenomen poltergeist...

– *Eu?*

– Desigur. Doctorul îi aruncă o privire curioasă. Acum mulți ani, când erai încă un copil. Pietrele...

Eleanor se încruntă și clătină din cap, iar degetele începură să-i tremure pe piciorul paharului când spuse:

– Erau vecinii. Mama mi-a spus că vecinii au făcut asta. Oamenii erau întotdeauna geloși.

– Poate. Doctorul îi zâmbi. Incidentul a fost uitat de mult, bineînțeles; l-am menționat doar pentru că e motivul pentru care te-am vrut la Hill House.

– Când eram *eu* mică, zise Theodora leneșă, „cu mulți ani în urmă“, domnule doctor, așa cum v-ați exprimat cu foarte mult tact, am fost biciuită pentru că am aruncat o cărămidă prin acoperișul unei sere. Țin minte că m-am gândit la asta vreme îndelungată,

aducându-mi aminte și de biciuire, dar și de trosnitura încântătoare, și după ce am cugetat la toată situația cu cea mai mare seriozitate m-am dus și am făcut-o din nou.

– Eu nu-mi amintesc foarte bine, murmură șovăielnic Eleanor.

– Dar *de ce*? izbucni Theodora. Adică, pot accepta că se presupune că Hill House e bântuită și aveți nevoie de noi aici ca să vă ajutăm să țineți evidența lucrurilor care se întâmplă – și pe lângă asta pot pune pariu că nu v-ar plăcea deloc să fiți *singur* aici –, dar pur și simplu nu înțeleg. E o casă groaznică și veche, și dacă aș fi închiriat-o, mi-aș fi cerut banii înapoi urlând după prima privire aruncată prin holul de la intrare, dar ce este *aici*? Ce îi sperie pe oameni în halul ăsta?

– Nu da un nume unui lucru care nu are un nume, spuse doctorul. Nu știu.

– Nici măcar nu mi-au spus vreodată ce se petrece, zise Eleanor. Mama spunea că au fost vecinii, că erau tot timpul împotriva noastră, pentru că nu ne încurcam cu ei. Mama mea...

Luke o întrerupse, încet și cu grijă.

– Cred că tot ce vrem sunt fapte. Ceva ce putem înțelege și pune cap la cap.

– În primul rând, zise doctorul, o să vă pun tuturor o întrebare. Vreți să plecați? Sunteți de părere că ar trebui să ne facem bagajele chiar acum și să lăsăm Hill House în plata Domnului și să nu mai avem niciodată nimic de-a face cu ea?

Se uită la Eleanor, care își strânse mâinile. „Este încă o șansă de a scăpa de aici", se gândi, apoi zise:

– Nu. Îi aruncă Theodorei o privire rușinată. M-am purtat ca un copilaș în după-amiaza asta, explică ea. M-am speriat, fără să-mi dau seama.

– Ăsta nu-i tot adevărul, zise Theodora cu loialitate. Nu era mai speriată decât eram și eu; ne-am speriat reciproc din cauza unui iepure.

– Groaznice creaturi, iepurii, oftă Luke.

Doctorul râse.

– Presupun că oricum eram toți un pic agitați în după-amiaza asta. E un șoc violent să dai colțul acela și să-ți sară Hill House în cale.

– Eu am crezut că o să intru cu mașina într-un copac, mărturisi Luke.

– Acum mă simt într-adevăr foarte curajoasă, într-o cameră caldă, cu un foc plăcut și în compania voastră, zise Theodora.

– Oricum nu cred că am mai putea pleca acum nici dacă am vrea.

Eleanor vorbise înainte să-și dea seama concret ce urma să spună sau cum avea să sune pentru ceilalți; observând că se holbau la ea, râse și adăugă neconvingător:

– Doamna Dudley nu ne-ar ierta-o niciodată.

Se întrebă dacă ei chiar credeau că asta voia să spună. „Poate că ne-a înhățat acum, casa asta, poate că n-o să ne mai dea drumul", se gândi.

– Haideți să mai bem niște coniac, propuse doctorul, și o să vă spun povestea casei.

Reveni la poziția de profesor în fața șemineului și începu încet, ca un om care vorbește despre regi morți de mult și războaie purtate cu mult timp în urmă; vocea lui atent studiată era lipsită de emoție.

– Hill House a fost construită acum aproximativ optzeci de ani de către un bărbat pe nume Hugh Crain, o casă la țară unde spera să-și vadă copiii și nepoții trăind confortabil și unde era convins că o să trăiască în liniște până la sfârșitul zilelor. Din păcate, Hill House

a fost o casă tristă încă de la început; tânăra soție a lui Hugh Crain a murit cu câteva minute înainte s-o fi putut zări, când trăsura ei s-a răsturnat pe alee, astfel că doamna a fost adusă – ăăă, neînsuflețită cred că e cuvântul pe care l-au folosit – în casa pe care o construise soțul ei pentru ea. Era un bărbat trist și îndurerat, Hugh Crain, rămas cu două fiice mici pe cap, pe care trebuia să le crească, dar nu a părăsit Hill House.

– Aici au crescut niște copii? întrebă Eleanor incredulă.

Doctorul zâmbi.

– Casa este uscată, așa cum am mai spus. Nu existau mlaștini care să-i îmbolnăvească, se credea că aerul de țară le face bine, iar casa în sine era privită ca fiind luxoasă. Nu mă îndoiesc că doi copii mici se puteau juca aici, poate singuratici, dar nu nefericiți.

– Sper că s-au dus să se bălăcească în pârâu, zise Theodora. Se uita adânc în foc. Sărăcuții de ei. Sper că i-au lăsat să alerge pe pajiștea aia și să culeagă flori de câmp.

– Tatăl lor s-a recăsătorit, continuă doctorul. De două ori, de fapt. Se pare că a fost ghinionist cu soțiile lui. A doua doamnă Crain a murit în urma unei căzături, deși nu am fost în stare să stabilesc de ce sau cum. Moartea ei pare să fi fost la fel de tragic de neașteptată ca a predecesoarei sale. A treia doamnă Crain a murit de ceea ce se numea îndeobște oftică, undeva prin Europa; există, pe undeva prin bibliotecă, o colecție de vederi trimise fetițelor, care rămăseseră la Hill House, de către tatăl lor și mama lor vitregă, care călătoreau de la o stațiune balneară la alta. Fetițele au fost lăsate în grija guvernantei până la moartea mamei lor vitrege. După aceea, Hugh Crain și-a declarat intenția de a închide Hill House și de a rămâne în străinătate, iar

fiicele lui au fost trimise să locuiască la o verișoară de-ale mamei lor. Acolo au stat până au crescut.

– Sper că verișoara mamiţicii era mai voioasă decât bătrânul Hugh, zise Theodora fără să-și ia ochii de la foc. Nu e plăcută imaginea unor copii care cresc precum ciupercile, pe întuneric.

– Ele nu simțeau la fel, spuse doctorul. Cele două surori și-au petrecut restul vieții certându-se pe Hill House. După toate speranțele înalte pe care le nutrise referitor la o dinastie care să prindă rădăcini aici, Hugh Crain a murit pe undeva prin Europa, la scurt timp după nevastă-sa, și Hill House le-a rămas fetelor, care probabil erau deja domnișoare pe vremea aia; sora cea mare, în orice caz, își făcuse debutul în societate.

– Și își prindea părul, învățase să bea șampanie și să poarte un evantai...

– Hill House a rămas goală pentru câțiva ani, dar întotdeauna ținută pregătită pentru familie; la început în așteptarea întoarcerii lui Hugh Crain, apoi, după moartea lui, pentru oricare dintre surori alegea să locuiască aici. Cândva, în tot acest timp, cele două surori aparent au căzut de acord ca imobilul să-i revină surorii mai mari; sora mai mică se căsătorise...

– Aha, făcu Theodora. Sora mai *mică* s-a căsătorit. I-a furat alesul surorii ei, mai mult ca sigur.

– Se spunea că sora mai mare a avut o decepție amoroasă, aprobă doctorul, deși asta se spune despre orice domnișoară care preferă, din orice motiv, să trăiască singură. În orice caz, sora mai mare a fost cea care s-a întors să locuiască aici. Se pare că-i semăna tatălui ei foarte mult; a locuit aici singură mai mulți ani, aproape izolată, deși era cunoscută în Hillsdale. Pe cât de incredibil vi s-ar părea, ea era într-adevăr îndrăgostită de Hill House și o privea ca pe casa ei

părintească. Până la urmă a luat o fată din sat să stea cu ea, ca un fel de damă de companie; din câte am putut afla nu păreau să existe sentimente puternice împotriva casei pe atunci printre localnici, având în vedere că bătrâna domnişoară Crain – cum a ajuns în mod inevitabil să fie cunoscută – îşi angaja servitorii din sat şi alesese o fată de acolo ca să-i ţină tovărăşie. Bătrâna domnişoară Crain era într-o continuă ceartă cu sora ei pentru casă, sora mai mică pretinzând că ar fi renunţat la revendicări în schimbul unei părţi din moştenirea de familie. Era vorba de câteva bijuterii, câteva piese de mobilier de epocă şi un set de veselă cu marginile aurite la care sora mai mică părea să ţină mai mult decât la toate celelalte. Doamna Sanderson m-a lăsat să cotrobăi printr-o cutie cu actele familiei, şi aşa am putut să văd unele dintre scrisorile pe care domnişoara Crain le-a primit de la sora ei. Vesela cu pricina este menţionată în toate, ieşind în evidenţă ca un subiect sensibil. În orice caz, sora mai mare a murit de pneumonie aici, în casă, cu ajutor doar din partea micuţei sale companioane – au existat poveşti despre un doctor chemat prea târziu, despre bătrâna domnişoară întinsă la etaj, neglijată, în timp ce tânăra domniţă cocheta în grădină cu vreun mocofan din sat, dar bănuiesc că acestea sunt doar invenţii neruşinate; în orice caz, nici o acuzaţie n-a fost luată în serios în momentul respectiv, din câte am putut să descopăr, majoritatea poveştilor părând să aibă drept sursă ranchiuna otrăvitoare a surorii mai mici, care era neînduplecată în mânia ei.

– Nu-mi place sora mai mică, zise Theodora. Mai întâi îi fură iubitul soră-sii, iar apoi încearcă să-i fure vesela. Nu, nu-mi place de ea.

– Există o listă impresionantă de tragedii legate de Hill House, dar așa se întâmplă cu majoritatea caselor vechi. Oamenii trebuie să trăiască și să moară *undeva*, până la urmă, și o casă nu prea poate să dăinuie timp de optzeci de ani fără ca un număr de locatari să-și dea duhul între zidurile ei. După moartea surorii mai mari, dreptul de proprietate asupra casei a făcut obiectul unui proces. Domnișoara de companie insista că-i fusese lăsată ei, dar sora mai mică și soțul acesteia susțineau vehement că, din punct de vedere legal, casa le aparținea lor, susținând că sora mai mare fusese păcălită de fata cu pricina să-i cedeze proprietatea pe care altfel intenționase dintotdeauna să i-o lase soră-sii. A fost o tevatură neplăcută, ca toate certurile de familie, și, ca în toate certurile de familie, au fost spuse lucruri incredibil de dure de ambele părți. Domnișoara de companie a jurat în sala de judecată – și aici, cred, apare primul indiciu al personalității adevărate a casei – că sora mai mică venea pe furiș noaptea și fura lucruri. Când i s-a cerut să probeze această acuzație, a devenit foarte nervoasă și incoerentă și, până la urmă, văzându-se forțată să aducă o dovadă, a spus că lipseau un serviciu de argint și un set valoros de piese emailate, pe lângă faimoasa veselă cu margini aurite, altminteri lucruri foarte greu de furat, dacă stai să te gândești puțin. Cât despre sora mai mică, ea a mers atât de departe, încât a menționat posibilitatea unei crime și a cerut o anchetă cu privire la moartea bătrânei domnișoare Crain, menționând zvonurile despre modul neglijent în care fusese tratată. N-am putut descoperi nimic care să ateste că aceste sugestii au fost luate în serios. Nu există nici un document, în afară de constatarea oficială a decesului, și cu siguranță sătenii ar fi fost primii care să se întrebe dacă a fost ceva

dubios în această privință. Într-un final, domnișoara de companie a câștigat procesul și ar fi putut, în opinia mea, să câștige pe lângă asta și un proces de calomnie, așa că Hill House a trecut legal în proprietatea ei, deși sora mai mică nu s-a dat niciodată bătută în încercarea de a o recupera. S-a ținut de biata fată cu scrisori și amenințări, lansând cele mai nebunești acuzații împotriva ei oriunde se ducea, și în arhivele poliției locale e descris cel puțin un incident în care tânăra a fost forțată să ceară protecția poliției deoarece inamica ei a atacat-o cu o mătură. Aparent, s-a speriat de moarte; casa era jefuită în timpul nopții – nu a încetat niciodată să pretindă că se furau diverse lucruri – și am citit și o scrisoare emoționantă în care se plângea că nu a mai petrecut o noapte liniștită în casă de la moartea protectoarei sale. În mod ciudat, simpatia localnicilor era aproape în întregime de partea surorii mai mici, poate deoarece domnișoara de companie, care fusese odinioară o fată din sat, era acum stăpâna conacului. Sătenii credeau – și cred în continuare, dacă nu mă înșel – că sora mai mică a fost delapidată de moștenirea ei de către o tânără intrigantă. Nu credeau că și-ar fi omorât prietena, dar n-aveau nici o îndoială că era necinstită, cu siguranță pentru că și ei ar fi fost în stare de orice înșelătorie, dacă li s-ar fi ivit ocazia. Oricum, bârfa e întotdeauna un inamic teribil. Când săraca fată s-a sinucis...

– S-a sinucis? Eleanor, șocată, se ridică pe jumătate. A trebuit să se sinucidă?

– Vrei să spui: „Nu exista nici un alt mod de a scăpa de torționara ei?“ Ei bine, nu a găsit nici unul. Sătenii erau de părere că a ales sinuciderea deoarece conștiința ei vinovată a împins-o la asta. Eu sunt mai înclinat să cred că era una dintre acele tinere tenace,

dar neinteligente care se agață cu disperare de ceea ce consideră că le aparține, dar nu pot rezista mental unei persecuții constante; în mod cert nu avea cu ce arme să lupte împotriva campaniei de ură a surorii mai mici, prietenii din sat se întorseseră împotriva ei și părea înnebunită de convingerea că lacătele și zăvoarele nu puteau să țină afară inamicul care-i intra în casă noaptea...

– Ar fi trebuit să plece, zise Eleanor. Să lase baltă casa și să fugă cât mai departe.

– Într-un fel, asta a făcut. Chiar cred că biata fată a fost băgată în mormânt de ură; s-a spânzurat, apropo. Potrivit bârfelor, s-a spânzurat în foișorul din turn, dar când ai o casă precum Hill House, cu un turn și un foișor, bârfele nu-ți vor permite să te spânzuri de altundeva. După moartea sa, casa a trecut din punct de vedere legal în mâinile familiei Sanderson, care erau veri de-ai ei și nici pe departe la fel de vulnerabili la persecuțiile surorii mai mici, care probabil era și ea un pic dementă pe vremea aceea. Doamna Sanderson mi-a spus că atunci când noii proprietari – adică părinții soțului ei – au venit pentru prima oară să vadă casa, sora mai mică și-a făcut și ea apariția ca să-i ocărască, urlând la ei de pe marginea drumului, și s-a trezit dusă pe loc la secția de poliție. Aici pare să înceteze rolul surorii mai mici în poveste: din ziua în care primii Sandersoni au trimis-o la plimbare până la scurta constatare a morții ei peste câțiva ani, pare să-și fi petrecut timpul contemplându-și greșelile în liniște, dar departe de Sandersoni. În mod ciudat, în toate tiradele ei insista asupra unui lucru – că nu a intrat în casă noaptea, nici ca să fure, nici pentru vreun alt motiv, și că n-a avut nici o intenție s-o facă.

– Dar s-a furat ceva în realitate? întrebă Luke.

– După cum v-am spus, domnişoara de companie a fost în cele din urmă presată să declare că păreau să lipsească una sau alta, dar nu putea fi sigură. Cum vă puteţi imagina, povestea intrusului nocturn a sporit considerabil faima casei. Pe lângă asta, Sandersonii nici măcar nu au locuit aici. Au petrecut câteva zile în casă, spunându-le sătenilor că o pregăteau pentru a se muta în ea în curând, apoi dintr-odată au şters-o, lăsând totul aşa cum era. Au pretextat că o treabă urgentă îi forţa să se mute la oraş, dar sătenii erau de altă părere. De atunci nu a mai locuit nimeni la Hill House mai mult de câteva zile. A fost de vânzare şi de închiriat încă de atunci. Ei bine, asta a fost o poveste cam lungă. Mai am nevoie de nişte coniac.

– Săracele fetiţe, zise Eleanor uitându-se în foc. Nu mi le pot scoate din minte, mi le închipui trecând prin camerele astea întunecate, încercând să se joace cu păpuşile, poate chiar în camera asta sau în dormitoarele de la etaj.

– Şi astfel casa asta veche a stat pur şi simplu aici. Luke ridică un deget gânditor şi atinse amoraşul de marmură. Nimic din ea nu a fost atins, nimic n-a fost folosit, nimic n-a mai stârnit dorinţa cuiva, doar a stat aici cugetând.

– Şi aşteptând, zise Eleanor.

– Şi aşteptând, confirmă doctorul. În esenţă, continuă el încet, răul este casa în sine, cred. Şi-a înrobit şi distrus locatarii, e un loc de rea-voinţă concentrată. Ei bine, mâine o s-o vedeţi pe toată. Sandersonii au instalat sisteme electrice şi instalaţii sanitare şi un telefon pe când se gândeau să locuiască aici, dar altfel nimic nu a fost schimbat.

– Ei bine, spuse Luke după un moment de tăcere, sunt sigur că o să ne simţim foarte bine aici.

Eleanor se surprinse admirându-și pe neașteptate picioarele. Theodora visa privind focul, imediat dincolo de degetele ei de la picioare, și Eleanor cugetă cu o adâncă satisfacție că picioarele ei erau frumoase în sandalele acelea roșii. „Ce lucru complet și separat sunt, de la degetele mele roșii de la picioare până în vârful capului, un Eu individual, în posesia unor calități care-mi aparțin doar mie. Am încălțări roșii, care se potrivesc cu ceea ce este Eleanor; nu-mi place homarul și dorm pe partea stângă și îmi trosnesc degetele când sunt neliniștită și adun nasturi. Țin un pahar de coniac care este al meu pentru că sunt aici și îl folosesc și am un loc în această cameră. Am sandale roșii, și mâine mă voi trezi și voi fi în continuare aici."

– Am sandale roșii, zise ea foarte încet, iar Theodora se întoarse și-i zâmbi.

– Aș fi *vrut*... Doctorul se uită roată la ei cu un optimism senin și nerăbdător. Aș fi *vrut* să vă întreb dacă nu cumva jucați bridge.

– Desigur, spuse Eleanor. „Eu joc bridge", se gândi; „am avut o pisică pe nume Balerin; știu să înot."

– Mi-e teamă că nu, zise Theodora.

Ceilalți trei se întoarseră și o priviră sincer descurajați.

– Chiar deloc? întrebă doctorul.

– Eu am jucat bridge de două ori pe săptămână timp de unsprezece ani, zise Eleanor. Cu mama, avocatul ei și nevasta lui – sunt *sigură* că *măcar atât* de bine joci.

– Ce-ar fi să mă învățați? propuse Theodora. Învăț repede jocuri.

– O, draga mea, făcu doctorul, iar Eleanor și Luke izbucniră în râs.

– Putem să facem altceva, zise Eleanor. „Eu știu să joc bridge", gândi ea; „îmi place plăcinta de mere cu frișcă și am condus singură până aici."

– Table, spuse doctorul cu amărăciune.

– Eu joc destul de bine șah, îi spuse Luke doctorului, care se înveseli pe loc.

Theodora își încleștă gura, încăpățânată.

– N-aș fi crezut că am venit aici ca să ne *jucăm*.

– Relaxare, răspunse doctorul vag, iar Theodora se întoarse ridicând din umeri ursuză și se holbă iar la foc.

– Aduc eu piesele, dacă îmi spui de unde.

Oferta lui Luke îl făcu pe doctor să zâmbească.

– Mai bine mă lași pe mine. Amintește-ți că eu am studiat planul casei. Dacă te lăsăm să te duci singur, probabil că n-o să te mai găsim niciodată.

După ce se închise ușa în spatele lui Montague, Luke îi aruncă Theodorei o privire fugară și curioasă, apoi se duse lângă Eleanor.

– Nu ești neliniștită, nu? Te-a speriat povestea aia? Când ea clătină din cap cu emfază, tânărul insistă: Erai un pic cam palidă.

– Probabil ar trebui să fiu în pat, zise Eleanor. Nu sunt obișnuită să conduc pe distanțe atât de mari.

– Coniac, zise Luke. O să te facă să dormi mai bine. Și pe tine, spuse el către ceafa Theodorei.

– Mulțumesc, zise Theodora rece, fără să se întoarcă. Chiar am probleme cu somnul.

Luke îi aruncă lui Eleanor un rânjet cu înțeles și se întoarse exact când Montague deschise ușa.

– Imaginația mea bogată, zise doctorul, punând setul de șah pe masă. Doamne, ce casă!

– S-a întâmplat ceva? întrebă Eleanor.

Doctorul clătină din cap.

– Ar trebui probabil să cădem de acord să nu ne mai plimbăm prin casă singuri, zise el.

– Ce s-a întâmplat? stărui Eleanor.

– Imaginația mea, răspunse doctorul ferm. Ce zici de masa asta, Luke?

– E un set de şah superb. Mă întreb cum de l-a trecut sora mai mică cu vederea.

– Un lucru pot să vă spun, zise doctorul, dacă *într-adevăr* era sora mai mică cea care se furişa noaptea prin casă, avea nervii de oţel. Te priveşte, adăugă el dintr-odată. Casa. Priveşte fiecare mişcare pe care o faci. Apoi: E doar imaginația mea, desigur.

În lumina focului, fața Theodorei era crispată și îmbufnată. „Îi place atenția", cugetă Eleanor cu înțelepciune și, fără să-și ducă mai departe gândul, se duse să se aşeze pe podea lângă cealaltă femeie. În spatele ei putea auzi sunetul delicat al pieselor de şah aşezate pe o tablă şi percepea mişcările de mică amploare, confortabile ale lui Luke şi ale doctorului, care se măsurau din priviri. Observă că în şemineu mai erau puncte de foc şi mici pâlpâiri. O aştepta o clipă pe Theodora să vorbească, apoi spuse binevoitoare:

– Încă îți vine greu să crezi că eşti aici?

– N-am avut nici o idee c-o să fie atât de plictisitor, zise Theodora.

– O să găsim destule de făcut de dimineață.

– Acasă ar fi fost oameni în jur şi multă pălăvrăgeală şi râsete şi lumini şi distracție...

– Presupun că eu nu am nevoie de astfel de lucruri, spuse Eleanor, aproape cerându-şi scuze. N-am avut niciodată parte de asemenea distracții. Trebuia să stau cu mama, desigur. Şi când dormea, m-am obişnuit să joc cărți singură sau să ascult radioul. N-am suportat niciodată să citesc seara, pentru că trebuia să-i citesc ei

cu voce tare, timp de două ore, în fiecare după-amiază. Povești de dragoste...

Zâmbi vag, uitându-se în foc. „Dar asta nu e totul", se gândi uluită, „asta nu spune nimic despre cum era, chiar dacă aș fi vrut să povestesc; de ce am deschis gura?"

– Sunt groaznică, nu-i așa? Theodora se mișcă iute și puse o mână peste a lui Eleanor. Stau aici și mă îmbufnez pentru că nu există nimic care să mă amuze; sunt foarte egoistă. Spune-mi cât de îngrozitoare sunt.

Și în lumina focului ochii îi scânteiau de plăcere.

– Ești îngrozitoare, confirmă Eleanor supusă.

O stânjenea mâna Theodorei pusă peste a ei. Nu-i plăcea să fie atinsă, și totuși micile gesturi fizice păreau să fie felul în care Theodora alegea să exprime remușcarea sau plăcerea sau simpatia; „mă întreb dacă unghiile mele sunt curate", gândi Eleanor în timp ce-și retrăgea încet mâna.

– Sunt îngrozitoare, zise Theodora, din nou binedispusă. Sunt îngrozitoare și nesuferită și nimeni nu mă poate suporta. Poftim. Acum spune-mi ceva despre tine.

– Sunt îngrozitoare și nesuferită și nimeni nu mă poate suporta.

Theodora râse.

– Nu face mișto de mine. Ești drăguță și simpatică și toată lumea te place foarte mult; Luke s-a îndrăgostit nebunește de tine, sunt geloasă. Acum, chiar vreau să știu mai multe despre tine. Chiar ai avut grijă de mama ta mai mulți ani de zile?

– Da, zise Eleanor. „Unghiile ei *chiar erau* murdare și mâna era diformă și oamenii uneori glumeau despre dragoste pentru că era amuzant." Unsprezece ani, până la moartea ei, acum trei luni.

– Ţi-a părut rău când a murit? Să-ţi spun cât de rău îmi pare *mie*?

– Nu. Nu era foarte fericită.

– Şi nici tu?

– Nici eu.

– Dar acum? Ce-ai făcut după aceea, când ai fost în sfârşit liberă?

– Am vândut casa, zise Eleanor. Eu şi sora mea am luat fiecare ce am dorit de acolo, nişte mărunţişuri; nu aveam mare lucru în afară de câteva obiecte neînsemnate pe care le păstra mama – ceasul tatălui meu şi nişte bijuterii vechi. Nimic, în comparaţie cu surorile de la Hill House.

– Şi ai vândut tot restul?

– Tot. Imediat ce-am avut ocazia.

– Şi desigur că apoi, lipsită de griji, te-ai aruncat într-o aventură nebunească care te-a adus în mod inevitabil la Hill House?

– Nu chiar, râse Eleanor.

– Dar toţi anii aceia pierduţi! Te-ai dus într-un voiaj, ai căutat tineri captivanţi, ţi-ai cumpărat haine noi...?

– Din păcate, zise Eleanor sec, nu aveam nici pe departe atât de mulţi bani. Sora mea şi-a pus partea ei la bancă, pentru educaţia fetiţei sale. Am cumpărat totuşi nişte haine, ca să vin la Hill House.

„Oamenilor le place să răspundă la întrebări despre ei", îşi zise; „ce plăcere ciudată! Aş răspunde la orice acum."

– Ce-o să faci când te întorci? Ai o slujbă?

– Nu, nici o slujbă momentan. Nu ştiu ce-o să fac.

– *Eu* ştiu ce-o să fac. Theodora se întinse lasciv. O să aprind toate luminile din apartament şi o să mă tolănesc pur şi simplu.

– Cum e apartamentul tău?

Theodora ridică din umeri.

– Plăcut. Am găsit o locuință veche și am decorat-o împreună. O cameră de zi mare și două dormitoare, o bucătărie drăguță – am vopsit-o în roșu și alb și am renovat niște mobile vechi pe care le-am găsit prin anticariate, printre care o masă foarte simpatică cu blat de marmură. Amândurora ne place să renovăm lucruri vechi.

– Ești căsătorită? întrebă Eleanor.

Urmă o scurtă liniște, dar apoi Theodora râse:

– Nu.

– Îmi cer scuze, zise Eleanor, groaznic de rușinată. N-am vrut să fiu indiscretă.

– Ești haioasă, spuse Theodora atingându-i obrazul cu degetul.

„Am riduri în jurul ochilor", gândi Eleanor și își întoarse fața dinspre foc.

– Spune-mi unde locuiești tu, îi ceru Theodora.

Eleanor se gândi, uitându-se în jos la mâinile ei urâte. „Am fi putut să ne permitem o spălătoreasă; n-a fost corect. Mâinile mele sunt respingătoare."

– Am o locuință mică doar a mea, zise încet. Un apartament, ca al tău, dar locuiesc singură. Mai mic decât al tău, fără îndoială. Încă îl mobilez – cumpăr lucrurile pe rând, știi, ca să mă asigur că-mi iese totul absolut perfect. Perdelele albe. A trebuit să caut săptămâni întregi până mi-am găsit micii lei de piatră pentru fiecare colț al șemineului și am o pisică albă și cărțile și discurile și picturile mele. Toate trebuie să fie exact așa cum vreau, pentru că doar eu le folosesc; odată am avut o ceașcă albastră cu stele vopsite pe interior; când te uitai în ceașca de ceai era plină de stele. Vreau o ceașcă la fel.

– Poate o să apară vreuna la mine în magazin într-o zi, spuse Theodora. Atunci aş putea să ţi-o trimit. Într-o zi o să primeşti un pacheţel pe care o să scrie: „Lui Eleanor, cu drag, de la prietena ei Theodora“, şi înăuntru o să fie o ceaşcă albastră plină de stele.

– Eu aş fi furat vesela aia cu margini aurite, chicoti Eleanor.

– Mat, zise Luke.

– Ah, Doamne, Doamne, se văicări doctorul.

– Noroc chior, spuse Luke vesel. Domnişoarelor, aţi adormit lângă foc?

– Aproape, zise Theodora.

Luke traversă camera şi le întinse fiecăreia o mână ca să le ajute să se ridice, iar Eleanor, mişcându-se stângace, aproape căzu; Theodora se ridică într-o mişcare rapidă, se întinse şi căscă.

– Lui Theo i-e somn, anunţă ea.

– O să vă conduc la etaj, zise doctorul. Mâine va trebui să învăţăm pe unde să o luăm. Luke, stingi tu focul?

– N-ar fi bine să verificăm dacă sunt încuiate uşile? întrebă Luke. Îmi imaginez că doamna Dudley a încuiat uşa din spate când a plecat, dar celelalte?

– Îmi vine greu să cred că o să prindem pe cineva spărgând casa, zise Theodora. Şi oricum, domnişoara de companie obişnuia să încuie uşile, dar nu i-a folosit la nimic.

– Şi dacă vrem noi să evadăm? se interesă Eleanor.

Doctorul îi aruncă o privire fugară, apoi spuse încet:

– Nu văd nici un motiv să încuiem uşile.

– Cu siguranţă, nu prea există riscul să vină nişte hoţi din sat, zise Luke.

– În orice caz, spuse doctorul, eu n-o să adorm încă vreo oră de acum încolo; la vârsta mea, o oră de citit

înainte de culcare este esențială, și am fost prevăzător să iau *Pamela*[1] cu mine. Dacă vreunul dintre voi adoarme greu, pot să vă citesc cu voce tare. Îi conduse de-a lungul coridorului îngust și prin marea sală de la intrare, spre scări. Am vrut deseori s-o încerc pe copii foarte mici, continuă el cu glas scăzut.

Eleanor o urmă pe Theodora pe trepte; până acum nu-și dăduse seama cât de obosită era și fiecare pas părea să-i ceară un efort epuizant. Își reamintea sâcâitor că era în Hill House, dar chiar și camera albastră însemna, pentru moment, doar patul cu plapuma și cuvertura albastre.

– Pe de altă parte, continuă doctorul în spatele ei, un roman de Fielding, comparabil ca lungime, n-ar merge niciodată la copiii foarte mici. Am niște dubii și în ceea ce-l privește pe Sterne...

Theodora se duse la ușa camerei verzi, se întoarse și zâmbi.

– Dacă ți se face cât de puțin frică, îi spuse lui Eleanor, fugi în camera mea.

– O să fac asta, spuse Eleanor serioasă. Mulțumesc, noapte bună.

– ... și, în orice caz, nu Smollett. Domnișoarelor, Luke și eu suntem aici, de cealaltă parte a casei scării...

– Ce culori au camerele voastre? întrebă Eleanor, nereușind să se abțină.

– Galbenă, zise doctorul surprins.

– Roz, spuse Luke cu un gest grațios de dezgust.

– Noi suntem albastru și verde aici, îi informă Theodora.

---

[1] *Pamela: or, Virtue Rewarded* – roman epistolar de Samuel Richardson, publicat în 1740 (n.red.)

– O să mai stau treaz, citind, zise doctorul. O să-mi las ușa întredeschisă, deci o să aud fiecare sunet. Noapte bună. Somn ușor.

– Noapte bună, zise și Luke. Noapte bună tuturor.

Când închise ușa de la camera albastră în urma ei, Eleanor se gândi dărâmată că poate întunericul și apăsarea casei erau cele care o oboseau în halul ăsta, însă nu mai conta. Patul albastru era atât de incredibil de moale! „Ciudat", își spuse somnoroasă, „casa asta poate să fie atât de îngrozitoare și totuși în multe aspecte atât de confortabilă fizic – patul moale, peluza plăcută, focul cald, mâncarea doamnei Dudley. Și compania. Acum pot să mă gândesc la ei; sunt singură. De ce e Luke aici? Dar *eu* de ce sunt aici? La final găsești iubirea. Toți au văzut că mi-a fost frică."

Străbătută de un fior, se ridică în capul oaselor, întinzându-se după plapuma de la picioare. Apoi, pe jumătate amuzată și pe jumătate înfrigurată, coborî din pat și, în picioarele goale, se duse în liniște ca să întoarcă cheia în broască. „Nu vor ști că am încuiat-o", gândi ea întorcându-se în grabă în pat. Cu plapuma în jurul ei, se uită cu o teamă subită spre fereastră, care lumina palid în întuneric, și apoi la ușă. „Aș fi vrut să am o pastilă de somn", își zise. Incapabilă să se abțină, se uită din nou peste umăr spre fereastră și apoi spre ușă. „Se mișcă? Dar am încuiat-o; se mișcă?"

„Cred că m-aș simți mai bine dacă aș avea cearșaful pe cap", decise. Ascunsă adânc sub așternuturi, chicoti, bucuroasă că nimeni altcineva nu putea s-o audă. În oraș nu dormea niciodată cu capul sub cearșaf. „Am bătut un drum atât de lung azi", își spuse.

Apoi adormi, în siguranță; în camera de alături, Theodora dormea zâmbind, cu lumina aprinsă. Ceva mai departe, doctorul, citind *Pamela*, își ridica din când

în când capul să asculte și o dată se duse până la ușă, unde rămase o clipă, uitându-se în lungul coridorului, înainte de a se întoarce la cartea lui. O lumină de veghe era aprinsă în vârful scărilor, deasupra mării de întuneric din hol. Luke dormea, având pe noptieră o lanternă și moneda norocoasă pe care o purta tot timpul la el. În jurul lor casa uneltea, așezându-se mai bine și forfotind cu o mișcare care era aproape ca un fior.

La șase mile distanță doamna Dudley se trezi, se uită la ceas, se gândi la Hill House și închise repede ochii. Doamna Gloria Sanderson, care deținea Hill House și locuia la trei sute de mile distanță de ea, își închise romanul polițist, căscă și se întinse să stingă lumina, întrebându-se scurt dacă își amintise să pună lanțul la ușă. Prietena Theodorei dormea; la fel și soția doctorului și sora lui Eleanor. Departe, în copacii de deasupra casei, o bufniță urlă, și spre dimineață începu o ploaie măruntă și fină, brumoasă și surdă.

4

1

La trezire, Eleanor își descoperi camera albastră gri și lipsită de culoare în ploaia dimineții. Își dădu seama că aruncase plapuma de pe ea în timpul nopții și dormise mai departe așa cum obișnuia, cu capul pe pernă. O surprindea faptul că dormise până după ora opt și gândi că era ca o ironie a sorții faptul că primul somn bun de ani de zile îl avusese la Hill House. Întinsă în patul albastru, privind tavanul șters cu vagul lui model cioplit, se întrebă, încă pe jumătate adormită: „Ce-am făcut; m-am făcut de râs? Râd oare de mine?"

Trecu repede în revistă evenimentele din ajun; își putea aminti doar că păruse – trebuie să fi părut – mulțumită prostește, copilărește, aproape fericită; oare ceilalți se amuzaseră să vadă că era o femeie așa simplă? „Am spus tot felul de neghiobii, și desigur că ceilalți au observat. Azi să fiu mai retrasă, mai puțin fățiș recunoscătoare că m-au primit printre ei."

Apoi, trezindu-se de-a binelea, își scutură capul și oftă. „Ești o fetiță foarte prostuță", își spuse, așa cum făcea în fiecare dimineață.

Camera prinse viață în jurul ei; era în camera albastră din Hill House, perdelele de muselină se mișcau ușor la fereastră, iar bălăceala zgomotoasă din baie era

probabil opera Theodorei, mai mult ca sigur prima la îmbrăcat, gata prima și mai mult ca sigur înfometată.

– Bună dimineața, strigă Eleanor, iar Theodora îi răspunse pe nerăsuflate:

– Bună dimineața – termin într-un minut – îți las cada plină – ești hămesită? Pentru că eu sunt.

„Crede că nu aș face baie dacă nu mi-ar lăsa cada plină?" se întrebă Eleanor, apoi se rușină; „am venit aici ca să nu mai am gânduri de genul ăsta", își spuse aspru, după care se dădu jos din pat și se duse la fereastră. Privi peste acoperișul verandei la peluza largă de jos, cu tufișurile și pâlcurile de arbori învăluite în ceață. Mult mai jos, la capătul peluzei era șirul de copaci care marca poteca spre pârâu, deși perspectiva unui picnic vesel pe iarbă nu era prea atrăgătoare în dimineața asta. Avea să fie umezeală toată ziua, dar era o ploaie de vară care adâncea verdele ierbii și al copacilor, îndulcind și curățând aerul. „E încântător", își zise, surprinsă de propriul gând; se întreba dacă era prima persoană căreia Hill House i se părea încântătoare. „Sau *toți* gândesc așa în *prima* dimineață?"

Se înfioră și descoperi în același timp că nu putea să-și dea seama de ce era așa entuziasmată, sentiment care o împiedica să-și amintească de ce era bizar să te trezești fericit în Hill House.

– O să *mor* de foame.

Theodora bătu cu pumnul în ușa de la baie ca să-i dea de știre că putea să intre, așa că Eleanor își înhăță halatul și se grăbi.

– Încearcă să arăți ca o rază rătăcită de soare, strigă Theodora din camera ei. E o zi așa întunecoasă, că trebuie să fim puțin mai viu colorate ca de obicei.

„Cântă înainte de micul dejun și o să plângi înainte să se lase noaptea“, își spuse Eleanor, deoarece fredonase în minte „În zăbavă nu-i belșugul...“

– Și eu care credeam că *eu* sunt aia leneșă, zise încântată Theodora prin ușă, dar tu ești mult, *mult* mai rea. Leneșă abia dacă *începe* să te descrie. Hai, că *trebuie* să fii deja destul de curată ca să cobori la micul dejun.

– Doamna Dudley pune masa la nouă. Ce-o să creadă când o să coborâm vesele și zâmbărețe?

– O să plângă de dezamăgire. Ce crezi, a țipat cineva după ea în noapte?

Eleanor aruncă o privire critică unui picior săpunit.

– Eu am dormit buștean, zise ea.

– Și eu la fel. Dacă nu ești gata în trei minute, o să intru și o să te înec. Îmi vreau *micul dejun*.

Eleanor se gândea că trecuse foarte mult timp de când nu se mai îmbrăcase ca să arate ca o rază rătăcită de soare sau de când nu-i mai fusese foame la micul dejun sau de când nu se mai deșteptase atât de trează, de conștientă de sine, atât de chibzuită și duioasă în atenția pe care și-o acorda; chiar și pe dinți se spălă cu o plăcere pe care nu-și amintea s-o mai fi simțit vreodată. „De când a murit mama pesemne că am dormit mai prost decât mi-am dat seama.“

– *Încă* nu ești gata?

– Vin, vin, zise Eleanor.

Fugi până la ușă, dar își aminti că era încuiată, așa că o descuie fără zgomot.

Theodora o aștepta în hol, strălucitoare pe fundalul monoton, în carouri țipătoare; privind-o, lui Eleanor îi era imposibil să-și imagineze că femeia asta se îmbrăca vreodată sau că se spăla sau că se mișca sau că mânca sau dormea sau vorbea fără să se bucure în fiecare

clipă de lucrurile pe care le făcea. „Poate că Theodorei nu-i pasă niciodată deloc de ceea ce ar putea crede alții despre ea."

– Tu îți dai seama că s-ar putea să ne mai ia încă o oră sau mai mult doar ca să *găsim* sufrageria? zise Theodora. Dar poate că ne-au lăsat o hartă – știai că Luke și doctorul s-au trezit acum câteva ore? Am vorbit cu ei de la fereastră.

„Au început fără mine", gândi Eleanor; „mâine o să mă trezesc devreme și o să fiu la fereastră să vorbesc și eu cu ei." Când ajunseră la baza scării, Theodora traversă marele hol întunecat și puse mâna cu încredere pe o ușă.

– Aici, zise ea, dar ușa se deschise într-o cameră slab luminată, în care răsuna ecoul și pe care nici una dintre ele n-o mai văzuse.

– Ba aici, spuse Eleanor, însă ușa pe care o alesese ducea spre coridorul la capătul căruia se afla salonașul unde șezuseră în fața focului în ajun.

– E în cealaltă parte a holului față de *aia,* zise Theodora întorcându-se derutată. La *naiba*! Își dădu capul pe spate și urlă: Luke? Doctore?

De departe auziră un strigăt de răspuns, și Theodora se duse să mai deschidă o ușă.

– Dacă ei au impresia că o să mă țină pentru totdeauna în holul ăsta împuțit, încercând fiecare ușă una după alta ca să-mi primesc micul dejun...

– Aia e cea corectă, cred, zise Eleanor, cu camera întunecată prin care trebuie să trecem și apoi sufrageria dincolo de ea.

Theodora urlă din nou, se izbi de o piesă ușoară de mobilier și înjură cu sete. Ușa de pe partea cealaltă se deschise, iar doctorul se ivi în prag.

– Bună dimineața.

– Casă jegoasă și împuțită, bombăni Theodora frecându-și genunchiul. Bună dimineața.

– În mod cert n-o să vă vină să credeți, zise doctorul, dar cu trei minute în urmă aceste uși erau larg deschise. Le-am lăsat deschise ca să vă puteți găsi drumul. Stăteam înăuntru și le-am văzut cum s-au închis fix înainte să strigați. Ei bine, bună dimineața.

– Scrumbii afumate, spuse Luke de la masă. Bună dimineața. Domnișoarelor, sper că vă *plac* scrumbiile afumate.

Trecuseră de întunericul unei nopți, se întâlniseră dimineața în Hill House și erau o familie, salutându-se cu o lejeritate degajată și ocupându-și scaunele pe care le folosiseră cu o seară în urmă la cină.

– Un mic dejun copios este clar ceea ce doamna Dudley a convenit să servească la nouă, zise Luke agitând o furculiță. Începusem să ne întrebăm dacă sunteți genul „o cafea și o chiflă-n pat".

– Am fi ajuns aici mult mai repede în orice altă casă, zise Theodora.

– Chiar ne-ați lăsat ușile deschise? întrebă Eleanor.

– Așa am știut că veniți încoace, îi răspunse Luke. Am văzut ușile cum se trântesc.

– Astăzi deschidem toate ușile și le țintuim în cuie, hotărî Theodora. O să mă plimb prin casa asta până când pot să găsesc mâncare de zece ori din zece. Am dormit cu lumina aprinsă toată noaptea, îi mărturisi doctorului, dar nu s-a întâmplat absolut nimic.

– A fost foarte liniște, încuviință el.

– Ne-ați vegheat toată noaptea? întrebă Eleanor.

– Până pe la trei, când *Pamela* a reușit să mă adoarmă. N-am auzit nici un sunet până când a început ploaia, pe la două. Una dintre voi a urlat în somn la un moment dat...

– Asta probabil am fost eu, recunoscu Theodora fără jenă. Am visat-o pe sora haină la porțile casei ăsteia.

– Și eu am visat-o, zise Eleanor. Se uită la doctor și spuse dintr-odată: E *jenant*. Să te gândești la frica pe care o simți, mă refer.

– Știi că suntem în asta împreună, încercă Theodora s-o liniștească.

– E mai rău dacă încerci să n-o arăți, zise doctorul.

– Îndopați-vă cu scrumbii, le îndemnă Luke. Apoi vă va fi imposibil să mai simțiți ceva.

Eleanor simțea, la fel ca deunăzi, că discuția era mutată cu abilitate de la gândul fricii, atât de prezent în mintea ei. Poate că avea să i se permită din când în când să vorbească pentru toată lumea, astfel încât, liniștind-o pe ea, să se liniștească pe ei înșiși și să lase subiectul în urmă; poate că, fiind un recipient pentru orice fel de frică, avea destulă pentru toți. „Sunt ca niște copii“, se gândi mânioasă, „provocându-se unul pe altul să meargă primul, gata să se întoarcă să ocărască pe oricine ajunge ultimul.“ Împinse farfuria din fața ei și oftă.

– Înainte să mergem la culcare *diseară*, îi spunea Theodora doctorului, vreau să mă asigur că am văzut fiecare milimetru din casa asta. Să nu mai zac acolo întrebându-mă ce e deasupra mea sau sub mine. Și *trebuie* să deschidem niște geamuri și să ținem ușile deschise ca să nu mai bâjbâim aiurea.

– Niște indicatoare, sugeră Luke. Săgeți pe care scrie IEȘIREA PE AICI.

– Sau DRUM FĂRĂ IEȘIRE, propuse Eleanor.

– Sau CĂDERI DE MOBILĂ, zise Theodora. Hai să le facem, îi spuse lui Luke.

– Mai întâi să explorăm cu toții casa, zise Eleanor, poate prea repezită, pentru că Theodora se întoarse și-i

aruncă o privire mirată. Nu vreau să fiu lăsată în urmă în vreun pod sau ceva, adăugă Eleanor îmbujorată.

– Nimeni nu vrea să te lase în urmă pe nicăieri, o asigură Theodora.

– Atunci, sugerez mai întâi să terminăm cafeaua din oală și apoi să mergem neliniștiți din cameră în cameră, încercând să descoperim un plan rațional în spatele casei ăsteia, lăsând ușile deschise pe măsură ce avansăm. N-am crezut niciodată, spuse Luke scuturând trist din cap, că o să fiu pe cale să moștenesc o casă în care să am nevoie să atârn indicatoare ca să-mi găsesc drumul.

– Trebuie să numim cumva încăperile, zise Theodora. Să presupunem că ți-aș da întâlnire, Luke, în a doua cea mai bună cameră de zi. Cum ai putea să știi unde să mă găsești?

– Ai putea să fluieri până ajung la tine, propuse Luke.

Theodora se înfioră.

– M-ai auzi fluierând și strigându-te în timp ce te-ai plimba de la ușă la ușă, nereușind niciodată să o deschizi pe cea corectă, și eu aș fi înăuntru, fără să reușesc să găsesc o cale de ieșire...

– Și fără nimic de mâncare, completă Eleanor nemiloasă.

Theodora o privi din nou.

– Și fără nimic de mâncare, repetă după o clipă. E casa ororilor de la bâlci. Camere care se întretaie și uși care duc pretutindeni în același timp și care se închid când te apropii! Pun pariu că undeva găsim și oglinzi care te lățesc îngrozitor și un furtun cu aer care să-ți ridice fustele și ceva care sare dintr-un coridor întunecat și îți râde în față...

Dintr-odată tăcu și își înșfăcă ceașca atât de abrupt, încât își vărsă cafeaua.

– Nici chiar așa, zise doctorul calm. De fapt, încăperile de la parter sunt dispuse în ceea ce aș putea numi cercuri concentrice. La mijloc e salonașul în care am stat aseară; în jurul lui, aproximativ, se află o serie de camere – camera de recreere, spre exemplu, și o cameră de zi lugubră, mobilată în satin trandafiriu...

– Unde eu și Eleanor ne vom duce în fiecare dimineață să brodăm la gherghef.

– ... și în jurul acestora – le numesc camerele interioare pentru că nu au nici un contact direct cu exteriorul; vedeți voi, n-au nici ferestre – în jurul acestora este un inel de camere exterioare, salonul, biblioteca, terasa închisă și...

– Nu, zise Theodora clătinând din cap. Eu sunt încă pierdută în satinul trandafiriu.

– Iar veranda încercuiește toată casa. Există uși care se deschid spre verandă din salon și din terasa închisă și dintr-o cameră de zi. Există și un coridor...

– Oprește-te, oprește-te. Theodora râdea, dar adăugă clătinând din cap: E o casă spurcată, *infectă*.

Ușa batantă din colțul sufrageriei se deschise și doamna Dudley apăru în prag ținând canatul cu o mână, uitându-se inexpresiv la masa de mic dejun.

– La zece strâng, îi anunță.

– Bună dimineața, doamnă Dudley, zise Luke.

Doamna Dudley își întoarse privirea spre el.

– La zece strâng. Vasele trebuie să ajungă înapoi în raft. Le scot iar pentru prânz. Prânzul îl așez la unu, însă mai întâi vasele trebuie să ajungă înapoi în raft.

– Desigur, doamnă Dudley. Doctorul se ridică și își puse șervetul pe masă. A terminat toată lumea?

Sub privirea doamnei Dudley, Theodora își duse la gură ceașca și își termină cafeaua pe îndelete, apoi își atinse buzele cu șervetul și se lăsă pe spate.

– Splendid mic dejun, zise ea pe un ton conversativ. Vesela aparține casei?

– Vesela trebuie să stea pe raft, insistă doamna Dudley.

– Și sticlăria, argintăria și fețele de masă? Sunt foarte frumoase.

– Fețele de masă trebuie să stea în sertarul pentru fețe de masă din sufragerie. Argintăria trebuie să stea în sipetul pentru argintărie. Paharele trebuie să stea pe raft.

– Probabil suntem o belea pentru dumneavoastră, zise Theodora.

Doamna Dudley nu mai scoase nici un cuvânt. Într-un final spuse:

– La zece strâng. Servesc prânzul la unu.

Theodora râse și se ridică.

– Haide, zise ea, haide, haide. Hai să mergem să deschidem uși.

Cum era și normal, începură cu ușa de la sufragerie, pe care o blocară cu un scaun masiv. Dincolo de ea era camera de recreere; măsuța de care se împiedicase Theodora era o masă joasă, încrustată, de șah („Cum am putut s-o ratez aseară?" zise doctorul iritat), iar într-un capăt erau mese pentru jocuri de cărți și scaune și o vitrină înaltă cu mingi de crochet și o tablă de cribbage, unde găsiseră și setul de șah în ajun.

– Grozav loc să petreci o oră lipsită de griji, zise Luke din ușă, uitându-se la camera mohorâtă.

Verdele rece al suprafețelor meselor se reflecta nefericit în dalele întunecate ale șemineului; inevitabilele lambriuri de lemn nu erau nicidecum înfrumusețate

de seria de gravuri cu teme sportive, care păreau în întregime destinate diferitelor metode de a omorî animale sălbatice, iar de deasupra șemineului, un cap de căprioară îi privea cu o jenă vădită.

– Aici veneau să se distreze, spuse Theodora, și vocea ei se întoarse cu un ecou tremurat din tavanul înalt. Veneau aici, explică ea, ca să ia o pauză de la atmosfera apăsătoare a casei.

Capul căprioarei se uita în jos la ea cu jale.

– Săracele fetițe, continuă Theodora. Putem, *vă rog*, să dăm jos *bestia* aia de acolo?

– Cred că te place, zise Luke. Nu și-a luat ochii de la tine de când am intrat. Hai s-o tulim de aici.

Blocară ușa și ieșiră în holul care strălucea posomorât în lumina venită din camerele deschise.

– Când dăm peste o cameră cu ferestre, le vom deschide, spuse doctorul. Până atunci, hai să ne mulțumim să deschidem ușa din față.

– Tu te tot gândești la copiii aia mici, îi spuse Eleanor Theodorei, dar eu nu mi-o pot scoate din minte pe domnișoara de companie care se plimba prin aceste camere întrebându-se cine mai e prin casă.

Luke deschise masiva ușă de la intrare cu o smucitură și rostogoli o vază ca s-o țină deschisă. Mirosul cald al ploii și ierbii ude inundă holul și pentru un minut rămaseră în ușa deschisă, respirând aerul de afară. Apoi doctorul spuse:

– Iată *aici* ceva ce nici unul dintre voi nu a anticipat. Deschise o ușă mică, ascunsă lângă cea principală, și făcu un pas în spate zâmbind. Biblioteca. Din turn.

– Nu pot intra acolo, zise Eleanor, luându-se pe ea însăși prin surprindere. Chiar nu putea. Se trase înapoi, copleșită de mirosul rece de mucegai și pământ

care-i umplea năvalnic nările. Mama mea..., îngăimă, neştiind ce voia să spună.

Îşi lipi spatele cu putere de perete.

– Serios? făcu doctorul, privind-o cu interes. Theodora?

Theodora ridică din umeri şi intră în bibliotecă; Eleanor se cutremură.

– Luke? întrebă doctorul, dar Luke era deja înăuntru.

De unde se afla, Eleanor putea să vadă doar o parte a peretelui circular al bibliotecii, unde era o scară îngustă de fier ducând în sus şi poate, având în vedere că acela era turnul, în sus şi în sus şi în sus; închise ochii şi auzi vocea doctorului de la distanţă, reverberând din zidurile de piatră.

– Vedeţi chepengul acela micuţ din umbră? Dă într-un balconaş, acolo se presupune că s-a spânzurat fata aceea, mai ţineţi minte. Un loc foarte adecvat, cu siguranţă; mai adecvat pentru sinucideri, aş zice, decât pentru cărţi. Se presupune că a legat sfoara de balustrada de fier şi apoi pur şi simplu a călcat...

– Mersi, zise Theodora dinăuntru. Acum pot să mi-o imaginez perfect, mulţumesc. Dacă aş fi fost eu, probabil că aş fi trecut sfoara pe după capul căprioarei din sala de jocuri, dar presupun că era legată sentimental de acest turn; ce cuvânt frumos e „legată“ în contextul ăsta, nu credeţi?

– Delicios. Era vocea lui Luke, mai puternică; se pregăteau să iasă din bibliotecă în holul unde îi aştepta Eleanor. Cred că o să transform această cameră într-un club de noapte. O să pun orchestra acolo sus pe balcon, iar animatoarele o să coboare pe scara aceea spiralată de fier; barul...

– Eleanor, zise Theodora, ești mai bine acum? E o încăpere absolut groaznică, ai avut dreptate să te ții departe de ea.

Eleanor se dezlipi de perete; avea mâinile reci și îi venea să plângă, dar întoarse spatele ușii de la bibliotecă pe care doctorul o blocă deschisă cu un teanc de cărți.

– Nu cred c-o să citesc prea mult cât sunt aici, spuse ea încercând să pară calmă. În nici un caz dacă toate cărțile miros precum biblioteca.

– Eu n-am simțit nici un miros, zise Montague. Se uită întrebător la Luke, care clătină din cap. Ciudat, continuă doctorul, și exact ăsta e genul de chestie pe care-l căutăm. Notează-ți senzațiile, draga mea, și încearcă să le descrii cât mai precis.

Theodora era confuză. Se învârtea de colo colo prin hol, uitându-se în spate la scară și apoi iar la ușa din față.

– Sunt două uși de intrare în casă? Sunt eu zăpăcită?

Doctorul zâmbi fericit; era clar că sperase să pună cineva o astfel de întrebare.

– Aceasta este singura. Este cea pe care ați intrat ieri.

Theodora se încruntă.

– Atunci de ce nu putem eu și Eleanor să vedem turnul de la ferestrele camerelor noastre? Camerele dau spre fața casei, și totuși...

Doctorul râse și bătu din palme.

– În sfârșit! Isteața Theodora. De asta am vrut să vedeți casa la lumina zilei. Haide, așezați-vă pe trepte și vă spun.

Se așezară toți pe trepte ascultători, uitându-se în sus la doctor, care își luă postura de predare și începu:

– Una dintre trăsăturile ciudate ale casei este planul ei...

– Casa Ororilor de la bâlci.

– Exact. Nu v-ați mirat deloc cât de *extrem* de dificil ne este să ne orientăm? O casă normală nu ne-ar fi făcut pe toți patru atât de confuzi pentru atât de mult timp, și totuși iar și iar am ales ușile greșite, camera pe care o căutăm ne tot scapă. Până și eu am avut probleme. Oftă și încuviință din cap, apoi continuă: Îndrăznesc să spun că bătrânul Hugh Crain se aștepta ca într-o zi Hill House să devină un punct de atracție, precum Casa Winchester din California sau numeroasele case octogonale; vă veți aminti că el însuși a proiectat-o și, așa cum v-am mai spus, era un tip ciudat. Fiecare unghi, și aici doctorul făcu un gest spre ușă, fiecare unghi este puțin greșit. Hugh Crain mai mult ca sigur își detesta semenii, cu casele lor logice, pătrățoase, pentru că a construit-o pe aceasta astfel încât să se potrivească cu mintea lui. Unghiurile, despre care presupuneți că sunt unghiurile drepte cu care sunteți obișnuiți – și aveți toate drepturile să presupuneți că sunt așa – sunt de fapt obtuze sau ascuțite, diferența fiind de o fracțiune de grad. Sunt sigur, spre exemplu, că voi credeți că scările pe care stați sunt drepte, pentru că nu sunteți pregătiți pentru scări care nu sunt drepte...

Se mișcară neliniștiți și Theodora puse în grabă o mâna pe balustradă, de parcă ar fi simțit că risca să cadă.

– ... sunt de fapt ușor înclinate spre axul central; ușile sunt foarte puțin descentrate – ăsta ar putea fi motivul, apropo, pentru care se trântesc dacă nu sunt ținute; m-am întrebat azi-dimineață dacă nu cumva pașii celor două domnișoare care veneau spre noi nu au perturbat echilibrul delicat al ușilor. Desigur, rezultatul tuturor acestor mici aberații se traduce într-o

distorsiune destul de mare a întregii case. Theodora nu poate vedea turnul de la fereastra camerei sale, pentru că turnul e, de fapt, în colțul casei. De la fereastra camerei Theodorei e complet invizibil, deși de aici pare să fie chiar lângă camera sa. Fereastra de la camera Theodorei este în realitate la cinci metri mai la stânga de unde suntem noi acum.

Theodora își întinse mâinile neputincioasă.

– Of, Doamne!

– Înțeleg, zise Eleanor. Acoperișul verandei ne induce în eroare. Dacă privesc pe fereastră văd acoperișul verandei și, pentru că am intrat direct în casă și am urcat scările, am presupus că ușa de la intrare era chiar dedesubt, când de fapt...

– Vezi doar acoperișul verandei, o aprobă doctorul. Ușa de la intrare e departe; și ea și turnul sunt vizibile din camera copiilor, care e cea mare de la capătul holului; o s-o vizităm mai târziu. Este o capodoperă de dezorientare arhitecturală, conchise el cu tristețe. Scara dublă de la Chambord...

– Deci totul este un pic descentrat? întrebă Theodora încă nedumerită. De asta pare totul atât de confuz?

– Ce-o să se întâmple când o să ne întoarcem într-o casă adevărată? vru Eleanor să știe. Adică... o... păi... o casă *adevărată*?

– Poate că e ca atunci când cobori de pe vapor, zise Luke. După ce petreci ceva timp aici simțul echilibrului poate fi atât de distorsionat, încât îți va lua ceva timp să scapi de răul de uscat, sau de echilibrul dobândit la Hill House. Se poate cumva, îl întrebă pe doctor, ca ceea ce oamenii presupuneau că sunt manifestări paranormale să fi fost de fapt rezultatul unei ușoare pierderi de echilibru a celor care au locuit aici? Urechea internă, îi spuse Theodorei cu înțeles.

– Cu siguranță îi afectează pe oameni cumva, zise doctorul. Am ajuns să ne încredem orbește în simțul echilibrul și în rațiune, așa că mintea tinde să se lupte cu vehemență ca să-și conserve propriile tipare stabile împotriva oricărei dovezi că e înclinată într-o parte. Se întoarse și le făcu semn să-l urmeze: Ne mai așteaptă minunății.

Ceilalți înaintară pășind atenți, testând podelele la fiecare mișcare. Trecură prin coridorul îngust spre salonașul unde petrecuseră seara precedentă și de acolo, blocând toate ușile deschise în urma lor, se duseră în cercul exterior de camere, care dădeau spre verandă. Trăgeau draperiile grele din fața geamurilor, lăsând lumina de afară să intre în Hill House. Traversară o sală de muzică unde o harpă stătea semeață la o parte, fără nici o vibrație a corzilor care să le marcheze pașii. Un pian cu coadă era ferm închis, având deasupra un candelabru în care toate lumânările rămăseseră neatinse de vreo flacără. Pe o masă cu blat de marmură se aflau flori de ceară sub sticlă, iar scaunele erau subțiri ca niște rămurele și aurite. Dincolo de asta era terasa acoperită, cu uși înalte de sticlă care le dezvăluiau ploaia de afară și ferigi care creșteau jilave în jurul și peste mobilierul de răchită. Aici era neplăcut de umed, așa că părăsiră repede încăperea ca să treacă printr-o intrare arcuită în camera de zi, unde se opriră, îngroziți și neîncrezători.

– Nu e acolo, zise Theodora râzând slab. Nu cred că e acolo. Clătină din cap. Eleanor, o vezi și tu?

– Cum...? făcu Eleanor neajutorată.

– Mă gândeam că o să fiți încântate.

Doctorul era mulțumit de sine.

Un perete întreg al camerei de zi era acaparat de o sculptură de marmură; pe fundalul dungilor mov și

al covorului înflorat era imensă și grotescă și cumva de un alb golaș; Eleanor își puse mâinile la ochi, pe când Theodora se lipi de ea.

– Mă gândeam că intenția era de a o înfățișa pe Venus care iese dintre valuri, zise doctorul.

– Ba deloc, spuse Luke, găsindu-și glasul, e Sfântul Francisc vindecând leproșii.

– Nu, nu, zise Eleanor. Unul dintre ei e un dragon.

– Nu e nimic din astea, spuse Theodora uitându-se în jur; e un portret de familie, prostuților. Montaj. *Oricine* ar ști asta din prima; figura aceea centrală, aceea înaltă, neacoperită – Sfinte Dumnezeule! – masculină, ăla e bătrânul Hugh, felicitându-se că a construit Hill House, iar cele două nimfe însoțitoare sunt fiicele lui. Cea din dreapta, care pare să fluture un știulete de porumb, de fapt vorbește despre procesul ei, și cealaltă, aia mică de la capăt, e domnișoara de companie, iar femeia de la *celălalt* capăt...

– E doamna Dudley, respectând cu strictețe modelul real, râse Luke.

– Și iarba aia pe care stau toți de fapt reprezintă covorul din sufragerie, puțin crescut. A mai observat cineva covorul din sufragerie? Arată ca un câmp de fân și îl simți cum te gâdilă la glezne. În spate, chestia aia boltită care seamănă cu un fel de măr, *aia* e...

– Un simbol al protecției casei, mai mult ca sigur, zise doctorul Montague.

– N-aș vrea să mă gândesc că ar putea să cadă peste noi, spuse Eleanor. De vreme ce casa e atât de dezechilibrată, domnule doctor, nu există nici o șansă să se întâmple asta, nu?

– Am citit că statuia a fost amplasată cu mare grijă și prin costuri exorbitante ca să compenseze nesiguranța podelei pe care stă. Oricum, a fost așezată aici după ce

casa a fost construită și nu a căzut încă. Este posibil, să știți, ca Hugh Crain s-o fi admirat, poate o găsea chiar frumoasă.

– Este de asemenea posibil s-o fi folosit ca să-și sperie copiii, opină Theodora. Ce cameră frumoasă ar fi fost fără ea. Se întoarse legănându-se. O cameră de dans pentru domnișoare cu fuste lungi. E loc destul pentru un dans popular. Hugh Crain, îmi acorzi acest dans? spuse ea făcând o reverență în fața statuii.

– Mi se pare că e pe cale să accepte, zise Eleanor, dându-se involuntar în spate.

– Nu-l lăsa să te calce pe degete, râse doctorul. Amintește-ți ce s-a întâmplat cu Don Juan.

Theodora atinse timid statuia, punând un deget pe mâna întinsă a uneia dintre figuri.

– Marmura șochează întotdeauna, zise ea. Niciodată nu-ți dă senzația pe care ți-o închipui inițial. Presupun că o statuie în mărime naturală seamănă atât de mult cu o persoană în carne și oase, încât te-ai aștepta să-i simți pielea.

Strălucitoare în camera aceea întunecată, schiță câțiva pași de dans, întorcându-se ca să se încline în fața statuii.

– În capăt, le spuse doctorul lui Eleanor și Luke, sub draperiile acelea, sunt uși care duc spre verandă; când Theodorei i se va face cald de la atâta dans, poate să iasă pe aici în aerul răcoros.

Traversă încăperea ca să tragă grelele draperii albastre la o parte și deschise ușile. Din nou mirosul de ploaie caldă intră în casă odată cu o rafală de vânt, astfel încât o adiere părea să alunece pe statuie, atingând ușor pereții colorați.

– Nimic din casa asta nu se mișcă, până când îți muți privirea și atunci parcă prinzi ceva în colțul

ochiului, remarcă Eleanor. Uitați-vă la figurinele de pe rafturi; când ne-am întors cu spatele, toate dansau cu Theodora.

– *Eu* mă mișc, zise Theodora, făcând piruete spre ei.

– Flori sub sticlă, zise Luke. Canafuri. Începe să-mi placă această casă.

Theodora o trase pe Eleanor de păr.

– Ne luăm la întrecere în jurul verandei, îi zise, după care o zbughi spre ușă.

Eleanor, neavând timp să ezite sau să se gândească, o urmă. Râzând în timp ce alerga pe verandă, o văzu pe Theodora intrând pe altă ușă, așa că se grăbi și ea într-acolo. Când se opri să-și tragă răsuflarea constată că ajunseseră în bucătărie, iar doamna Dudley se întorsese de la chiuvetă și le privea în tăcere.

– Doamnă Dudley, am început să explorăm casa, o informă Theodora politicoasă.

Ochii doamnei Dudley se mutară la ceasul de deasupra aragazului.

– Este unsprezece jumate. Eu...

– ... serviți prânzul la unu, zise Theodora. Am vrea să ne uităm prin bucătărie, dacă ne permiteți. Cred că am văzut toate celelalte încăperi de la parter.

Doamna Dudley rămase tăcută o vreme; apoi, înclinându-și capul supusă, se întoarse și traversă bucătăria spre una dintre ușile de pe partea cealaltă. Când o deschise, văzură o scară dosnică pe care doamna Dudley o porni în sus, nu înainte de a închide ușa în urma ei. Theodora făcu un semn cu capul spre ușă și așteptă o clipă înainte să zică:

– Mă întreb dacă doamna Dudley n-are o slăbiciune pentru mine, zău.

– Bănuiesc că s-a dus sus să se spânzure, murmură Eleanor. Hai să aflăm ce avem la prânz, dacă tot suntem aici.

– Nu deranja nimic, o preveni Theodora. Știi doar foarte bine că vasele trebuie să stea pe raft. Chiar crezi că femeia asta vrea într-adevăr să ne gătească un sufleu? Ăsta e cu siguranță un vas de sufleu, uite și ouă și cașcaval...

– E o bucătărie frumoasă, spuse Eleanor. În casa mamei mele bucătăria era întunecată și îngustă și nimic din ce găteai în ea nu avea niciodată nici gust, nici culoare.

– Și bucătăria ta cum e? întrebă Theodora absentă. În apartamentul tău mic? Eleanor, uită-te la uși.

– Eu nu știu să fac sufleu, zise Eleanor.

– Uită-te, Eleanor. Uite ușa care dă spre verandă și încă una care se deschide spre niște trepte care coboară – spre pivniță, bănuiesc – și încă una acolo care dă iar spre verandă și cea pe care a folosit-o să se ducă sus și încă una acolo...

– Spre verandă din nou, zise Eleanor deschizând-o. Trei uși care dau toate spre verandă din aceeași bucătărie.

– Și ușa care dă spre cămara de serviciu și mai departe spre sufragerie. Dar știu că bunei noastre doamne Dudley îi plac ușile, nu? Cu siguranță, poate – și ochii lor se întâlniră – să iasă repede în orice direcție poftește.

Eleanor se întoarse subit și ieși iar pe verandă.

– Mă întreb dacă l-a pus pe Dudley să-i mai facă niște uși în plus. Mă întreb ce părere are despre faptul că lucrează într-o bucătărie în care o ușă s-ar putea deschide în spatele ei fără ca ea să-și dea seama. Mă întreb, de fapt, peste ce dă doamna Dudley în bucătărie, de vrea să se asigure că o să găsească o cale de ieșire în orice direcție ar apuca-o. Mă întreb...

– Taci, zise Theodora amiabil. Un bucătar neliniștit nu poate face un sufleu bun, oricine știe asta, și probabil că ne ascultă de pe scară. Hai să alegem una dintre ușile ei și s-o lăsăm deschisă în urma noastră.

Luke și doctorul stăteau pe verandă, uitându-se la peluză; ușa principală era straniu de aproape, chiar dincolo de ei. În spate, părând să fie aproape deasupra casei, dealurile mărețe tronau mute și monotone în ploaie. Eleanor se plimbă în jurul verandei, gândindu-se că nu mai întâlnise niciodată o casă atât de complet înconjurată. „Ca o curea foarte strânsă", gândi ea; „oare casa ar exploda în toate direcțiile dacă ar dispărea veranda?" Bănuia că parcursese o mare parte din ocol când văzu turnul. Se înălță dintr-odată în fața ei, aproape fără avertisment, în timp ce lua o curbă a verandei. Era făcut din piatră gri, grotesc de solid, îndesat cu forța în peretele de lemn al casei, cu veranda insistentă care-l ținea acolo. „Hidos", gândi ea, și apoi își dădu seama că, dacă vreodată s-ar fi întâmplat să ardă casa, turnul ar fi dăinuit mai departe, gri și respingător peste ruine, avertizând oamenii să nu se apropie de ceea ce mai rămăsese din Hill House, poate cu câte o piatră căzută pe ici, pe colo, astfel încât bufnițele și liliecii să poată să intre și să iasă și să-și construiască cuiburi printre cărțile de jos. Cam la jumătatea înălțimii lui începeau ferestrele, fante subțiri și înclinate în piatră. Întrebându-se cum ar fi arătat totul dacă ar fi privit prin ele, se miră că nu reușise să intre în turn. „Nu voi privi niciodată prin ferestrele acelea", gândi ea și încercă să-și imagineze scara îngustă de fier cum se ducea în sus și împrejur la ultimul nivel. Construcția avea un acoperiș conic de lemn, cu un foișor de lemn în vârf. Probabil că ar fi fost ridicol în orice altă casă, dar aici, în Hill House,

se integra vesel și răbdător, așteptând poate o creatură plăpândă care să se târască prin ferestruică pe acoperișul înclinat, întinzându-se spre foișor, împletind o sfoară...

– O să cazi, o avertiză Luke.

Eleanor se sperie; își coborî ochii anevoie și observă că se ținea strâns de balustrada verandei și se aplecase mult pe spate.

– Să n-ai încredere în echilibrul tău în Hill House, încântătoare mea proprietate, adăugă el.

Amețită, Eleanor trase aer adânc în piept și se clătină. O prinse și o ținu în timp ce ea încerca să-și găsească echilibrul în lumea care se balansa, unde copacii și peluza păreau cumva înclinate într-o parte și cerul se învârtea și se legăna.

– Eleanor? zise Theodora de undeva de aproape; se auzi și sunetul pașilor doctorului alergând pe verandă.

– Casa asta nenorocită, bombăni Luke. Trebuie să fii cu ochii pe ea încontinuu.

– Eleanor? zise doctorul.

– Sunt bine, răspunse ea scuturându-și capul și stând nesigură pe picioare. Mă lăsasem pe spate ca să văd vârful turnului și am amețit.

– Era aproape la orizontală când am prins-o, explică Luke.

– Am avut și eu senzația asta mai devreme, zise Theodora, de parcă mergeam pe perete.

– Adu-o înăuntru, îi ceru doctorul lui Luke. Nu e așa rău când ești *în* casă.

– Chiar sunt bine, îl asigură Eleanor foarte jenată. Merse cu pași atenți de-a lungul verandei până la ușa de la intrare, care era închisă. Credeam că am lăsat-o deschisă, zise ea cu un tremur în glas.

Montague trecu pe lângă ea și deschise ușa masivă din nou. Înăuntru, holul revenise la starea inițială; toate ușile pe care le lăsaseră deschise erau din nou închise. Când doctorul deschise ușa dinspre camera de recreere, puteau vedea peste umărul lui că ușile de la sufragerie erau închise, iar scăunelul pe care-l proptiseră în una dintre ele era înapoi în locul lui de la perete. În budoar și în camera de zi, în salon și în terasa acoperită, ușile și ferestrele erau închise, draperiile trase și întunericul domnea din nou.

– E doamna Dudley, zise Theodora.

Mergea în urma doctorului și a lui Luke, care treceau la repezeală dintr-o cameră în alta, deschizând ușile larg și blocându-le, trăgând perdelele de la ferestre și lăsând iar aerul cald și umed în casă.

– Doamna Dudley a făcut-o și ieri, imediat ce eu și Eleanor ne-am dat din drum. Preferă să le închidă ea, decât să vină și să descopere că s-au închis singure, pentru că ușile trebuie să stea închise și ferestrele trebuie să stea închise și vesela trebuie să stea în...

Theodora începu să râdă nebunește, iar doctorul se întoarse spre ea și se încruntă iritat.

– Doamna Dudley ar face bine să-și cunoască lungul nasului. O să bat ușile astea în cuie dacă e nevoie. Coti pe coridor spre salonașul lor și deschise ușa cu o bufnitură de perete. N-o să rezolv nimic dacă mă pierd cu firea, zise el dând un șut cu ură în ușă.

– Sherry, în salon, înainte de prânz, anunță Luke amiabil. Domnișoarelor, după voi.

2

– Doamnă Dudley, un sufleu admirabil, zise doctorul punând furculița jos.

Doamna Dudley se întoarse să-l privească scurt și intră în bucătărie cu o farfurie goală.

Montague suspină și își mișcă umerii obosit.

– După veghea mea de azi-noapte, simt nevoia să mă odihnesc în după-amiaza asta. Și tu, Eleanor, ai face bine să te întinzi o oră. Poate că o siestă regulată ne-ar prii tuturor.

– Înțeleg, spuse Theodora amuzată. Trebuie să trag un pui de somn după prânz. S-ar putea să râdă de mine când mă întorc acasă, dar pot oricând să le spun că a făcut parte din programul meu de la Hill House.

– Poate o să avem probleme să adormim la noapte, zise doctorul.

Un fior făcu înconjurul mesei, întunecând lumina argintăriei și culorile vii ale porțelanurilor, un norișor care pluti prin sufragerie și o aduse pe doamna Dudley în urma lui.

– Este două fără cinci minute, spuse doamna Dudley.

3

Eleanor nu dormi toată după-amiaza, deși i-ar fi plăcut; în schimb, stătu tolănită în patul Theodorei din camera verde și o privi cum își făcea unghiile, pălăvrăgind alene, nevrând să accepte gândul că o urmase pe Theodora în camera verde pentru că nu îndrăznea să rămână singură.

– Îmi place la nebunie să mă dichisesc, zise Theodora, privindu-și mâna cu afecțiune. M-aș vopsi peste tot.

Eleanor își schimbă puțin poziția.

– Vopsea aurie, sugeră ea, abia gândind.

Cu ochii întredeschiși putea să și-o imagineze pe Theodora doar ca o pată de culoare pe podea.

– Ojă și parfum și săruri de baie, zise Theodora, de parcă ar fi vorbit despre orașele de pe Nil. Rimel. Nu te gândești nici pe jumătate cât ar trebui la lucrurile astea, Eleanor.

Eleanor râse și își închise ochii de tot.

– N-am timp, zise ea.

– Ei bine, spuse Theodora hotărâtă, când o să termin cu tine, o să fii o persoană complet diferită; nu-mi place să fiu printre femei anoste. Râse ca să-i arate că o tachina și continuă: Cred că o să-ți pun ojă roșie pe unghiile de la picioare.

Eleanor râse și ea și-i întinse un picior gol. După o clipă, aproape adormită, simți atingerea rece și ciudată a pensulei pe degete și se cutremură.

– Cu siguranță că o curtezană faimoasă ca dumneata este obișnuită cu serviciile slujitoarelor, zise Theodora. Ai picioarele murdare.

Șocată, Eleanor se ridică în capul oaselor și se uită; *chiar avea* picioarele murdare, și unghiile îi erau colorate în roșu-aprins.

– E oribil! E *pervers*. Îi venea să plângă, dar apoi, fără să poată să se abțină, începu să râdă când văzu expresia de pe fața Theodorei. Mă duc să mă spăl pe picioare.

– Doamne. Theodora era așezată pe podeaua de lângă pat, holbându-se. Uite, zise ea. Și picioarele mele sunt murdare, dragă, serios. *Uite*.

– Oricum, urăsc să fiu atinsă.

– Ești cam cea mai nebună persoană pe care am cunoscut-o *în viața mea*, zise Theodora veselă.

– Nu-mi place să mă simt neajutorată. Mama mea...

– Mama ta ar fi fost încântată să te vadă cu unghiile vopsite în roșu. Arată frumos.

Eleanor își privi iar picioarele.

– E pervers, zise ea stingheră. Pe picioarele *mele*, adică. Mă face să mă simt ca și cum aș arăta ca o proastă.

– Cred că ai încurcat prostia cu perversiunea. Theodora începu să-și adune catrafusele. Oricum, eu nu ți-o șterg, și o să fim amândouă atente să vedem care, dintre Luke și doctor, o să se uite primul la picioarele tale.

– Orice aș încerca să spun, după comentariul tău sună prostește, se lamentă Eleanor.

– Sau pervers. Theodora o privi cu seriozitate. Am o presimțire că ar trebui să pleci acasă, Eleanor.

„Își bate joc de mine?" se întrebă Eleanor. „A decis că nu am ce căuta aici?"

– Nu vreau să plec, zise ea.

Theodora îi aruncă din nou o privire scurtă, apoi îi atinse cu grijă degetele de la picioare.

– S-a uscat oja, constată ea. Sunt o cretină. Pur și simplu m-a speriat ceva pentru o clipă. Se ridică și se întinse. Hai să mergem să-i căutăm pe ceilalți.

4

Luke se sprijinea obosit de peretele holului de la etaj, cu capul rezemat de rama de aur a unei gravuri care înfățișa o ruină.

– Mă tot gândesc la casa asta ca fiind viitoarea mea proprietate, acum mai mult decât o făceam înainte; îmi tot zic că o să-mi aparțină într-o zi și mă tot întreb de ce. Făcu un gest în lungul holului. Dacă aș fi avut o pasiune pentru uși, zise el, sau ceasuri aurite sau miniaturi, dacă aș fi vrut un colț turcesc doar al meu, probabil că aș fi privit Hill House ca pe un tărâm de basm.

– E o casă frumoasă, zise doctorul cu convingere. Probabil că a fost considerată elegantă la vremea ei. Porni în lungul holului spre încăperea mare din capăt care fusese camera copiilor. Acum, haide să vedem turnul de la o fereastră... Se înfioră când trecu de ușă, apoi se întoarse și se uită în urmă curios: Poate să fie curent în pragul ăsta?

– Curent? În Hill House? râse Theodora. Doar dacă ai reuși să faci una dintre ușile astea să rămână deschisă.

– Veniți încoace pe rând, le ceru doctorul.

Theodora făcu câțiva pași în față, strâmbându-se în timp ce trecea pragul.

– Ca pragul unui mormânt, zise ea. E destul de cald înăuntru, totuși.

Luke înaintă, ezită în spațiul rece, apoi se mișcă repede ca să iasă din el. Urmându-l, Eleanor simți, fără să-i vină a crede, frigul ascuțit care o lovi de la un pas la altul. „E ca și cum aș fi trecut printr-un zid de gheață", gândi ea.

– Ce e asta? îl întrebă pe doctor.

Montague își freca mâinile încântat.

– Poți să-ți păstrezi colțul turcesc, băiete. Întinse o mână și o ținu cu atenție în locul unde se simțea frigul. *Nu au cum* să explice asta. Esența unui mormânt, așa cum a zis și Theodora. În locul echivalent din Casa Parohială Borley, temperatura cobora doar cu unsprezece grade, continuă el mulțumit de sine. Locul ăsta, dacă nu mă înșel, e mult mai rece. Inima casei.

Theodora și Eleanor se apropiaseră una de alta; deși în fosta cameră a copiilor era cald, aerul era stătut și mirosea a praf, iar frigul din zona pragului era aproape tangibil, vizibil, ca o barieră peste care trebuia să treci ca să intri sau să ieși. Dincolo de ferestre, pietrele gri

ale turnului se aplecau înspre ei; înăuntru era întuneric și animalele pictate de-a lungul peretelui nu păreau prea vesele, de parcă ar fi fost captive sau înrudite cu căprioarele muribunde din gravurile cu teme sportive din sala de recreere. Încăperea, mai mare decât celelalte dormitoare, avea un aer inefabil de neglijență, pe care nu-l mai întâlneai nicăieri în Hill House, și lui Eleanor îi trecu prin minte că nici măcar sârguința de necontestat a doamnei Dudley nu o îndemna să treacă prin acea barieră rece mai des decât era necesar.

Luke trecu iar prin spațiul rece și cercetă covorul din hol, apoi pereții, trecându-și mâna peste suprafețe, încercând să descopere o cauză pentru frigul bizar.

– *N-are cum* să fie curent, zise el uitându-se la doctor. Exceptând cazul în care există o linie de comunicare directă cu Polul Nord. Totul e solid, în orice caz.

– Mă întreb cine dormea în camera asta, spuse Montague din senin. Credeți că au închis-o după ce au plecat copiii?

– Uite, zise Luke întinzând un deget.

În ambele colțuri ale holului, deasupra ușii, erau așezate două capete rânjite, aparent cu intenția de a decora vesel intrarea în camera copiilor, dar erau la fel de lipsite de bucurie și liniște ca animalele dinăuntru. Privirile lor, captive pentru totdeauna într-un rictus distorsionat, se întâlneau în punctul din hol unde era concentrat frigul nemilos.

– Când stai acolo unde te pot privi, te îngheață, explică Luke.

Curios, doctorul veni lângă el.

– Nu ne lăsați singure aici, strigă Theodora. Ieși în fugă din încăpere, trăgând-o pe Eleanor prin frigul care era ca o palmă rapidă peste față sau o respirație

rece apropiată. Un loc bun să-ți răcești berea, zise ea scoțând limba la fețele rânjite.

– Trebuie să scriu un raport întreg despre asta, zise doctorul fericit.

– Nu pare o răceală *imparțială*, spuse Eleanor stingheră, pentru că nu era sigură ce voia să zică exact. Am simțit-o ca fiind *intenționată*, de parcă ceva ar fi vrut să-mi dea un șoc neplăcut.

– E din cauza fețelor, presupun, zise doctorul. În patru labe, pipăind podeaua, murmură ca pentru sine: Ruletă și termometru, cretă pentru contur; poate frigul se intensifică noaptea? Totul pare mai rău dacă ai impresia că se uită cineva la tine, îi spuse el lui Eleanor.

Luke trecu prin frig cutremurându-se și închise ușa camerei copiilor; reveni la cei din hol cu un fel de salt, ca și cum ar fi putut scăpa de frig dacă nu atingea podeaua. Cu ușa de la camera copiilor închisă, își dădură seama toți deodată că se făcuse un întuneric aproape total, și Theodora spuse neliniștită:

– Hai să mergem jos, în salonașul nostru. Pot să simt dealurile alea cum se îngrămădesc deasupra noastră.

– Trecut de cinci, zise Luke. Cocktailuri. Sper, i se adresă el doctorului, că veți mai avea încredere în mine să vă fac unul diseară?

– Prea mult vermut, spuse Montague.

Îi urmă agale, uitându-se peste umăr la ușa camerei copiilor.

5

– Propun să ne luăm cafeaua în salonașul nostru, zise doctorul punând șervetul pe masă. Focul de acolo mi se pare foarte plăcut.

Theodora chicoti.

– Doamna Dudley a plecat, așa că hai să ne luăm la întrecere pe aici și să deschidem toate ușile și ferestrele alea și să dăm totul jos de pe rafturi...

– Casa pare diferită când nu e și ea înăuntru, remarcă Eleanor.

– Mai goală. Luke se uită la ea și încuviință din cap; aranja ceștile de cafea pe o tăviță, iar doctorul o luase deja înainte, deschizând ușile cu încăpățânare și blocându-le. În fiecare noapte îmi dau seama că noi patru suntem singuri aici.

– Deși doamna Dudley nu e o companie foarte plăcută; e ciudat, spuse Eleanor uitându-se la resturile cinei. Îmi displace doamna Dudley la fel ca oricăruia dintre voi, dar mama nu m-ar lăsa *niciodată* să mă ridic și să plec de la masă, lăsând totul baltă până dimineața.

– Dacă vrea să plece înainte să se întunece, trebuie să strângă de dimineață, zise Theodora plictisită. *Eu* cu siguranță n-o s-o fac.

– Nu-i frumos să pleci și să lași masa murdară.

– Oricum n-ai ști să le pui pe rafturile potrivite, și ar trebui apoi să o facă ea din nou, doar ca să-ți curețe urmele de degete de pe toată vesela.

– Măcar dacă aș lua argintăria și aș pune-o la înmuiat...

– Nu, zise Theodora prinzând-o de mână. Vrei să te duci în bucătăria aia singură, cu toate ușile alea?

– Nu, spuse Eleanor lăsând jos mănunchiul de furculițe pe care-l adunase. Bănuiesc că, de fapt, nu prea vreau. Zăbovi, uitându-se neliniștită la masă, la șervetele mototolite și la pata de vin din dreptul locului lui Luke, și clătină din cap: Nu știu ce ar zice mama, totuși.

– Haide, o îndemnă Theodora. Ne-au lăsat luminile aprinse.

Focul din salonaş lumina puternic. Theodora se aşeză lângă tăviţa de cafea, iar Luke scoase coniacul din dulapul unde-l ascunsese cu grijă seara trecută.

– Trebuie să fim veseli orice ar fi, zise el. Vă mai provoc la un joc în noaptea asta, domnule doctor.

Înainte de cină cotrobăiseră prin celelalte camere de la parter după scaune confortabile şi lămpi, iar acum salonaşul lor era în mod cert cea mai plăcută cameră din casă.

– Hill House chiar a fost foarte amabilă cu noi. Theodora îi întinse cafeaua lui Eleanor, care se aşeză recunoscătoare într-un fotoliu moale şi comod. Fără vase murdare pe care să le spele Eleanor, o seară plăcută într-o companie bună şi mâine, poate, o nouă zi în care soarele va străluci pe cer.

– Ar trebui să ne punem la cale picnicul, zise Eleanor.

– O să devin grasă şi leneşă dacă mai stau mult în Hill House, continuă Theodora.

Stăruinţa ei de a folosi numele casei o deranja pe Eleanor. „Parcă o face intenţionat, spunându-i că-i cunoaşte numele, invocând-o, arătându-i unde suntem; oare e bravadă?“

– Hill House, Hill House, Hill House, murmură Theodora zâmbindu-i.

– Spune-mi, i se adresă Luke politicos, de vreme ce *eşti* o prinţesă, spune-mi despre situaţia politică din ţara ta.

– Foarte tulbure, zise Theodora. Am fugit pentru că tatăl meu, care este desigur regele, insista să mă căsătoresc cu Michael cel Negru, care este pretendentul la tron. Eu, desigur, nu pot suporta să mă uit la Michael cel Negru, care poartă un cercel de aur şi îşi bate rândaşii cu cravaşa de călărie.

– O țară foarte instabilă, observă Luke. Cum de ai reușit să scapi?

– Am dispărut într-o căruță de fân, deghizată în lăptăreasă. Nici nu le-a trecut prin cap să mă caute acolo, și am trecut granița cu acte pe care le-am contrafăcut eu însămi în cabana unui tăietor de lemne.

– Și Michael cel Negru fără îndoială va pune mâna pe tron într-un *coup d'État*?

– Neîndoielnic. Și să fie sănătos.

„E ca așteptarea la dentist", gândi Eleanor uitându-se la ei peste ceașca de cafea; „aștepți în anticameră ascultându-i pe ceilalți pacienți cum fac glume curajoase, cu toții siguri că o să dea ochii cu dentistul mai devreme sau mai târziu." Își ridică deodată privirea spre doctorul care venise lângă ea și zâmbi incert.

– Neliniștită? o întrebă Montague, iar Eleanor confirmă.

– Doar pentru că mă întreb ce-o să se întâmple.

– Și eu. Doctorul își trase un scaun și se așeză lângă ea. Ai presimțirea că ceva – orice ar fi – o să se întâmple în curând?

– Da. Totul pare să aștepte ceva.

– Și *ei* – doctorul dădu din cap spre Theodora și Luke, care râdeau unul de altul – *ei* o întâmpină în felul *lor*; mă întreb ce-o să ne facă fiecăruia dintre noi. Acum o lună aș fi zis că o situație ca asta n-o să se întâmple niciodată, ca noi patru să fim aici împreună, în această casă.

„*El* nu îi spune pe nume", observă Eleanor.

– Aștept asta de mult timp, zise el.

– Credeți că avem dreptul să rămânem?

– Dreptul? Cred că suntem toți incredibil de fraieri că rămânem. Cred că o atmosferă ca asta poate să scoată la suprafață defectele și cusururile și slăbiciunile

din fiecare dintre noi și să ne zdrobească în câteva zile. Măcar nu poate să ne *urmărească*, nu? Când ne simțim în pericol putem să plecăm, așa cum am venit. Și, adăugă el sec, cât de repede se poate.

– Dar suntem puși în gardă, zise Eleanor, și suntem patru, împreună.

– Am vorbit deja cu Luke și Theodora despre asta. Promite-mi solemn că vei pleca imediat, cât poți de repede, dacă începi să simți că te prinde casa.

– Promit, spuse Eleanor zâmbind. „Încearcă să-mi insufle curaj", se gândi recunoscătoare. Cu toate astea, e în regulă, îl asigură. Serios, e în regulă.

– Nu voi ezita deloc să te trimit de aici dacă pare necesar, zise el ridicându-se. Luke? Domnișoarelor, ne scuzați?

În timp ce bărbații aranjau tabla și piesele de șah, Theodora se plimba cu ceașca în mână prin cameră. Eleanor cugetă: „Se mișcă precum un animal, neliniștită și vigilentă; nu poate să stea locului dacă simte vreun iz de tulburare în aer; cu toții suntem neliniștiți."

– Hai să stai lângă mine, zise ea și Theodora veni grațioasă, rotindu-se în piruete largi. Se așeză în scaunul pe care-l lăsase doctorul și își rezemă capul pe spate, obosită. „Ce frumoasă este", gândi Eleanor, „ce inconștient, norocos de frumoasă!" Ești obosită? o întrebă.

Theodora își întoarse capul zâmbind:

– Nu mai suport să aștept.

– Tocmai mă gândeam ce relaxată arăți.

– Și *eu* tocmai mă gândeam la – când a fost asta? Alaltăieri? – întrebându-mă cum de m-am convins să plec de acolo și să vin aici. Probabil mi-e dor de casă.

– Deja?

– Te-ai gândit vreodată la dorul de casă? Dacă ai locui în Hill House ți s-ar face dor de ea? Fetițele alea două au urlat după casa lor întunecată și macabră când au fost luate de aici?

– Eu n-am fost niciodată departe de nimic, zise Eleanor cu prudență, deci presupun că nu mi-a fost niciodată dor de casă.

– Nici acum? De micuțul tău apartament?

– Poate că nu-l am de destul timp ca să-l consider al meu, spuse Eleanor privind în foc.

– Îmi vreau patul, zise Theodora.

„Iar se bosumflă; când îi e foame sau e obosită sau plictisită se transformă într-un copil răzgâiat", se gândi Eleanor.

– Mi-e somn, continuă Theodora.

– E trecut de unsprezece, zise Eleanor întorcându-se să se uite la jocul de șah.

Montague strigă, bucuros de triumf, și Luke râse.

– Da, domnule, zise doctorul. *Da,* domnule.

– M-ați bătut cinstit, recunosc, zise Luke. Se apucă să strângă piesele de șah și le puse înapoi în cutie. Există vreun motiv pentru care n-aș putea să iau un strop de coniac cu mine sus? Ca să mă adoarmă sau ca să-mi dea curajul bețivului sau pentru vreun motiv de genul ăsta. De fapt – le zâmbi celor două femei – plănuiesc să mai stau treaz și să mai citesc un pic.

– Încă mai citiți *Pamela?* îl întrebă Eleanor pe doctor.

– Volumul doi. Mai am trei volume și apoi o să încep *Clarissa Harlowe*[1], cred. Poate Luke ar vrea să împrumute...

---

[1] *Clarissa: or, the History of a Young Lady* – roman epistolar de Samuel Richardson, considerat o capodoperă a literaturii engleze din secolul al XVIII-lea (n.red.)

– Nu, mulțumesc, se grăbi Luke să răspundă. Am un geamantan plin de romane polițiste.

Doctorul se întoarse să se uite în jur.

– Hai să vedem, focul stins, luminile stinse. Lăsăm ușile deschise ca să le închidă doamna Dudley de dimineață.

Obosiți, urcară marea scară în șir indian, stingând luminile în urma lor.

– Apropo, aveți toți o lanternă cu voi? întrebă doctorul.

Încuviințară din cap, mai atenți la somn decât la întunericul care venea după ei în sus pe scările de la Hill House.

– Noapte bună, toată lumea, zise Eleanor deschizând ușa camerei albastre.

– Noapte bună, zise Luke.

– Noapte bună, zise Theodora.

– Noapte bună, zise și doctorul. Somn ușor.

6

– Vin, mamă, vin, zise Eleanor bâjbâind după întrerupător. E în regulă, vin.

„*Eleanor*“, auzea ea, „*Eleanor*.“

– Vin, vin, strigă enervată, stai *puțin*, vin *acum*.

– Eleanor?

Apoi își dădu seama, odată cu șocul prăbușirii pe podea, înfrigurată și tremurând: „Sunt în Hill House“.

– Ce? strigă ea. Ce e? Theodora?

– Eleanor? Sunt aici.

– Vin acum.

Nu avea timp să aprindă lumina; răsturnă o masă din drum, mirându-se de zgomotul pe care-l făcu, și se chinui să deschidă ușa de la baia comună. „Nu e

sunetul produs de masă în cădere“, se gândi; „e maică-mea care bate în perete.“

Din fericire, în camera Theodorei era lumină și Theodora ședea în pat, cu părul vâlvoi de la somn și ochii larg deschiși de la șocul trezirii. „Probabil că și eu arăt la fel“, își zise Eleanor.

– Am venit, ce este?

Și apoi auzi, clar pentru prima oară, deși auzise sunetul acela încă de la trezire.

– Ce se aude? șopti ea.

Se așeză încet la capul patului, mirându-se de calmul ei lăuntric. „Gata“, se gândi, „gata. E doar un zgomot și e groaznic de frig, groaznic, groaznic de frig. E un zgomot mai încolo pe hol, departe, pe lângă ușa camerei copiilor, și e groaznic de frig, *nu* e mama mea care bate în perete.“

– Ceva bate în uși, zise Theodora pe un ton perfect rațional.

– Atâta tot. Și e la celălalt capăt al holului. Luke și doctorul probabil că sunt deja acolo ca să afle ce se întâmplă.

„Nu e deloc ca mama mea care bătea în perete; am visat iar.“

– Poc, poc, făcu Theodora.

– Poc, zise și Eleanor și chicoti.

„Sunt calmă“, gândi ea, „dar mi-e atât de frig... Zgomotul e ca o serie de bătăi în ușă; de asta îmi era mie atât de frică? «Poc» e cel mai potrivit cuvânt ca să-l descrie; sună ca ceva făcut de niște copii, nu a mame care bat în perete după ajutor, și oricum Luke și doctorul sunt acolo; la asta se refereau când vorbeau de fiori care-ți trec pe șira spinării? Pentru că nu e plăcut; încep în stomac și se duc în valuri de jur

împrejur și în sus și iar în jos ca o vietate. Ca o vietate. Da. Ca o vietate."

– Theodora! Eleanor închise ochii, își încleștă dinții și se cuprinse cu brațele. Se apropie!

– E doar un zgomot, zise Theodora venind mai aproape de Eleanor și lipindu-se de ea. Are ecou.

„Sună ca un zgomot gol, un pocnet gol, ca și cum cineva ar lovi ușile cu un ceainic de fier sau cu o țeavă de fier sau cu o mănușă de fier", își spuse Eleanor. Ciocănitul se auzi puternic timp de un minut, dintr-odată mai încetișor și apoi iar tare, într-o rafală rapidă, părând să treacă metodic de la o ușă la alta în capătul holului. Putea să-i audă pe Luke și pe doctor strigând de undeva de jos, și gândi: „Nici măcar nu sunt aici, sus, cu noi", moment în care auzi fierul izbindu-se de ceea ce părea să fie o ușă foarte aproape.

– Poate o să se ducă pe cealaltă parte a holului, șopti Theodora.

Eleanor își dădu seama că cea mai bizară parte a acestei experiențe indescriptibile era că și Theodora trecea prin ea.

– Nu, zise Theodora când auziră izbitura în ușa de vizavi.

Era mai puternică, era asurzitoare, lovea în ușa de lângă ele („se mișcă înainte și înapoi pe hol? Merge în picioare pe covor? Ridică o mână spre ușă?"), și Eleanor sări din pat și alergă să proptească ușa cu mâinile.

– Pleacă, urlă ea turbată. Pleacă, pleacă!

Se făcu liniște deplină. Eleanor gândi, stând cu fața spre ușă: „Acum chiar c-am făcut-o; căuta o cameră în care să fie cineva".

Frigul se furișa printre ele și le ciupea, umplând și inundând camera. Altcineva ar fi putut să creadă

că locatarii de la Hill House dormeau duşi în această linişte; apoi, atât de brusc încât Eleanor se roti pe loc, se auzi sunetul dinţilor Theodorei care clănţăneau. Eleanor râse.

– Ce copil eşti!

– Mi-e frig, zise Theodora. Un frig de moarte.

– Şi mie. Eleanor luă plapuma verde şi o înveli, apoi îşi puse pe ea halatul călduros al Theodorei. Ţi-e mai cald?

– Unde e Luke? Unde e doctorul?

– Nu ştiu. Ţi-e mai cald?

– Nu.

Theodora tremura.

– Într-o clipă o să ies în hol şi o să-i strig; ţi-e...

Începu din nou, de parcă ar fi aşteptat să le audă vocile şi ceea ce spuneau, ca să le identifice, ca să ştie cât de pregătite erau să opună rezistenţă, ascultând să vadă dacă le era frică. Izbitura de fier se auzi la uşa lor, atât de subit, încât Eleanor făcu un salt în spate înspre pat, iar Theodora icni şi ţipă şi amândouă îşi ridicară ochii îngrozite, deoarece loviturile se auzeau din partea de sus a uşii, mai sus decât puteau ele să ajungă, mai sus decât puteau Luke sau doctorul să ajungă, şi frigul bolnăvicios, degradant venea în valuri de la orice ar fi fost dincolo de uşă.

Eleanor stătea perfect nemişcată şi se uita la uşă. Nu prea ştia ce să facă, deşi avea impresia că gândea coerent şi nu era neobişnuit de înspăimântată, nu mai înspăimântată, categoric, decât îşi imaginase în cele mai rele scenarii că ar fi putut fi. Frigul o tulbura chiar mai mult decât sunetele; chiar şi halatul călduros al Theodorei era inutil împotriva degetelor răsucite de gheaţă de pe spatele ei. Soluţia cea mai inteligentă ar fi fost să se ducă până acolo şi să deschidă uşa;

asta, cel mai probabil, coincidea cu viziunea doctorului asupra cercetării științifice pure. Eleanor știa că, dacă picioarele ar fi putut cumva să o ducă până la ușă, mâna nu i s-ar fi ridicat până la clanță. Imparțială, de la distanță, își spuse: „Nici o mână nu ar atinge clanța aia; nu e genul de treabă pentru care au fost făcute mâinile". Se legănase înainte și înapoi o vreme, fiecare bufnitură în ușă împingând-o puțin mai pe spate, iar acum se oprise, pentru că zgomotul era din ce în ce mai slab.

– O să trebuiască să mă plâng administratorului în legătură cu caloriferele, zise Theodora din spatele ei. Se oprește?

– Nu, murmură Eleanor îngrețoșată. Nu.

Le găsise. Cum Eleanor nu avea de gând să deschidă ușa, avea să-și croiască drum înăuntru. Eleanor rosti cu voce tare:

– Acum știu de ce țipă oamenii, pentru că cred că o s-o fac și eu.

– O fac și eu dacă o faci tu, spuse Theodora râzând fără veselie.

Eleanor se întoarse repede înapoi în pat și se ținură una pe alta în brațe, ascultând în tăcere.

Atingeri ușoare veneau de dincolo de prag, mici zgomote iscoditoare, pipăind marginile ușii, încercând să se strecoare înăuntru. Când clanța se scutură, Eleanor întrebă în șoaptă:

– E încuiată?

Theodora încuviință din cap și apoi, cu ochii mari, își întoarse privirea spre ușa de la baia comună.

– Și a mea e încuiată, îi zise Eleanor la ureche, iar Theodora închise ochii ușurată.

Micile sunete cleioase de afară se mișcau mai departe în jurul tocului ușii și apoi, de parcă orice ar

fi fost acolo ar fi fost cuprins de furie, izbiturile reîncepură. Eleanor putea să vadă cum lemnul se cutremura și se zdruncina, ușa aproape sărind din balamale.

– N-ai cum să intri, zise ea turbată și iar se făcu liniște, de parcă toată casa i-ar fi ascultat cu atenție cuvintele, înțelegând, acceptând cinic, dispusă să aștepte.

Un chicotit micuț și subțire începu atunci, purtat pe o adiere de aer prin cameră, un mic râset nebunesc, crescând, cea mai mică șoaptă de râs, și Eleanor îl auzi în sus și în jos pe spatele ei, un râs care nu mai putea de fericire, care trecu de ele spre restul casei, iar apoi îi auzi pe doctor și pe Luke strigând dinspre scări și, din fericire, totul se termină.

Când se lăsă adevărata liniște, Eleanor respiră tremurat, mișcându-se de parcă ar fi fost anchilozată.

– Ne-am ținut strâns una pe cealaltă ca o pereche de copii pierduți, zise Theodora desprinzându-și brațele din jurul gâtului ei. Îmi porți halatul de baie.

– Mi l-am uitat pe al meu. Chiar s-a terminat?

– Pentru noaptea asta, cel puțin, spuse Theodora cu certitudine în glas. Nu-ți dai seama? Nu ți-e iar cald?

Frigul bolnăvicios dispăruse, cu excepția unei reminiscențe de fior pe spinarea lui Eleanor, când se uită iar spre ușă. Începu să tragă de nodul strâns pe care-l făcuse cordonului halatului și zise:

– Frigul intens e unul dintre simptomele șocului.

– Șocul intens e unul dintre simptomele pe care le am, zise Theodora. Auzi? Se apropie Luke și doctorul.

Erau în hol, vorbind rapid, îngrijorați. Eleanor aruncă halatul Theodorei pe pat și spuse:

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i lăsa să bată la ușa aia, încă un ciocănit m-ar termina de tot!

Fugi până în camera ei să-și ia halatul. În spatele ei o putea auzi pe Theodora zicându-le să aștepte o clipă, apoi ducându-se să deschidă ușa, și în cele din urmă vocea lui Luke adresându-i-se Theodorei pe un ton plăcut:

– Dar arăți de parcă ai fi văzut o fantomă!

Când se întoarse, Eleanor observă că și Luke și doctorul erau îmbrăcați și îi trecu prin minte că putea fi o idee bună de acum înainte; dacă frigul acela intens se întorcea în cursul nopții, avea s-o găsească într-un costum de lână și un pulover, și nici că-i păsa de ce avea să spună doamna Dudley când descoperea că cel puțin una dintre domnișoarele din echipa doctorului Montague era întinsă în patul imaculat având pantofi groși și șosete de lână în picioare.

– Ei bine, cum vă place, domnilor, să locuiți într-o casă bântuită? îi întrebă pe cei doi.

– E foarte bine, zise Luke, foarte bine. Îmi dă o scuză să beau ceva în toiul nopții.

Avea sticla de coniac și pahare, iar Eleanor își zise că arătau ca un grup foarte prietenos, ei patru, așezați în camera Theodorei la patru dimineața, bând coniac. Vorbeau ușor, repede și își aruncau unul altuia mici priviri iuți, furișe, fiecare întrebându-se ce teroare secretă fusese trezită în ceilalți, ce schimbări erau vizibile în fețe sau gesturi, ce slăbiciune neprotejată ar fi putut deschide calea spre pierzanie.

– S-a întâmplat ceva cât timp am fost plecați? vru doctorul să știe.

Eleanor și Theodora se uitară una la alta și râseră în sfârșit sincer, fără nici o umbră de isterie sau de frică. După o clipă, Theodora zise cumpătat:

– Nimic special. Cineva a bătut la ușă cu o ghiulea și apoi a încercat să intre să ne mănânce și a izbucnit

în hohote de râs când n-am vrut să-i deschidem ușa. Dar nimic foarte straniu.

Împinsă de curiozitate, Eleanor se duse să deschidă ușa.

– Credeam că mai avea puțin până să se sfărâme, dar nu există nici măcar o zgârietură pe lemn și nici pe celelalte uși; toate sunt perfect netede, constată ea derutată.

– Ce drăguț că nu a stricat lemnăria, zise Theodora întinzându-i paharul de coniac lui Luke. N-aş putea să suport dacă această casă veche și dragă ar păți ceva. Îi rânji lui Eleanor. Nellie aici de față avea de gând să țipe.

– Și tu la fel.

– Ba deloc; am zis-o doar ca să-ți țin de urât. Pe lângă asta, doamna Dudley ne-a zis deja că n-ar veni. Și *voi* unde erați, apărătorii noștri viteji?

– Am fugărit un câine, zise Luke. Cel puțin, un animal ca un câine. Se opri, apoi continuă șovăitor: L-am urmat afară din casă.

Theodora făcu ochii mari, iar Eleanor zise:

– Vrei să spui că era *înăuntru*?

– L-am văzut când a trecut prin fața ușii mele, spuse doctorul. L-am zărit doar cum se furișa. L-am trezit pe Luke și l-am urmat în jos pe scări și afară în curte, însă l-am pierdut undeva în spatele casei.

– Ușa de la intrare era deschisa?

– Nu, zise Luke. Ușa de la intrare era închisă. La fel și celelalte uși. Am verificat.

– Ne-am plimbat destul de mult timp, spuse doctorul. Nu ne-am închipuit că sunteți treze până nu v-am auzit vocile. Posomorât, adăugă: Mai e ceva ce nu am luat în considerare. Cum îl priveau derutați, le explică, numărând pe degete în stilul lui profesoral.

în primul rând, Luke și cu mine am fost treziți înaintea voastră, domnișoarelor, asta e clar; noi suntem în picioare și hoinărim, înăuntru și afară, de mai bine de două ore, atrași în ceea ce pare a fi fost o fugă după cai verzi pe pereți. În al doilea rând, nici unul din noi – îi aruncă lui Luke o privire întrebătoare în timp ce vorbea – nu a auzit vreun zgomot de aici, de sus, până când nu au început vocile voastre. A fost o liniște perfectă. Adică, bătăile pe care le auzeați voi în ușă nu erau perceptibile pentru noi. Când am decis să renunțăm la veghea noastră și să urcăm, aparent am alungat orice ar fi așteptat la ușa voastră. Acum, că suntem toți împreună aici, totul e calm.

– Tot nu înțeleg ce vreți să spuneți, zise Theodora încruntându-se.

– Trebuie să luăm niște măsuri de precauție, îi răspunse el.

– Împotriva cui? Cum?

– Când Luke și cu mine suntem chemați afară și voi sunteți ținute prizoniere înăuntru, nu începe să pară – și aici vocea lui era abia șoptită – nu începe să pară că intenția era, cumva, să ne despartă?

5

1

În timp ce se admira în oglindă, cu lumina puternică a soarelui împrospătând până și camera albastră din Hill House, Eleanor cugetă: „Este a doua dimineață în Hill House și sunt incredibil de fericită. La final găsești iubirea; abia dacă am dormit azi-noapte, am spus minciuni și m-am făcut de râs și aerul însuși are gust de vin. Pentru o vreme frica m-a scos din mințile mele prostești, dar cumva mi-am câștigat dreptul la această bucurie; am așteptat-o atât de mult timp". Abandonând o credință de-o viață, aceea că a numi fericirea înseamnă să o spulberi, își zâmbi în oglindă și-și spuse în șoaptă:

– Ești fericită, Eleanor, în sfârșit ți s-a dat o parte din fericirea care ți se cuvine.

Luându-și ochii de la fața ei din oglindă, gândi orbește: „La final găsești iubirea, găsești iubirea".

– Luke? Era Theodora care striga de afară, din hol. Mi-ai șterpelit un dres azi-noapte! Ești un mojic hoțoman, și sper că doamna Dudley mă aude.

Eleanor îl auzi pe Luke, vag, protestând că un gentilom avea dreptul să păstreze favorurile pe care i le acorda o domnișoară și exprimându-și convingerea că doamna Dudley putea auzi fiecare cuvânt.

– Eleanor? Acum Theodora bătea la ușa comună. Ești trează? Pot să intru?

– Intră, desigur, zise Eleanor privindu-se în oglindă. „O meriți", își spuse, „ai muncit toată viața pentru ea."

Theodora deschise ușa și rosti cu veselie:

– Ce drăguț arăți în dimineața asta, scumpa mea Nell! Viața asta ciudată îți priește.

Eleanor îi zâmbi; era clar că viața asta îi pria și prietenei sale.

– În mod normal ar trebui să avem cearcăne și o căutătură de disperare sălbatică, adăugă Theodora cuprinzând-o de talie și privindu-se în oglindă lângă ea. Totuși, iată-ne – două domnișoare tinere, proaspete și înfloritoare.

– Eu am treizeci și patru de ani, zise Eleanor și se întrebă ce sfidare obscură o făcuse să mai adauge doi ani.

– Și arăți cam de paisprezece, râse Theodora. Haide; ne merităm micul dejun.

Coborâră zburdalnic treptele masivei scări și dibuiră drumul prin camera de recreere spre sufragerie.

– Bună dimineața, zise Luke vioi. Cum a dormit toată lumea?

– Minunat, mulțumesc, spuse Eleanor. Ca un bebeluș.

– S-ar putea să mai fi fost niște zgomote, zise Theodora, dar trebuie să ne așteptăm la asta în casele vechi. Domnule doctor, ce facem în dimineața asta?

– Hmm? zise doctorul ridicând privirea.

Doar el arăta obosit, dar ochii îi erau luminați de aceeași strălucire pe care fiecare o recunoștea în ceilalți. „E entuziasm", gândi Eleanor; „cu toții ne distrăm."

– Casa Ballechin, spuse Montague savurându-și cuvintele. Casa Parohială Borley. Castelul Glamis.

E incredibil să poţi s-o simţi pe pielea ta, absolut incredibil. *N-aş* fi crezut-o. Încep să înţeleg, vag, plăcerea detaşată a adevăraţilor spiritişti. Cred că o să iau puţină marmeladă, dacă eşti drăguţă. Mulţumesc. Soţia n-o să mă creadă niciodată. Mâncarea are altă aromă, nu vi se pare?

– Deci nu e numai faptul că doamna Dudley s-a întrecut pe sine; chiar mă întrebam, zise Luke.

– Am încercat să-mi amintesc, spuse Eleanor. Mă refer la noaptea trecută. Îmi amintesc că *ştiam* că eram îngrozită, dar nu-mi pot imagina să *fi fost* cu adevărat îngrozită...

– Eu îmi amintesc frigul, zise Theodora cutremurându-se.

– Cred că e aşa pentru că a fost atât de ireal în comparaţie cu orice structură mentală cu care sunt obişnuită; vreau să spun, pur şi simplu nu avea nici un *sens*.

Eleanor tăcu şi râse stânjenită.

– Sunt de acord, zise Luke. Azi-dimineaţă m-am surprins *povestindu-mi* ce s-a întâmplat în cursul nopţii; adică inversul unui coşmar, la drept vorbind, când îţi spui încontinuu că de fapt *nu* s-a întâmplat.

– Eu cred că a fost distractiv, zise Theodora.

Doctorul ridică un deget în semn de avertizare:

– Încă este perfect posibil ca fenomenul să fi fost cauzat de apele subterane.

– Atunci mai multe case ar trebui să fie construite peste izvoare secrete, spuse Theodora.

Doctorul se încruntă.

– Acest entuziasm mă nelinişteşte. Este îmbietor, cu siguranţă, dar oare nu poate fi şi periculos? Un efect al atmosferei din Hill House? Primul semn că am căzut – cum s-ar spune – victime unei vrăji?

– Atunci voi fi o prinţesă fermecată, hotărî Theodora.

– Şi totuşi, zise Luke, dacă noaptea trecută a fost întreaga măsură a ceea ce poate Hill House, n-o să avem probleme prea mari; am fost speriaţi, clar, şi experienţa ni s-a părut neplăcută în momentul respectiv, dar nu-mi pot aminti să mă fi simţit în vreun pericol *fizic*; chiar şi Theodora, când a zis că ceea ce era la uşa camerei ei voia să intre să o mănânce, nu a părut chiar...

– Ştiu ce voia ea să spună, spuse Eleanor, deoarece şi eu am crezut că era cuvântul perfect. Sentimentul era că voia să ne devoreze, să ne înghită, să ne facă parte din casă poate... O, Doamne! Credeam că ştiu ce vreau să zic, dar mă exprim foarte prost.

– Nu există nici un pericol fizic, rosti doctorul categoric. Nici o fantomă, în lunga istorie a fantomelor, nu a rănit vreodată pe cineva fizic. Singurele vătămări sunt făcute de victimele însele. Nici n-ai putea să spui că fantomele atacă mintea, deoarece mintea, cea conştientă, care gândeşte, este invulnerabilă; în minţile noastre conştiente, în timp ce stăm aici de vorbă, nu există nici o iotă de credinţă în fantome. Nici unul dintre noi, chiar şi după noaptea trecută, nu poate să pronunţe cuvântul „fantomă“ fără un surâs involuntar. Nu; pericolul supranaturalului este acela că atacă acolo unde minţile moderne sunt cele mai fragile, unde ne-am abandonat armura care ne protejează de superstiţii şi nu avem nici o apărare care să o înlocuiască. Nici unul dintre noi nu gândeşte raţional că ceea ce alerga prin grădină azi-noapte era o fantomă şi că ceea ce bătea la uşă era o fantomă, şi totuşi cu siguranţă *ceva* se întâmpla în Hill House azi-noapte, iar refugiul instinctiv al minţii – îndoiala

de sine – a fost eliminat. Nu putem să spunem: „Mi s-a părut", pentru că mai erau alți trei oameni acolo.

– Eu aș putea spune, interveni Eleanor zâmbind, că voi trei sunteți toți în imaginația mea; nimic din ce e aici nu e real.

– Dacă te-aș crede în stare să gândești așa ceva, îi replică sobru doctorul, te-aș alunga de aici chiar azi. Te-ai aventura mult prea aproape de starea de spirit care ar întâmpina pericolele din Hill House cu un fel de îmbrățișare frățească.

– Adică ar crede că ești țăcănită, dragă Nell, îi explică Theodora.

– Ei bine, presupun că aș fi, spuse Eleanor. Dacă ar fi să trec de partea casei ăsteia împotriva voastră, m-aș aștepta să mă alungați.

„De ce eu?" se întrebă. „De ce eu? Sunt eu conștiința publică? De la care se așteaptă să spună cu sânge-rece ceea ce ceilalți sunt prea aroganți să recunoască? Ar trebui eu să fiu cea mai slabă, mai slabă chiar decât Theodora? Dintre noi toți, cu siguranță eu sunt cel mai puțin susceptibilă să mă întorc împotriva celorlalți."

– Poltergeisturile sunt cu totul altceva, zise doctorul, ochii lui zăbovind scurt asupra lui Eleanor. Se ocupă exclusiv cu lumea fizică, aruncă pietre, mișcă obiecte, sparg vase; doamna Foyster de la Casa Parohială Borley a suferit mult timp, dar s-a pierdut în cele urmă cu firea când ceainicul ei a fost azvârlit prin fereastră. Cu toate astea, poltergeisturile sunt la cel mai de jos nivel în ierarhia supranaturală; sunt distructivi, dar lipsiți de judecată și de voință; sunt doar o forță dezorientată. Vă aduceți aminte, întrebă el cu un zâmbet, minunata poveste a lui Oscar Wilde, „Fantoma din Canterville"?

– Gemenii americani care au pus pe fugă săraca fantomă engleză, zise Theodora.

– Exact. Mi-a plăcut întotdeauna ideea că gemenii americani erau de fapt un fenomen poltergeist; cu siguranță un poltergeist poate să eclipseze orice altă manifestare mai interesantă. Fantomele rele le alungă pe cele bune. Doctorul își frecă mâinile satisfăcut, apoi reluă: Alungă și orice altceva. Există un conac în Scoția infestat cu poltergeist, unde până la șaptesprezece incendii spontane au izbucnit într-o singură zi; unui poltergeist îi place să arunce oamenii cu violență din pat, azvârlind patul cât colo, și îmi aduc aminte de cazul unui preot care a fost nevoit să-și părăsească domiciliul pentru că era terorizat, zi de zi, de un poltergeist care-i arunca în cap cu cărți de imnuri furate de la o biserică rivală.

Dintr-odată, fără motiv, râsul începu să tremure în Eleanor; voia să fugă până la capătul mesei să-l îmbrățișeze pe doctor, voia să se învârtă scandând pe pajiște, voia să cânte și să strige și să-și arunce mâinile în aer și să se miște în cercuri mari, energice, posedate, prin încăperile din Hill House. „Sunt aici, sunt aici“, gândi ea. Încântată, închise ochii preț de câteva clipe, după care îl întrebă sfioasă pe doctor:

– Și ce o să facem astăzi?

– Sunteți ca o ceată de copii, la cum mă întrebați tot timpul „ce facem astăzi“, replică doctorul, zâmbind și el. Nu puteți să vă amuzați cu jucăriile voastre? Sau unul cu celălalt? *Eu* am treabă.

– Singurul lucru pe care *chiar* vreau să-l fac – și Theodora chicoti – este să mă dau pe balustrada aia.

Veselia entuziastă pusese stăpânire și pe ea.

– V-ați ascunselea, zise Luke.

– Încercați să nu vă plimbați prea mult de unii singuri, le spuse doctorul. Nu găsesc nici un motiv pentru care să nu faceți asta, dar pare mai rațional.

– Pentru că sunt urși în pădure, zise Theodora.

– Și tigri în pod, adăugă Eleanor.

– Și o vrăjitoare bătrână în turn și un dragon în camera de zi.

– Eu vorbeam serios, râse doctorul.

– E ora zece. Strâng...

– Bună dimineața, doamnă Dudley, spuse doctorul, în timp ce Eleanor, Theodora și Luke se lăsau pe spate râzând incontrolabil.

– Strâng la ora zece.

– Nu vă mai ținem mult. Cam cincisprezece minute, vă rog, apoi puteți strânge masa.

– Strâng micul dejun la ora zece. Servesc prânzul la unu. Servesc cina la șase. E ora zece.

– Doamnă Dudley, începu doctorul aspru, dar apoi, observând fața lui Luke strâmbată de un hohot de râs mut, își ridică șervetul ca să-și ascundă fața și se recunoscu înfrânt: Puteți strânge masa, doamnă Dudley.

Veseli, cu sunetul râsului lor reverberând pe coridoare până la grupul de marmură din camera de zi și în camera copiilor de la etaj și până în ciudatul foișor din turn, se duseră în salonașul lor, unde se prăbușiră pe scaune încă râzând.

– Nu ar trebui să ne batem joc de doamna Dudley, zise doctorul, dar în clipa următoare se aplecă înainte, cu fața în mâini și umerii tremurând.

Râseră mult timp, vorbind din când în când în propoziții trunchiate, arătându-se frenetic cu degetul, și hohotele lor zguduiră Hill House până când, slăbiți și consumați, se lăsară pe spate istoviți și se uitară unul la altul.

– Acum..., zise doctorul, însă fu oprit de un chicot care izbucni brusc din Theodora. Acum, repetă el mai serios, moment în care toți tăcură. Mai vreau cafea. Voi nu?

– Adică să intrăm acolo și să i-o cerem doamnei Dudley? întrebă Eleanor.

– Să mergem țintă la ea când nu e ora unu sau șase și pur și simplu să-i *cerem* niște cafea? se minună Theodora.

– Cam așa ceva, da, spuse doctorul. Luke, băiete, am observat că tu deja ești un fel de favorit al doamnei Dudley...

– Și cum mai exact, îl descusu Luke cu uimire, ați reușit să observați ceva atât de neverosimil? Doamna Dudley mă privește cu aceeași ură specifică pe care i-o aruncă unei farfurii care nu e la locul ei pe raft; în ochii doamnei Dudley...

– Ești, până la urmă, moștenitorul casei, zise doctorul convingător. Doamna Dudley probabil că nutrește față de tine aceleași sentimente pe care le are un bătrân servitor pentru tânărul său stăpân.

– În ochii doamnei Dudley sunt ceva mai prejos decât o furculiță scăpată pe podea. Vă rog, dacă vă gândiți să-i cereți ceva babei nebune, trimiteți-o pe Theo sau pe șarmanta noastră Nell. *Lor* nu le e frică..

– Ba nu, zise Theodora. Nu poți să trimiți o muiere neajutorată să o înfrunte pe doamna Dudley. Nell și cu mine trebuie să fim protejate, nu să ne postăm pe metereze pentru voi, lașilor.

– Domnule doctor...

– Prostii, zise doctorul apăsat. Cu siguranță că nici nu ți-ar trece prin cap să mă rogi *pe mine*, un bărbat mai în vârstă; oricum, doar *știi* că te adoră.

– Cărunt impertinent ce sunteți! Să mă sacrificați pentru o ceașcă de cafea! Să nu vă surprindă, și o zic prevestitor, să nu vă surprindă dacă o să-l pierdeți pe Luke al vostru pentru această cauză; poate că doamna Dudley nu și-a luat încă gustarea de dimineață și este perfect capabilă de un *filet de Luke à la meunière*, sau poate *dieppoise*, depinzând în ce stare e; dacă nu mă întorc – și își agită degetul amenințător sub nasul doctorului – vă implor să vă priviți prânzul cu cea mai gravă suspiciune.

Cu o plecăciune extravagantă, potrivită unuia care pleca să ucidă un uriaș, închise ușa în spatele lui.

– Minunatul Luke, spuse Theodora întinzându-se lasciv.

– Minunata Hill House, zise Eleanor. Theo, există un fel de căsuță de vară în grădina din dos, complet năpădită de plante; am observat-o ieri. Vrei s-o explorăm în dimineața asta?

– Aș fi încântată, zise Theodora. N-aș vrea să las neîndrăgit nici un centimetru din Hill House. Oricum, e o zi prea frumoasă ca să stăm înăuntru.

– Putem să-l întrebăm și pe Luke dacă vrea să vină. Și dumneavoastră, domnule doctor?

– Notițele mele..., începu Montague, dar se opri când ușa se deschise așa de subit, încât lui Eleanor nu-i veni altă explicație decât că Luke nu îndrăznise să dea ochii cu doamna Dudley până la urmă, și în schimb așteptase rezemat de ușă; apoi însă îi văzu fața palidă și-l auzi pe doctor zicând cu mânie: Mi-am încălcat propria regulă de căpătâi! L-am trimis singur.

Eleanor întrebă grabnic:

– Luke? Luke?

– E în regulă, spuse Luke reușind să zâmbească. Dar haideți în coridorul lung.

înfiorați de fața și vocea și zâmbetul lui, se ridicară în liniște și îl urmară peste prag în coridorul lung și întunecat care ducea la holul din față.

– Aici, zise Luke, și un fior unduios de greață coborî pe spinarea lui Eleanor când văzu că ținea un chibrit aprins spre perete.

– E... scris? întrebă ea venind mai aproape.

– Scris, confirmă Luke. L-am observat abia la întoarcere. Doamna Dudley a zis nu, adăugă el cu asprime în glas.

– Lanterna mea. Montague își scoase lanterna din buzunar, și la lumina ei, mergând de la un capăt al coridorului la celălalt, literele ieșeau clar în evidență. Cretă, zise doctorul, făcând un pas în față ca să atingă o literă cu vârful degetului. E scris cu cretă.

Scrisul era mare și împrăștiat și ar fi trebuit să arate, gândi Eleanor, ca și cum ar fi fost scrijelit de ștrengari pe un gard. În schimb, era incredibil de real, în linii frânte peste lambriurile groase ale coridorului. Literele se întindeau pe toată lungimea peretelui, aproape prea mari ca să fie citite, chiar și atunci când stăteai cu spatele de peretele de vizavi.

– Puteți să citiți ce scrie? întrebă Luke șoptit.

Doctorul, mișcând lanterna, citi încet:

– AJUT-O PE ELEANOR SĂ VINĂ ACASĂ.

– Nu. Eleanor simți cum i se opreau cuvintele în gât; își văzuse numele în timp ce-l citea doctorul. „Eu sunt", se gândi. „Numele meu stă scris acolo atât de clar; nu ar trebui să fiu pe pereții casei ăsteia." Ștergeți-l, *vă rog*, spuse, moment în care simți brațul Theodorei pe după umerii ei. E o *nebunie*, îngăimă ea năucă.

– Nebunie e cuvântul, evident, zise Theodora cu tărie. Hai înăuntru, Nell, și așază-te. Luke o să aducă o cârpă și o să-l șteargă.

– Dar e o *nebunie*, insistă Eleanor, dându-se în spate ca să-și vadă mai bine numele pe perete. *De ce...?*

Ferm, doctorul o împinse prin ușa salonașului și o închise în urma lor; Luke deja atacase mesajul cu batista lui.

– Acum ascultă-mă bine, îi spuse Montague. Doar pentru că numele tău...

– Până aici mi-a fost, zise Eleanor holbându-se la el. Îmi știe numele, nu? *Îmi* știe numele.

– Taci, te rog. Theodora o zgâlțâia violent. Putea să fie oricare dintre noi; ne știe *toate* numele.

– Tu ai scris asta? Eleanor se întoarse spre Theodora. Te rog, spune-mi, n-o să mă supăr sau ceva, doar că aș vrea să știu, poate a fost doar o glumă, nu? Ca să mă sperie?

Se uita rugătoare la doctor.

– Știi că nici unul dintre noi nu a scris-o, îi răspunse acesta.

Când Luke intră ștergându-și mâinile pe batistă, Eleanor se întoarse plină de speranță.

– Luke, tu ai scris-o, nu-i așa? Când ai plecat?

Luke o privi, apoi veni să se așeze pe brațul fotoliului ei.

– Ascultă, vrei să mă duc să-ți scriu numele peste tot? Să-ți cioplesc inițialele pe copaci? Să scriu „Eleanor, Eleanor“ pe bilețele de hârtie? O trase foarte ușor de păr. Am mai multă minte, zise el. Revino-ți.

– Atunci de ce eu? gemu Eleanor, uitându-se de la unul la altul. „Sunt scoasă din grup“, gândi ea nebunește, „eu sunt cea aleasă“, și apoi zise repede, pe un ton de implorare: Am făcut ceva să atrag atenția, mai mult ca altcineva?

– Nu mai mult decât de obicei, draga mea, zise Theodora. Stătea lângă șemineu, sprijinită de cămin,

bătând din degete, și când vorbi se uită la ea cu un zâmbet senin: Poate l-ai scris chiar tu.

Nervoasă, Eleanor aproape țipă:

– Crezi că eu *vreau* să îmi văd numele scrijelit peste tot prin casa asta jegoasă? Crezi că *mie* îmi place ideea de a fi în centrul atenției? Nu *eu* sunt copilul răzgâiat – *mie* nu-mi place să fiu scoasă în evidență...

– Cerea ajutor, n-ai văzut? zise Theodora cu grijă. Poate că spiritul bietei domnișoare de companie a găsit în sfârșit o modalitate de comunicare. Poate că aștepta doar o femeie monotonă, timidă...

– Poate că mi s-a adresat mie pentru că nici un strigăt de ajutor nu ar putea vreodată să treacă de egoismul tău de fier; poate că eu sunt în stare de mai multă simpatie într-un minut decât...

– Și poate, desigur, că ți l-ai scris singură, stărui Theodora.

După obiceiul bărbaților care asistă la o ceartă între femei, doctorul și Luke se retrăseseră, stând aproape unul de altul, într-o tăcere nefericită; apoi, într-un final, Luke se mișcă și luă cuvântul.

– Ajunge, Eleanor.

Lui Eleanor nu-i venea să-și creadă urechilor. Se roti valvârtej, tropăind.

– Cum îndrăznești? Cum *îndrăznești*?

În acel moment, doctorul izbucni în râs. Se holbă la el și apoi la Luke, care o privea zâmbind. „Ce e în neregulă cu mine? Atunci – dar ei cred că Theodora a făcut-o anume, m-a enervat ca să nu-mi mai fie frică; ce rușinos să fiu manipulată așa." Își acoperi fața și se așeză în fotoliu.

– Nell, dragă, zise Theodora, *chiar* îmi pare rău.

„Trebuie să răspund cumva", își spuse Eleanor. „Trebuie să le arăt că sunt un om bun, până la urmă; un om bun; să creadă că mi-e rușine de mine."

– *Mie* îmi pare rău, rosti în cele din urmă. Eram speriată.

– Desigur că erai, zise doctorul.

„Ce simplu e el, ce transparent; crede fiecare chestie prostească pe care a auzit-o vreodată. Crede chiar că Theodora m-a scos din isterie cu un şoc. Zâmbindu-i, Eleanor se gândi: Acum sunt iar în joc."

– Chiar am crezut că o să începi să urli, zise Theodora, venind să îngenuncheze lângă fotoliul ei. *Eu* aş fi făcut-o, în locul tău. Dar nu ne permitem să te pierzi cu firea, ştii asta, nu?

„Nu ne permitem să fie nimeni altcineva în afară de Theodora în centrul scenei", gândi Eleanor; „dacă aleasa casei va fi până la urmă Eleanor, o să treacă singură prin asta."

Întinse mâna şi o mângâie pe Theodora pe cap.

– Mulţumesc. Bănuiesc că am fost un pic cam zguduită preţ de o clipă.

– Mă întrebam dacă o să ajungeţi să vă păruiţi, zise Luke, până am înţeles ce făcea Theodora.

Zâmbind spre ochii mari, voioşi ai celeilalte femei, Eleanor îşi spuse: „Dar nu asta făcea Theodora, deloc".

2

Timpul trecea leneş în Hill House. Lui Eleanor şi Theodorei, doctorului şi lui Luke, în alertă împotriva terorii, înfăşuraţi din toate părţile de dealurile ample şi stabiliţi în siguranţă printre bogăţiile întunecate ale casei, li se permiseră o zi liniştită şi o noapte liniştită – destul, poate, ca să se moleşească un pic. Luau mesele împreună, şi gătitul doamnei Dudley rămăsese perfect. Vorbeau unul cu celălalt şi jucau şah; doctorul termină

Pamela și se apucă de *Sir Charles Grandison*[1]. O nevoie nestăvilită de intimitate ocazională îi făcea să petreacă ore bune singuri în camerele lor, fără a fi deranjați. Theodora și Eleanor și Luke explorară desișul încâlcit din spatele casei și căsuța de vară, în timp ce doctorul stătea pe peluza largă, scriind, dar destul de aproape ca să-i vadă și să-i audă. Găsiră o grădină de trandafiri împrejmuită de ziduri, năpădită de buruieni, și o grădină de legume îngrijită cu tandrețe de familia Dudley. Vorbeau des despre picnicul de la pârâu. Erau frăguțe în apropierea casei de vară; Theodora și Eleanor și Luke culeseră o batistă plină și se întinseră pe iarbă lângă doctor, mâncându-le, pătându-și mâinile și gurile.

– Ca niște copii, le zise doctorul, ridicându-și amuzat ochii din notițe.

Fiecare dintre ei scrisese – neglijent și cu foarte puțină atenție la detalii – o relatare a ceea ce credeau că văzuseră sau auziseră până atunci în Hill House, iar doctorul adunase hârtiile în mapa lui. În următoarea dimineață – a treia de când se aflau acolo –, doctorul și Luke petrecură o oră plină de afecțiune și exasperare pe podeaua holului de la etaj, încercând, cu creta și ruleta, să determine dimensiunile precise ale spațiului rece, în timp ce Eleanor și Theodora ședeau turcește pe podea, notând măsurătorile doctorului și jucând X și 0. Munca doctorului era considerabil îngreunată de faptul că, mâinile fiindu-i în repetate rânduri înghețate de frigul extrem, nu putea ține nici creta, nici ruleta mai mult de un minut. Luke, în cadrul ușii dinspre camera copiilor, putea ține un capăt al

---

[1] *The History of Sir Charles Grandison* (1753) – roman epistolar scris de Samuel Richardson în replică la *The History of Tom Jones* de Henry Fielding, care ironiza romanele anterioare ale lui Richardson (n.red.)

ruletei până când mâna îi ajungea în spațiul rece, și apoi degetele își pierdeau puterea și se relaxau nevolnice. Un termometru, aruncat în centrul spațiului rece, refuza să înregistreze vreo schimbare, susținând cu înverșunare că temperatura acolo era aceeași ca în tot restul holului, ceea ce-l făcu pe doctor să spumege violent împotriva statisticienilor de la Casa Parohială Borley, care măsuraseră o scădere de unsprezece grade. După ce defini spațiul rece cât de bine putu, își notă rezultatele în carnețelul lui, îi conduse jos la prânz și lansă o provocare generală, invitându-i să dea piept cu el pe terenul de crochet în răcoarea după-amiezii.

– Pare prostesc să irosim o dimineață splendidă ca aceea de azi uitându-ne la un loc glacial pe podea, le explică Montague. Trebuie să ne propunem să petrecem mai mult timp afară.

Fu ușor surprins când ei izbucniră în râs.

– Mai există o lume pe undeva? întrebă Eleanor gânditoare. Uitându-se la farfuria cu prăjitura de piersici făcută de doamna Dudley, adăugă: Sunt sigură că doamna Dudley se duce în altă parte noaptea și aduce smântână în fiecare dimineață și Dudley vine cu cumpărături în fiecare după-amiază, dar, din câte îmi dau eu seama, nu mai există nici un alt loc pe lume în afară de ăsta.

– Suntem pe o insulă pustie, zise Luke.

– Nu-mi pot imagina nici o altă lume în afara Hill House, mărturisi Eleanor.

– Poate ar trebui să crestăm un băț sau să punem pietre într-o grămăjoară, una pentru fiecare zi, ca să știm de cât timp suntem naufragiați, propuse Theodora.

– Ce plăcut e să n-ai nici o veste din afară! Luke se servi cu un maldăr enorm de frișcă. Nici o scrisoare, nici un ziar; ar putea să se întâmple orice.

– Din nefericire... zise doctorul, apoi se opri. Îmi cer scuze, continuă el peste câteva momente. Voiam doar să spun că *o să ne vină* vești din afară și, desigur, deloc „din nefericire". Doamna Montague – soția mea, adică – o să ajungă sâmbătă.

– Dar când e sâmbătă? întrebă Luke. Am fi încântați să o cunoaștem pe doamna Montague, desigur.

– Poimâine. Doctorul se gândi. Da, zise el după o clipă. Cred că poimâine e sâmbătă. Vom ști că este sâmbătă, desigur, le spuse făcându-le scurt cu ochiul, pentru că o să fie doamna Montague aici.

– Sper că nu are mari speranțe că o să se întâmple cine știe ce noaptea, zise Theodora. Hill House nu ne-a îndeplinit nici pe departe așteptările inițiale, cred eu. Sau poate că doamna Montague o să fie întâmpinată cu o salvă de manifestări paranormale.

– Doamna Montague va fi mai mult decât pregătită să le țină piept, declară doctorul.

– Mă întreb, îi zise Theodora lui Eleanor în timp ce se ridicau de la masa de prânz sub privirea vigilentă a doamnei Dudley, de ce a fost totul *atât* de liniștit. Așteptarea asta mi se pare stresantă, aproape mai rea decât dacă s-ar întâmpla ceva.

– Nu noi suntem cei care așteptăm, îi replică Eleanor. Ci casa. Cred că așteaptă momentul potrivit.

– Poate așteaptă până ne simțim în siguranță și atunci o să sară pe noi.

– Mă întreb cât poate să aștepte. Eleanor se cutremură și porni în sus pe scara masivă. Sunt aproape tentată să-i scriu o scrisoare surorii mele. Ceva de genul: „Am un sejur absolut *splendid* aici, în minunata Hill House..."

– „Chiar trebuie să te gândești să-ți aduci toată familia aici vara viitoare", continuă Theodora. „Dormim cu cearșafurile pe cap în fiecare noapte..."

– „Aerul e atât de înviorător, în special în holul de la etaj..."

– „Îți petreci tot timpul bucurându-te că ești în viață..."

– „Se întâmplă ceva clipă de clipă..."

– „Civilizația pare atât de departe..."

Eleanor râse. Era în fața Theodorei, în capul scărilor. Holul era puțin mai luminat în această după-amiază, pentru că lăsaseră ușa de la camera copiilor deschisă, iar lumina soarelui bătea prin ferestrele de lângă turn și atingea ruleta și creta doctorului de pe podea. Lumina se reflecta din vitraliul de pe casa scărilor și se spărgea în fragmente de albastru și portocaliu și verde pe culoarea închisă a lemnului din hol.

– Mă duc la culcare, zise ea. N-am fost atât de leneșă în viața mea.

– Eu o să mă întind în pat și o să visez tramvaie, spuse Theodora.

Eleanor deprinsese obiceiul să ezite în pragul camerei sale, aruncând o privire rapidă în jur înainte să intre; își spunea că făcea asta deoarece camera era atât de excesiv de albastră, încât avea întotdeauna nevoie de un moment ca să se obișnuiască. Când intra, traversa încăperea ca să deschidă fereastra pe care o găsea întotdeauna închisă; astăzi ajunsese până în mijlocul camerei când auzi ușa Thedorei trântindu-se și vocea ei înăbușită zicând:

– Eleanor!

Alergă în hol până în pragul camerei Theodorei și se opri îngrozită, uitându-se peste umărul tinerei.

– Ce e *asta*? șopti ea.

– A ce *arată* asta? Vocea Theodorei creștea isteric. A ce *arată* asta, toanto?

„Nici pe *asta* n-o să i-o iert“, gândi Eleanor, lucidă în confuzia ei.

– Arată a vopsea, spuse ea șovăitor. Numai că... numai că mirosul e groaznic.

– E sânge, rosti Theodora cu certitudine. Se apucă de ușă, clătinându-se odată cu ușa care se mișcă. Sânge, repetă ea. Peste tot. Îl vezi și tu?

– Desigur că îl văd. Și nu e *peste* tot. Nu mai face din țânțar armăsar.

„Deși“, gândi ea conștiincioasă, „Theodora nu face chiar atât de mare caz, de fapt. La un moment dat, una din noi *chiar* o să-și arunce capul pe spate și o să urle de-adevăratelea, și sper că n-o să fiu eu aia, pentru că eu încerc să mă abțin; Theodora o să fie cea care...“ O întrebă sec:

– Acolo e altă inscripție pe perete?

Auzi râsul sălbatic al Theodorei. „Poate că eu o să fiu aia până la urmă, și chiar nu mi-o permit. Trebuie să fiu tare...“ Închise ochii, și deodată se trezi fredonând în minte: „O, stai și vezi; iubitu-ți vine: cântă vesel și bonom. De rămâi s-aștepți sosirea, La final găsești iubirea...“

– Da, într-adevăr, dragă, zise Theodora. Nu știu cum de ți-ai dat seama.

„Știe orice pui de om.“

– Fii rațională, o îndemnă Eleanor. Cheamă-l pe Luke. Și pe doctor.

– De ce? întrebă Theodora. Nu trebuia să fie o surpriză privată doar pentru mine? Un secret doar pentru noi două?

Apoi, depărtându-se de Eleanor, care încerca să o țină, să nu se ducă mai adânc în cameră, alergă până la marele șifonier și deschise ușa, moment în care începu să plângă.

– Hainele mele! Hainele mele!

Eleanor se răsuci pe călcâie și o luă la fugă până în capul scărilor.

– Luke, strigă ea aplecându-se peste balustradă. Domnule doctor!

Nu ridicase vocea și încercase să pară calmă, dar auzi cartea doctorului căzând la podea și apoi tropăitul picioarelor în timp ce el și Luke alergau spre scară. Le observă fețele speriate mirându-se de neliniștea care zăcea chiar sub suprafață, așa încât fiecare părea să se aștepte la un strigăt de ajutor de la un alt membru al grupului. „Inteligența și capacitatea de înțelegere chiar nu sunt o protecție, deloc“, își spuse.

– E Theo, zise ea când ajunseră pe palier. E isterică. Cineva – ceva – a aruncat vopsea roșie prin camera ei, și acum plânge din cauza hainelor.

„Ei bine, aș fi putut să fiu mai cinstită de atât“, gândi ea întorcându-se ca să-i urmeze. „Aș fi putut fi mai cinstită de atât?“ se întrebă peste câteva secunde, și-și dădu seama că zâmbea.

Theodora încă plângea în hohote în camera ei, lovind ușa șifonierului cu piciorul, într-o criză care ar fi putut fi ilară dacă nu și-ar fi ținut în brațe bluza galbenă, mototolită și pătată; celelalte haine fuseseră smulse de pe umerașe și stăteau călcate în picioare și dezordonate pe podeaua șifonierului, toate mânjite și înroșite.

– Ce e asta? îl întrebă Luke pe doctor.

– Aș putea jura că e sânge, dar pentru atât de mult ar trebui să...

Deodată se făcu liniște. Toți stătură în tăcere o clipă, uitându-se la inscripția AJUT-O PE ELEANOR SĂ VINĂ ACASĂ scrisă în litere tremurate, roșii pe tapetul de deasupra patului Theodorei.

„De data asta sunt pregătită", își spuse Eleanor, apoi rosti:

– Mai bine o scoateți de aici; duceți-o în camera mea.

– Hainele mele sunt distruse, i se plânse Theodora doctorului. Vedeți în ce hal sunt hainele mele?

Mirosul era cumplit, iar scrisul de pe perete se scursese și stropise. Erau un șir de picături de la perete la garderobă – probabil asta îi îndreptase atenția Theodorei într-acolo – și o mare pată neregulată pe covorul verde.

– E revoltător, zise Eleanor. Vă rog, duceți-o pe Theo în camera mea.

Împreună, Luke și doctorul o convinseră pe Theodora să treacă prin baie spre camera lui Eleanor, iar aceasta din urmă, uitându-se la vopseaua roșie („Trebuie să fie vopsea", se gândi, „pur și simplu *trebuie* să fie vopsea; ce altceva ar *putea* fi?"), zise cu voce tare:

– Dar *de ce?*

„Uite pe cineva al cărei nume stă scris cu sânge", gândi ea cu demnitate. „E oare posibil să nu fiu chiar coerentă în clipa asta?"

– Cum se simte? vru ea să știe, răsucindu-se când doctorul se întoarse în cameră.

– O să fie bine în câteva minute. Va trebui s-o mutăm la tine pentru o vreme, mă gândesc; nu-mi pot imagina că va mai vrea să doarmă aici *vreodată*. Doctorul zâmbi un pic stins. O să treacă mult timp, cred, până când o să mai deschidă o ușă de una singură.

– Presupun c-o să trebuiască să-i dau cu împrumut niște haine.

– Presupun că da, dacă nu te deranjează. Doctorul o privi curios. Mesajul ăsta te perturbă mai puțin ca celălalt?

– E prea absurd, zise Eleanor, încercând să-și înțeleagă propriile sentimente. Am stat aici și m-am uitat la el, pur și simplu întrebându-mă *de ce*. Adică, e ca o glumă de care nu s-a prins nimeni; cred că ar fi trebuit să-mi fie *mult* mai frică de atât și nu mi-e, pentru că e pur și simplu *prea* oribil ca să fie real. Și îmi tot amintesc cum mă dădea Theo cu ojă roșie... Chicoti și doctorul îi aruncă o privire tăioasă, dar ea continuă: Ar putea la fel de bine să fie vopsea, nu-i așa?

„Nu mă pot opri din vorbit", se gândi. „Ce am *eu* de explicat în toată situația asta?" Apoi spuse:

– Poate nu pot să-l iau în serios, după ce am văzut-o pe Theo urlând din cauza hainelor și acuzându-mă că mi-am scris numele pe peretele ei. Poate că m-am obișnuit să mă învinuiască pe mine pentru toate.

– Nimeni nu te învinovățește pentru nimic, îi replică doctorul, și Eleanor simți că era mustrată.

– Sper că hainele mele o să fie destul de bune pentru ea, zise cu acreală.

Doctorul se învârti pe loc, uitându-se prin cameră; atinse cu un deget prudent literele de pe perete și mișcă bluza galbenă a Theodorei cu piciorul.

– Mai încolo, spuse el absent. Poate mâine. Se uită la Eleanor și zâmbi: Pot să fac o schiță precisă după toate astea.

– Pot să vă ajut. Îmi provoacă silă, dar nu mă sperie.

– Da. Cu toate astea, cred că ar fi mai bine să încuiem camera deocamdată; nu vrem să mai intre Theodora din greșeală aici. Apoi, mai încolo, pot să o studiez pe îndelete. De asemenea, zise Montague dintr-odată amuzat, n-aș vrea să intre doamna Dudley aici să curețe tot.

Eleanor îl privi tăcută cum încuie ușa dinspre hol din interior, apoi intrară în baie și doctorul încuie ușa comună dinspre camera verde a Theodorei.

– O să văd dacă mai putem aduce alt pat aici. Ușor jenat, adăugă: Nu te-ai pierdut cu firea, Eleanor; asta mă ajută.

– V-am zis, mă dezgustă, dar nu mă sperie, spuse ea mulțumită, apoi se întoarse spre Theodora.

Theodora era întinsă în patul ei, și lui Eleanor i se întoarse un pic stomacul pe dos când văzu că se mânjise de roșu pe mâini și acum îi murdărea perna.

– Uite ce e, zise ea dur, va trebui să porți hainele mele până îți iei altele sau până le spălăm pe celelalte.

– Să le spălăm? Theodora se rostogoli convulsiv în pat și-și apăsă ochii cu mâinile pătate. *Să le spălăm?*

– Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să te curăț!

Își spuse, fără a încerca să găsească un motiv, că nu mai simțise o asemenea ură incontrolabilă pentru o persoană până atunci. Se duse în baie, umezi un prosop și se întoarse să frece violent mâinile și fața Theodorei.

– Ești jegoasă de la chestia asta, îi zise, urând faptul că trebuia s-o atingă.

Deodată Theodora îi zâmbi.

– Nu cred cu adevărat că tu ai făcut-o, zise ea.

Eleanor se întoarse să se uite la Luke, care era în spatele ei și le privea.

– Ce proastă sunt, îi spuse Theodora, iar Luke râse.

– O să fii încântătoare în puloverul roșu al lui Nell.

„E perversă“, gândi Eleanor, „animalică și spurcată și murdară.“ Se duse cu prosopul în baie și îl lăsă să se înmoaie în apă rece; când ieși, Luke spunea:

– ... încă un pat aici; voi, fetelor, o să împărțiți camera de acum încolo.

– O să împărțim o cameră și o să împărțim hainele, zise Theodora. Practic o să fim gemene.

– Verișoare, o corectă Eleanor, dar n-o auzi nimeni.

3

– Era un obicei, respectat cu strictețe, zise Luke învârtind coniacul în pahar, ca un călău public, înainte de o execuție prin tranșarea în patru, să însemne cu creta pe burta condamnatului locurile unde va cădea securea – de frica vreunei scăpări, să fim înțeleși.

„Aș vrea s-o lovesc cu un băț“, gândi Eleanor uitându-se în jos la capul Theodorei de lângă fotoliul ei; „aș vrea s-o bombardez cu pietre.“

– Un rafinament splendid, splendid. Pentru că, desigur, trasatul cu creta ar fi fost aproape de nesuportat, un chin teribil, dacă victima s-ar fi gâdilat ușor.

„O urăsc“, își spuse Eleanor, „îmi face silă; e toată spălată și curată și îmi poartă puloverul roșu.“

– Însă când moartea era prin atârnare în lanțuri, călăul...

– Nell? Theodora ridică privirea spre ea și zâmbi. Chiar îmi pare rău să știi.

„Aș vrea s-o privesc murind“, gândi Eleanor. Îi zâmbi înapoi și-i spuse:

– Nu-i nici o supărare, stai liniștită.

– Sunt sufiți care afirmă că universul nu a fost niciodată creat și în consecință nu poate fi distrus. Mi-am petrecut după-amiaza răsfoind prin biblioteca noastră, anunță Luke sumbru.

Doctorul oftă.

– Nu jucăm șah în seara asta, cred, îi spuse tânărului, iar acesta încuviință din cap. A fost o zi extenuantă, și cred că domnișoarele ar trebui să se retragă mai devreme.

– În nici un caz înainte să fiu bine amorțită de coniac, zise Theodora ferm.

– Frica este abandonarea logicii, abandonarea *voită* a tiparelor raționale, spuse Montague. Îi cedăm sau ne luptăm cu ea, dar nu putem găsi o cale de mijloc.

– Mă întrebam mai devreme, zise Eleanor, simțind că poate le datora o scuză tuturor. Mă gândeam că sunt pe deplin calmă și cu toate astea știam că sunt groaznic de înfricoșată. Se încruntă derutată, și ei așteptară să continue. Când îmi *este* frică, pot vedea perfect partea rațională, frumoasă, neînfricoșată a lumii, văd scaune și mese și ferestre care rămân la fel, neafectate nici măcar în cea mai mică măsură, și pot vedea lucruri, precum modelul țesut cu grijă al covorului, care nici nu se clintesc. Dar când mi-e frică, nu mai exist în relație cu aceste lucruri. Poate pentru că lucrurilor *nu* le e frică.

– Eu cred că ne e doar frică de noi înșine, murmură doctorul.

– Nu, zise Luke. Ne e frică de a ne vedea clar și fără măști.

– De a ști ce vrem cu adevărat, spuse Theodora.

Își împinse obrazul în mâna lui Eleanor, care, urându-i atingerea, își retrase repede mâna și zise:

– Mie mi-e întotdeauna frică de singurătate. „*Eu* vorbesc așa?“ se întrebă. „Spun ceva ce o să regret amarnic mâine? Îmi creez și mai multă vină?“ Literele alea formau numele *meu*, și nici unul dintre voi nu știe ce simți într-un asemenea caz – e atât de *familiar*! Făcu un gest înspre ei, aproape rugându-i: Încercați să *înțelegeți*. Este numele meu drag și îmi aparține, iar ceva îl folosește și îl scrie și mă cheamă cu el, și *numele* meu propriu și personal... Se uită de la unul la altul, chiar și în jos la fața Theodorei, care o privea atent, și rosti: Uite ce e. Eu sunt unică și sunt tot ce am. *Urăsc* să mă văd dizolvându-mă și greșind și scindată astfel

încât trăiesc doar într-una dintre jumătăți, mintea mea, și văd cealaltă jumătate a mea neajutorată și frenetică și împinsă și n-o pot opri, dar știu că n-o să fiu rănită cu adevărat, și totuși timpul e atât de lung, chiar și secunda se tot lungește, și aș putea suporta orice dacă aș avea posibilitatea să mă predau pur și simplu...

– *Să te predai?* zise doctorul tăios, iar Eleanor se holbă la el.

– Să te predai? repetă și Luke.

– Nu știu, bolborosi ea perplexă.

„Vorbeam și eu așa", își spuse, „ziceam ceva – ce ziceam adineauri?"

– A mai făcut asta, îi spuse Luke doctorului.

– Știu, răspunse doctorul grav.

Eleanor le putea simți privirile cercetătoare.

– Îmi pare rău, oftă ea. M-am făcut de râs? Probabil pentru că sunt obosită.

– Ba deloc, zise doctorul la fel de grav. Bea-ți coniacul.

– Coniac? Eleanor privi în jos, dându-și seama că ținea un pahar de coniac în mână. Ce am *zis?*

Theodora chicoti.

– Bea, o îndemnă ea. Ai nevoie de asta, Nell, dragă.

Ascultătoare, Eleanor sorbi din coniac, simțindu-i cu claritate arsura ascuțită, apoi îi spuse doctorului:

– Sigur am zis ceva prostesc, după cum vă holbați toți la mine.

Doctorul râse.

– Nu mai încerca să fii în centrul atenției.

– Vanitate, zise Luke pe un ton sincer.

– Trebuie să fii în lumina reflectoarelor, adăugă Theodora și toți zâmbiră tandru, toți uitându-se la Eleanor.

4

În capul oaselor, în două paturi alăturate, Eleanor și Theodora își întinseseră brațele între ele și se țineau strâns de mână; camera era brutal de rece, cufundată într-o beznă adâncă. Din camera de dincolo, camera care până în acea dimineață fusese a Theodorei, se auzea sunetul constant și înfundat al unui bebeluș care gângurea, prea înfundat ca să fie inteligibil vreun cuvânt, prea constant pentru a-l desconsidera. Ținându-se de mână atât de strâns încât fiecare putea să-i simtă celeilalte oasele, Eleanor și Theodora ascultau, iar sunetul constant și înfundat îi tot dădea înainte, vocea ridicându-se uneori pentru a accentua un cuvânt nedeslușit, coborând alteori până devenea doar un suflu, auzindu-se mereu. Apoi, fără avertisment, se auzi un mic râs, un râs mic și gâlgâit care sparse gânguritul și urcă tot mai sus pe gamă, apoi se opri dintr-odată într-un icnet dureros și vocea continuă.

Strânsoarea Theodorei se slăbea și se strângea. Eleanor, adormită pentru o clipă de sunete, se holbă înspre locul unde ar fi trebuit să fie Theodora în întuneric și fu izbită de un gând: „De ce e întuneric? *De ce e întuneric?*“ Se rostogoli, apucă mâna Theodorei cu ambele mâini și încercă să vorbească, dar nu putea; o ținu strâns, orbește și înghețată, încercând să-și trezească mintea, încercând să gândească din nou.

„Am lăsat lumina aprinsă. Prin urmare, de ce e întuneric?“

„Theodora“, încercă ea să șoptească, dar gura ei nu reușea să se miște; „Theodora“, încercă ea să întrebe, „de ce e întuneric?“ Și vocea continua, gângurind înfundat și constant, un mic sunet lichid care jubila. Credea că ar fi putut distinge cuvinte dacă stătea perfect

nemişcată, dacă stătea perfect nemişcată şi asculta şi asculta şi auzea vocea dându-i tot înainte, neîncetând o clipă, şi se atârna disperată de mâna Theodorei simţind greutatea care-i răspundea pe propria mână.

Apoi râsul gâlgâit se întoarse, şi sunetul pe care-l scotea, crescând dement, înecă vocea. Deodată se lăsă o linişte absolută. Eleanor trase aer în piept, întrebându-se dacă putea vorbi acum, însă chiar în acel moment auzi un ţipăt uşor şi scurt care îi frânse inima, un ţipăt infinit de trist, un geamăt dulce de o tristeţe sălbatică. „E un *copil*", gândi ea incredulă, „plânge un copil undeva", şi atunci, odată cu acel gând, auzi vocea răcnită sălbatic pe care n-o mai auzise niciodată, dar pe care ştia totuşi că o auzea mereu în coşmarurile ei.

– Pleacă! urla vocea. Pleacă, pleacă, nu mă răni! Şi apoi hohote de plâns. Te rog, nu mă răni. Te rog, lasă-mă să mă duc acasă.

Urmă ţipătul trist.

„Nu mai suport", îşi spuse Eleanor categoric. „E monstruos, e îngrozitor, au rănit un copil, nu voi permite nimănui să rănească un copil", şi gânguritul continua, înfundat şi constant, iar şi iar şi iar, vocea ridicându-se un pic şi coborând un pic, dându-i tot înainte.

„Gata", gândi Eleanor, simţind că stătea pe o parte în pat în bezna neagră, ţinându-se cu ambele mâini de mâna Theodorei, ţinându-se atât de strâns, că putea simţi oasele din degetele Theodorei, „gata, n-o să mai îndur aşa ceva. Şi-au pus în minte să mă sperie. Ei bine, au reuşit. Sunt speriată, dar mai mult de atât, sunt o persoană, sunt un om, sunt o fiinţă umană pe două picioare, raţională şi plină de umor, şi pot suporta multe de la împuţita asta de casă dementă, dar nu voi accepta vătămarea unui copil, nu, nu; pe

toți sfinții, îmi voi face gura să se deschidă acum și voi urla și voi și voi urla."

– OPREȘTE-TE, urlă ea, și luminile erau aprinse, așa cum le lăsaseră, iar Theodora ședea în capul oaselor în pat, speriată și zbârlită.

– Ce e? zicea Theodora. Ce e, Nell? Ce e?

– Doamne, Doamne, gemu Eleanor. Sări din pat până într-un colț al încăperii, unde se ghemui tremurând. Doamne, Doamne, a cui era mâna pe care o țineam?

6

1

„Învăț căile inimii", își spuse Eleanor foarte serioasă, apoi se întrebă la ce s-ar fi putut oare referi când gândise așa ceva. Era după-amiază și stătea la soare pe treptele casei de vară, cu Luke alături; „astea sunt căile tăcute ale inimii", gândi ea. Știa că era palidă și încă zdruncinată, cu cearcăne sub ochi, dar soarele era cald și frunzele se mișcau ușor deasupra lor și Luke, lângă ea, se sprijinea leneș de treaptă.

– Luke, îl întrebă încet, de frică să nu fie ridicolă, de ce vor oamenii să vorbească unul cu celălalt? Care sunt lucrurile pe care vor oamenii să le știe întotdeauna despre alți oameni?

– Ce vrei să știi tu despre mine, spre exemplu?

Luke râse. Ea gândi: „Dar de ce nu ar întreba ce vrea *el* să știe despre *mine*; este atât de vanitos" și râse la rândul ei.

– Ce aș putea să știu *vreodată* despre tine dincolo de ceea ce văd?

Văd era cel mai mic dintre cuvintele pe care le-ar fi putut alege, dar cel mai prudent. „Spune-mi ceva ce o să știu doar eu" era poate ceea ce ar fi vrut să-l roage, sau: „Ce-mi vei da ca să te țin minte?" – sau chiar: „Niciodată nu mi-a aparținut nimic de vreo

importanță sesizabilă; mă poți ajuta?" Apoi se întrebă dacă nu cumva fusese fraieră ori prea îndrăzneață, uimită de propriile gânduri, însă el doar se holba la frunza din mâinile lui, ușor încruntat, ca un om complet adâncit într-o problemă acaparantă.

„Încearcă să formuleze totul ca să facă o impresie cât mai bună", își zise Eleanor, „și voi ști ce părere are despre mine în funcție de cum răspunde; oare cum ține să arate în ochii mei? Crede că o să mă mulțumesc cu un misticism de doi bani, sau o să se chinuie să pară unic? O să fie galant? Asta ar fi umilitor, pentru că atunci mi-ar arăta că știe că galanteria mă încântă; va fi misterios? Nebun? Și cum ar trebui să primesc eu asta, pe care deja o percep ca fiind o confidență, chiar dacă știu că nu e adevărat? Aș vrea ca Luke să mă respecte la adevărata mea valoare sau măcar să nu văd diferența. Să fie el înțelept sau să fiu eu oarbă; mai bine să nu aflu, speră ea concret, să nu știu cu siguranță ce crede el despre mine."

Apoi Luke o privi scurt și afișă un zâmbet pe care ea începuse să-l identifice ca fiind zâmbetul lui autoironic. „Oare Theodora", se întrebă ea, și gândul era neplăcut, „oare Theodora îl cunoaște la fel de bine?"

– N-am avut niciodată o mamă, zise în cele din urmă.

Șocul fu enorm. „*Asta* e tot ceea ce crede el despre mine, estimarea lui despre ceea ce vreau eu să aud; să extind asta într-o confidență care mă va face vrednică de confidențe importante? Să oftez? Să murmur? Să plec?"

– Nimeni nu m-a iubit niciodată pentru că nu mă integram, continuă Luke. Bănuiesc că tu poți înțelege asta?

„Nu“, gândi ea, „n-o să mă prinzi atât de ieftin; nu înțeleg cuvintele și n-o să le accept la schimb cu sentimentele mele; bărbatul ăsta e un papagal. O să-i spun că n-aș putea înțelege niciodată așa ceva, că autocompătimirea sentimentală nu mă mișcă direct în inimă; n-o să mă fac de râs încurajându-l să-și bată joc de mine.“

– Înțeleg, da, spuse peste câteva clipe.

– Mă gândeam că o s-o faci, zise el; Eleanor ar fi vrut din tot sufletul să-i tragă o palmă peste față. Cred că ești o persoană foarte bună, Nell, adăugă Luke, însă apoi strică totul: Ești inimoasă și sinceră. După toate astea, când te întorci acasă...

Vocea lui se stinse și ea gândi: „Ori începe să-mi spună ceva extrem de important, ori trage de timp până când această conversație poate fi încheiată cu grație. Nu ar vorbi astfel fără un motiv; nu se dă de gol voit. Oare crede că un gest uman de afecțiune m-ar putea seduce să mă arunc nebunește în brațele lui? Îi este teamă că nu m-aș comporta ca o domnișoară? Ce știe el despre mine, despre cum gândesc și simt; îi pare rău pentru mine?“

– La final găsești iubirea, zise ea.

– Da. Cum ziceam, n-am avut niciodată o mamă. Acum îmi dau seama că toată lumea a avut ceva ce mie mi-a lipsit. Îi zâmbi. Sunt complet egoist, mărturisi el cu regret, și tot timpul sper ca cineva să-mi spună să mă comport cum trebuie, că o persoană își va asuma responsabilitatea pentru mine și mă va face să mă maturizez.

„Este cu desăvârșire egoist“, gândi ea ușor surprinsă, „singurul bărbat lângă care am stat și cu care am vorbit singură și n-am răbdare cu el; pur și simplu nu este foarte interesant.“

– De ce nu te maturizezi singur?

„Câți oameni – câte femei – l-au mai întrebat asta?“ îi trecu prin minte.

– Ești isteață.

„Și de câte ori a mai răspuns astfel? Această conversație probabil e în mare măsură instinctivă“, gândi ea amuzată. Îi spuse cu blândețe:

– Îmi imaginez că ești o persoană foarte singuratică.

„Tot ceea ce vreau e să fiu iubită“, gândi ea, „și iată-mă vorbind tâmpenii cu un bărbat egoist.“ Trebuie să fii cu adevărat foarte singuratic.

El îi atinse mâna și zâmbi iar.

– Ai fost atât de norocoasă, Eleanor. Ai avut o mamă.

2

– Am găsit-o în bibliotecă, zise Luke. Jur că am găsit-o în bibliotecă.

– Incredibil, spuse doctorul.

– Uitați-vă. Luke puse marea carte pe masă și deschise la coperta interioară. A făcut-o el însuși – uite, titlul a fost scris în cerneală: AMINTIRI, *pentru* SOPHIA ANNE LESTER CRAIN; *O moștenire pentru educația și iluminarea ei pe parcursul vieții de la tatăl ei iubitor și devotat,* HUGH DESMOND LESTER CRAIN; *21 iunie 1881*.

Theodora, Eleanor și doctorul se îngrămădeau în jurul mesei în timp ce Luke întorcea prima filă a cărții.

– Vedeți voi, fetița lui trebuia să învețe smerenia. E evident că a decupat o serie de cărți vechi și frumoase ca să facă albumul ăsta, deoarece mi se pare că recunosc câteva dintre poze. Toate sunt lipite aici.

– Vanitatea realizării umane, oftă doctorul. Gândiți-vă la cărțile pe care le-a hăcuit Hugh Crain ca să

facă asta. Uite o gravură de Goya; un lucru oribil la care să mediteze o fetiță.

– Sub această poză urâtă a scris: „Cinstește-ți mama și tatăl, Fiică, cinstește-i pe autorii ființei tale, care au primit o povară grea, de a-și ghida copilul prin inocență și virtute de-a lungul căii înfricoșătoare și înguste spre fericirea eternă și de a o înapoia în cele din urmă Dumnezeului ei ca un suflet pios și plin de virtute; chibzuiește, Fiică, la bucuria ce se iscă în Cer când sufletele acestor mici creaturi își iau zborul în sus, eliberate înainte să fi învățat ceva despre păcate sau lipsa credinței, și asumă-ți datoria neîncetată de a rămâne la fel de pură ca ele".

– Biata fetiță, suspină Eleanor, apoi icni când Luke întoarse pagina.

A doua lecție morală a lui Hugh Crain avea drept ilustrație o groapă cu șerpi, cu șerpi pictați în culori vii încolăciți în jurul paginii, iar deasupra era mesajul, tipărit îngrijit și decorat cu aur: „Osânda veșnică este soarta omenirii; nici lacrimi, nici despăgubiri nu pot dezlega moștenirea păcatului pe care a primit-o Omul. Fiică, ține-te departe de această lume, ca nu cumva să fii coruptă de poftele și nerecunoștința ei; Fiică, apără-te".

– Următorul e iadul, zise Luke. Nu vă uitați dacă aveți stomacul sensibil.

– Cred că o să sar peste priveliștea iadului, spuse Eleanor, dar citește-mi textul.

– Înțelept din partea ta, zise doctorul. E o ilustrație din Foxe[1]; una dintre morțile mai puțin atractive, am

[1] *Cartea martirilor* a lui John Foxe, teolog englez din secolul al XVI-lea, a reprezentat o operă de căpătâi pentru curentul puritan din cadrul protestantismului. (n.red.)

crezut întotdeauna, dar cine poate pătrunde cu mintea în căile martirilor?

– Uită-te aici totuși, o îndemnă Luke. A ars un colț al paginii, și iată ce zice: „Fiică, de-ai putea auzi chiar și pentru o clipă agonia, urletele, țipetele cumplite și căința bietelor suflete osândite la focul veșnic! De-ar putea ochii tăi să fie arși, doar pentru o clipă, de orbitoarea strălucire roșie a pustiei care arde neîncetat! Vai, făpturi nenorocite, în durere nemuritoare! Fiică, tatăl tău în această clipă a atins colțul paginii de lumânarea lui, și vezi cum hârtia fragilă se scorojește și se încrețește în flacără; chibzuiește, Fiica mea, că fierbințeala acestei lumânări este pentru focurile veșnice ale Iadului ceea ce este un fir de nisip pentru deșertul vast și că, așa cum această hârtie arde în neînsemnata ei flacără, la fel va arde sufletul tău pentru totdeauna, într-un foc de mii de ori mai aprig".

– Pun pariu că i-o citea în fiecare noapte înainte de culcare, spuse Theodora.

– Așteaptă, zise Luke. Încă n-ați văzut Raiul – chiar și *tu* poți să te uiți la asta, Nell. E Blake[1] și e un pic sever, dar clar mai bine decât Iadul. Ascultați: „Sfânt, sfânt, sfânt! În lumina pură a cerului îngerii îl preamăresc pe El și unii pe alții neîncetat. Fiică, aici te voi căuta".

– Ce operă din dragoste e asta, zise doctorul. Ore întregi doar ca s-o concepi, și scrisul e atât de gingaș, și aurirea...

– Iar acum cele șapte păcate capitale, anunță Luke, și cred că bătrânul le-a desenat el însuși.

---

[1] *The Marriage of Heaven and Hell* de William Blake (1793) – culegere de texte poetice și în proză având ca temă reinterpretarea profețiilor biblice, cu ilustrațiile autorului (n.red.)

– Chiar și-a turnat sufletul în Lăcomie, zise Theodora. Nu sunt sigură că o să-mi mai fie vreodată foame.

– Așteaptă până la Desfrânare, o preveni Luke. Babacul chiar s-a întrecut pe sine.

– Nu vreau să mai văd nimic, cred. O să mă așez aici, lângă Nell, și dacă dați de vreun precept moral deosebit de edificator, care credeți că mi-ar face un bine, citiți-l cu voce tare.

– Iată Desfrânarea, exclamă Luke. A fost vreodată vreo femeie pețită astfel?

– Doamne ferește, făcu doctorul. Doamne ferește.

– *Trebuie* s-o fi desenat chiar el, zise Luke.

– Pentru un *copil*?

Doctorul era scandalizat.

– Propriul ei album. Fiți atent la Mândrie, e leită cu Nell a noastră.

– Poftim? se burzului Eleanor.

– Te tachinează, îi spuse doctorul împăciuitor. Nu veni să te uiți, draga mea; te tachinează.

– Lenea, acum, zise Luke.

– Invidia, zise doctorul. Cum de s-a încumetat săracul copil să încalce...

– Ultima pagina e cea mai frumoasă, cred. Asta, domnișoarele mele, este sângele lui Hugh Crain. Nell, vrei să vezi sângele lui Hugh Crain?

– Nu, mulțumesc.

– Theo? Nu? În orice caz, insist, pentru binele conștiințelor voastre, să citesc ceea ce a avut de zis Hugh Crain în încheierea cărții lui: „Fiica mea: pacturile sacre sunt semnate cu sânge, și am tras aici din încheietura mea fluidul vital cu care te leg. Trăiește virtuos, fii umilă, ai încredere în Mântuitorul tău și în mine, tatăl tău, și îți jur că ne vom uni în lumea de apoi în fericire nesfârșită. Acceptă aceste învățături de la tatăl tău devotat, care a făcut această carte din smerenia

sufletului său. Sper ca efortul meu plăpând să dea roade și să-mi apere Copila de capcanele acestei lumi și s-o aducă în siguranță în brațele tatălui ei în Rai". Și semnează: „Tatăl tău de-a pururi iubitor, în această lume și în următoarea, autor al ființei tale și gardian al virtuții tale; cu cea mai umilă iubire, Hugh Crain".

Theodora se cutremură.

– Cât trebuie să fi savurat asta, să-și semneze numele cu propriul sânge! Parcă-l și văd cum se tăvălește pe jos de râs.

– Nu e sănătos, nu e o muncă deloc sănătoasă pentru un om, zise doctorul.

– Dar trebuie să fi fost foarte mică atunci când tatăl ei a părăsit casa, spuse Eleanor. Mă întreb dacă într-adevăr i-a citit-o vreodată.

– Sunt sigur că da, aplecat deasupra leagănului și scuipând cuvintele ca să prindă rădăcini în mintea ei tânără. Hugh Crain, zise Theodora, ai fost un moș spurcat și ai construit o casă spurcată, și dacă poți să mă mai auzi de undeva, aș vrea să-ți spun în față că eu sper cu adevărat că îți vei petrece eternitatea în acea poză respingător de oribilă și că nu vei înceta să arzi o clipă.

Făcu un gest sălbatic și batjocoritor în jurul camerei. Preț de o clipă, încă amintindu-și, toți rămaseră tăcuți, de parcă ar fi așteptat un răspuns, și apoi cărbunii din foc căzură cu un pocnet slab, doctorul se uită la ceas și Luke se ridică.

– Soarele a trecut de catarg, spuse doctorul vesel.

3

Theodora stătea încovrigată în fața focului, uitându-se răutăcios la Eleanor; în celălalt capăt al camerei

piesele de șah se mișcau încet, răsunând ușor discordant când atingeau masa. Theodora vorbi pe un ton suav, apăsător:

– O să-l primești în apartamentul tău micuț, Nell, și o să-i oferi ceva de băut în ceașca ta de stele?

Eleanor se uita la foc, fără să răspundă. „Am fost așa neghioabă", gândi ea, „am fost o proastă."

– Ai destul loc pentru doi? Ar veni dacă l-ai chema?

„Nimic nu putea fi mai rău decât asta", își zise Eleanor. „Am fost o proastă."

– Poate că tânjește după o căsuță – ceva mai mic, desigur, decât Hill House; poate că o să vină acasă cu tine.

„O proastă, o proastă ridicolă."

– Perdelele tale albe... micuții tăi lei de piatră...

Eleanor se uită la ea aproape cu blândețe.

– Dar *trebuia* să vin! Se ridică în picioare, întorcându-se orbește ca să scape. Fără să audă vocile surprinse din spatele ei, fără să vadă unde sau cum mergea, orbecăi cumva până la ușa masivă de la intrare și ieși în căldura delicată a nopții de vară. *Trebuia* să vin, zise ea lumii de afară.

Frica și vina sunt surori; Theodora o ajunse din urmă pe peluză. În liniște, supărate, rănite, plecară din Hill House umăr la umăr, mergând împreună, fiecare simțind milă față de cealaltă. O persoană furioasă sau amuzată, sau terifiată, sau geloasă o să persevereze cu încăpățânare în niște extreme comportamentale care ar fi imposibile în alte împrejurări; nici lui Eleanor, nici Theodorei nu-i trecu vreo clipă prin minte că nu era prudent să meargă departe de Hill House după ce se întuneca. Fiecare era preocupată de propria disperare, astfel încât evadarea în întuneric era necesară; așadar, învăluindu-se în mantia aceea strânsă, vulnerabilă și

imposibilă care e mânia, tropăiau mai departe împreună, fiecare dureros de conștientă de cealaltă și fiecare hotărâtă să nu vorbească prima.

Eleanor vorbi prima, în cele din urmă; își lovise piciorul de o piatră și încerca să fie prea mândră ca să observe, dar după un timp, chinuită de durere, zise, pe un ton încordat în tentativa de a-l face să sune inexpresiv:

– Nu-mi pot imagina de ce crezi că ai vreun drept să te amesteci în treburile mele.

Limbajul ei era formal pentru a preveni un val de incriminări sau de reproșuri nemeritate („nu erau străine? verișoare?").

– Sunt sigură că nimic din ceea ce fac nu prezintă nici un interes pentru tine.

– Așa e, replică Theodora necruțătoare. Nimic din ceea ce faci nu prezintă nici un interes pentru mine.

„Mergem de-o parte și de alta a unui gard", gândi Eleanor, „dar și eu am dreptul să trăiesc, și am pierdut o oră cu Luke la casa de vară încercând s-o demonstrez."

– M-am rănit la picior, zise ea.

– Îmi pare rău. Theodora părea cu adevărat îndurerată. Știi ce fel de bestie e el. Ezită. Un desfrânat, spuse în final, cu o urmă de amuzament.

– Sunt sigură că nu mă interesează *ce* este el – și apoi, pentru că erau femei care se ceartă: De parcă ți-ar păsa ție, oricum.

– Nu ar trebui să i se permită să scape cu fața curată, zise Theodora.

– Să scape cu fața curată cu *ce*? întrebă Eleanor delicat.

– Te faci de râs.

– Și dacă nu mă fac? Te-ar deranja groaznic dacă s-ar întâmpla să fi greșit de data asta, nu-i așa?

Vocea Theodorei era obosită, cinică.

– Dacă greșesc, o să te binecuvântez cu toată inima mea. Așa proastă cum ești.

– Nici n-aveai ce altceva să spui.

Înaintau de-a lungul potecii spre pârâu. În întuneric, picioarele lor simțeau că merg la vale, și fiecare, în taină și cu perversitate, o acuza pe cealaltă că alesese intenționat o potecă pe care mai merseseră și altcândva, când erau fericite.

– Oricum, spuse Eleanor pe un ton rezonabil, nu înseamnă nimic pentru tine, indiferent ce s-ar întâmpla. De ce ți-ar păsa dacă mă fac eu de râs?

Theodora tăcu un timp, continuându-și drumul. Deodată, Eleanor fu absurd de sigură că cealaltă femeie îi întinsese o mână, nevăzută.

– Theo, zise Eleanor stingheră, nu mă pricep să vorbesc cu oamenii și să spun lucruri.

Theodora râse.

– Dar la *ce* te pricepi? Să fugi de lucruri?

Nu fusese spus nimic irevocabil încă, dar le mai rămăsese doar cea mai subțire marjă de siguranță; se mișcau delicat la periferia unei întrebări deschise, o întrebare precum „Mă iubești?" care, odată rostită, nu mai putea primi niciodată un răspuns și nici nu mai putea fi uitată. Pășeau încet, reflectând, iar poteca se înclina mai departe în fața picioarelor lor și ele o urmau, mergând una lângă alta în cea mai extremă intimitate expectativă; simulările și ezitarea lor fiind epuizate, nu mai puteau decât să aștepte pasive o soluție. Fiecare știa, aproape la secundă, ce gândea cealaltă și ce voia să spună; fiecare aproape plângea pentru cealaltă. Simțiră în același timp momentul în care poteca se schimbă și fiecare fu conștientă că și cealaltă își dăduse seama. Theodora o prinse pe Eleanor

de braț și, prea înfricoșate ca să se oprească, înaintară încet, una lângă alta, în vreme ce în fața lor poteca se lărgea și se înnegrea și se curba.

Eleanor își ținea respirația; mâna Theodorei o ținu mai strâns, avertizând-o să nu facă zgomot. De-o parte și de alta, copacii tăcuți își lepădară culoarea întunecată pe care o avuseseră, păliră, deveniră transparenți și se înălțară albi și cadaverici spre cerul negru. Iarba era decolorată, poteca, lată și neagră; nu mai era nimic altceva. Dinții lui Eleanor clănțăneau, greața fricii aproape că o încovoia; brațul ei tremura sub mâna Theodorei, care o ținea aproape strângând-o, și simțea fiecare pas ca pe un act de voință, o insistență nebunească, precisă de a pune un picior jos în fața celuilalt, aceasta fiind singura alegere rezonabilă. O dureau ochii înlăcrimați de la negrul țipător al potecii și a albului înfiorat al copacilor, și în acel moment gândi, cu o imagine clară și conștientă a cuvintelor ce-i ardeau în minte: „Acum mi-e cu adevărat frică".

Merseră mai departe, poteca se desfășura în fața lor, copacii erau albi de ambele părți și, mai presus de toate, cerul negru se întindea dens deasupra lor; picioarele lor pâlpâiau albe acolo unde atingeau pământul; mâna Theodorei era palidă și luminoasă. În față, cărarea cotea în afara razei lor vizuale, iar ele mergeau încet înainte, mișcându-și picioarele cu precizie pentru că era singura acțiune fizică pe care mai puteau să o facă, singurul lucru rămas care să le păzească de scufundarea în groaznica negreală și albeață și incandescență malefică, luminoasă. „Acum mi-e cu adevărat frică", gândi Eleanor în cuvinte de foc; departe, încă putea simți mâna Theodorei pe brațul ei, dar Theodora era distantă, inaccesibilă; era amarnic de frig, fără căldură umană în jur. „Acum mi-e cu adevărat frică", gândi

Eleanor în timp ce-și mișca picioarele înainte unul după altul, tremurând când atingeau poteca, tremurând de un frig absurd.

Poteca se derula mai departe; poate că le ducea undeva, intenționat, de vreme ce nici una din ele nu putea să iasă de pe ea și să calce cu bună știință în anihilarea de albeață care era iarba de pe ambele părți. Poteca vira, neagră și strălucitoare, și ele o urmară. Mâna Theodorei se strânse mai tare, și lui Eleanor i se opri respirația după ce trase abrupt aer în piept – se mișcase ceva, mai în față, ceva mai alb decât copacii albi, chemându-le? Chemându-le, pălind printre copaci, privindu-le? Exista mișcare în jurul lor, imperceptibilă în noaptea fără sunet; existau pași care mergeau invizibili pe lângă ele în iarba albă? Unde erau? Poteca le duse până la sfârșitul predestinat și muri sub picioarele lor. Eleanor și Theodora priveau într-o grădină, cu ochii orbiți de lumina soarelui și de culorile bogate; în mod incredibil, se ținea un picnic pe iarba din grădină. Puteau auzi râsul copiilor și vocile pline de afecțiune, amuzate ale mamei și tatălui; iarba era de un verde bogat, dens, florile erau colorate în roșu și portocaliu și galben, soarele era albastru și auriu și un copil purta un pulover stacojiu și glasul îi răsună din nou într-un râset când se rostogoli după un cățeluș prin iarbă. Era întinsă o față de masă în carouri de pe care, zâmbind, mama se aplecă să ia un platou cu fructe sclipitoare; apoi Theodora urlă.

– Nu te uita înapoi, țipă ea strident, înspăimântată. Nu te uita înapoi, nu te uita, fugi!

Fugind, fără să știe de ce fugea, Eleanor gândi că avea să-și agațe piciorul de fața de masă în carouri; îi era teamă că o să se împiedice de cățeluș; dar pe măsură ce alergau prin grădină nu mai era nimic în

afară de buruieni, care creşteau negre în întuneric, şi Theodora, care încă urla, călcă în picioare tufişurile unde mai înainte fuseseră flori şi se împiedică plângând de nişte pietre îngropate pe jumătate şi de ceea ce ar fi putut fi o ceaşcă spartă. Băteau şi zgâriau violent zidul alb de piatră unde creştea viţă neagră, ţipând şi implorând să fie lăsate să iasă, până când o poartă ruginită de fier cedă şi fugiră, plângând şi icnind şi cumva ţinându-se de mână, de-a lungul grădinii de zarzavaturi de la Hill House şi intrară violent printr-o uşă din spate în bucătărie, unde îi întâlniră pe Luke şi pe doctor, care se grăbeau spre ele.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Luke, prinzând-o pe Theodora. Sunteţi bine?

– Aproape că am înnebunit, spuse doctorul epuizat. Vă căutăm de ore întregi.

– Era un picnic, zise Eleanor. Căzuse pe un scaun din bucătărie şi îşi privea mâinile zgâriate şi sângerânde, tremurând fără să-şi dea seama. Am încercat să ieşim, le explică, arătându-le mâinile. Era un picnic. Copiii...

Theodora râse prin plânsetul care încă mai continua, râse iar şi iar subţire, apoi îngăimă printre hohote:

– M-am uitat în urmă – am făcut nefăcuta şi m-am uitat în spatele nostru... şi râse mai departe.

– Copiii... şi un căţeluş...

– Eleanor. Theodora se întoarse violent şi îşi lipi capul de Eleanor. Eleanor, zise ea. Eleanor.

Şi, ţinând-o pe Theodora în braţe, Eleanor privi în sus spre Luke şi doctor şi simţi cum camera începu să se clatine nebuneşte, iar timpul, aşa cum îl ştiuse dintotdeauna, se opri.

7

1

În după-amiaza zilei în care doamna Montague era așteptată, Eleanor se duse singură pe dealurile de deasupra casei, fără nici cea mai mică intenție de a ajunge undeva anume, nepăsându-i vreun pic unde și cum se ducea, vrând doar să aibă intimitate și să iasă de sub apăsarea pădurii ce înconjura Hill House. Găsi un locșor unde iarba era moale și uscată și se întinse, întrebându-se câți ani trecuseră de când stătuse pe iarbă ca să fie singură și să mediteze. În jur, copacii și florile de câmp, cu acel aer ciudat de amabil al lucrurilor naturale care au fost subit întrerupte din ocupația lor presantă de a crește și a muri, se întoarseră spre ea prevenitor, de parcă, nesimțitoare și nereceptivă cum era, trebuiau totuși să se poarte cu tandrețe față de o făptură care avea imensul ghinion de a nu fi înrădăcinată în pământ, forțată să se miște dintr-un loc în altul, sfâșietor de mobilă. Eleanor culese în dorul lelii o margaretă care-i muri imediat între degete și, întinsă pe iarbă, se uită la fața ei moartă. Nu-i trecea nimic prin minte în afara unei copleșitoare fericiri sălbatice. Trase de margaretă și se întrebă, zâmbind în sinea ei: „Ce-o să mă fac? *Ce*-o să mă fac?“

2

– Pune bagajele în hol, Arthur, zise doamna Montague. Ai crede că venea cineva să ne ajute cu ușa asta, nu? O să *trebuiască* să cheme pe cineva să ducă bagajele sus. John? John?

– Draga mea, draga mea. Domnul Montague se grăbi în hol cu șervetul la el și își sărută supus nevasta pe obrazul pe care i-l întinse. Ce bine că ai ajuns! Am crezut că nu mai vii.

– Am *zis* doar c-o să ajung azi, nu? Mă știi pe mine să *nu* vin când am zis că vin? L-am adus pe Arthur.

– Arthur, spuse doctorul fără entuziasm.

– Ei bine, *cineva* trebuia să conducă, zise doamna Montague. Îmi închipui că te așteptai să conduc singură tot drumul până aici? Știi foarte bine că obosesc. Bună seara.

Doctorul se întoarse zâmbind. Eleanor și Theodora, cu Luke în spatele lor, stăteau îngrămădiți nesiguri în prag.

– Draga mea, aceștia sunt prietenii mei, care mi-au ținut companie în Hill House în ultimele zile. Theodora. Eleanor Vance. Luke Sanderson.

Theodora, Eleanor și Luke murmurară politicos, iar doamna Montague încuviință din cap și zise:

– Văd că nu v-ați sinchisit să ne așteptați cu cina.

– Am crezut că nu mai veniți, spuse doctorul.

– Cred că ți-am zis c-o să ajung azi. Desigur, e *perfect* posibil să mă înșel, dar *eu* îmi amintesc că am zis c-o să ajung azi. Sunt sigură că o să vă rețin numele foarte curând. Domnul de față este Arthur Parker; m-a condus aici pentru că mie nu-mi place să conduc. Arthur, aceștia sunt prietenii lui John. Poate cineva să facă ceva în legătură cu valizele noastre? Doctorul și

Luke se apropiară murmurând, iar doamna Montague continuă: O să stau în cea mai bântuită cameră pe care o aveți, desigur. Arthur poate să stea oriunde. Valiza albastră e a mea, tinere, la fel și servieta; ele să meargă în cea mai bântuită cameră.

– Camera copiilor, cred, spuse doctorul Montague când Luke îl privi întrebător. Bănuiesc că una dintre sursele perturbării e camera copiilor, îi explică soției lui, care oftă iritată.

– Mi se pare că ai fi putut fi mai metodic. Stai aici de aproape o săptămână, și presupun că nu ai făcut *nimic* cu planșeta, nici cu scrierea automată. Îmi imaginez că nici una dintre tinerele astea nu are daruri parapsihologice, așa-i? Alea de acolo sunt bagajele lui Arthur. Și-a adus crosele de golf, în caz că.

– În caz că ce? întrebă Theodora sec.

Doamna Montague se întoarse s-o privească cu răceală.

– Vă rog, nu mă lăsați să vă întrerup cina, zise ea în cele din urmă.

– Există clar un spațiu rece chiar în fața ușii de la camera copiilor, îi spuse doctorul plin de speranță.

– Da, dragă, foarte frumos. Tânărul acela n-are de gând să-i ducă sus bagajele lui Arthur? Păreți cam confuzi pe aici, nu? După aproape o săptămână m-aș fi așteptat să aveți toate lucrurile oarecum ordonate. S-a materializat vreo siluetă?

– Au fost manifestări categorice...

– Ei bine, acum sunt eu aici și o să punem toate lucrurile la punct. Unde să lase Arthur mașina?

– E un grajd gol în spatele casei, unde le-am pus și noi pe ale noastre. Poate s-o ducă acolo de dimineață.

– Aiurea. Nu cred în amânarea lucrurilor, John, așa cum prea bine știi. Arthur o să aibă destule de făcut de

dimineață, fără a mai pune la socoteală și treaba din seara asta. Trebuie să mute mașina îndată.

- E întuneric afară, spuse doctorul ezitând.

- John, mă uimești. Chiar ai impresia că *nu* știu dacă este întuneric afară noaptea? Mașina are faruri, John, și tânărul acela poate să meargă cu Arthur să-i arate drumul.

- Mulțumesc, zise Luke mohorât, dar avem o politică absolută împotriva ieșirii din casă după ce se întunecă. Arthur poate, dacă vrea el, dar eu n-o voi face.

- Domnișoarele, spuse doctorul, au avut o experiență șocantă...

- Tânăru-i un laș, rosti Arthur. Bărbatul cu fața roșie și părul alb terminase de scos valizele și sacii de golf și geamantanele din mașină și acum stătea lângă doamna Montague, uitându-se de sus la Luke. Ar trebui să îți fie rușine, băiete, în fața femeilor.

- Femeile sunt la fel de speriate ca mine, îi replică Luke afectat.

- Firește, firește.

Doctorul Montague, împăciuitor, puse o mână pe brațul nou-venitului.

- După ce o să stai aici o vreme, Arthur, o să înțelegi că atitudinea lui Luke are la bază rațiunea, nu frica. Avem grijă să stăm împreună după ce se întunecă.

- Recunosc, John, că nu mă așteptam în vecii vecilor să vă găsesc pe toți atât de *neliniștiți*, zise doamna Montague. Detest frica în astfel de chestiuni. Bătu din picior iritată. Știi prea bine, John, că aceia care au trecut dincolo *doresc* să ne vadă fericiți și zâmbitori; *vor* să știe că ne gândim la ei cu drag. Spiritele care locuiesc în această casă ar putea de fapt să *sufere* dându-și seama că vă e frică de ele.

– Putem vorbi despre asta mai târziu, spuse doctorul ostenit. Acum, ce-ați zice de cină?

– Desigur. Doamna Montague le aruncă o privire celor două tinere. Ce păcat că a trebuit să vă întrerupem!

– Ați cinat deja?

– Normal că nu am cinat, John. Am *zis* doar c-o să ajungem la cină, nu? Sau mă înșel din nou?

– În orice caz, i-am spus doamnei Dudley că o să fiți aici, zise doctorul deschizând ușa care ducea spre camera de recreere și mai departe în sufragerie. Ne-a lăsat un festin minunat.

„Săracul doctor Montague", gândi Eleanor, dându-se la o parte ca să-l lase să-și conducă soția în sufragerie. „E așa de stingher; mă întreb cât are de gând să rămână."

– Mă întreb cât are de gând să rămână, îi șopti Theodora în ureche.

– Poate valiza ei e plină de ectoplasmă, zise Eleanor cu speranță.

– Și cât vei putea să rămâi cu noi? se interesă doctorul Montague, așezându-se în capul mesei alături de soția lui.

– Ei bine, dragă, zise doamna Montague gustând mofturoasă din sosul de capere al doamnei Dudley – dar ce bucătar decent ai găsit, nu-i așa? –, *știi* că Arthur trebuie să se întoarcă la școala lui; Arthur e director, le explică ea celorlalți, și și-a anulat cu generozitate angajamentele de luni. Ar fi bine să plecăm luni după-amiază, așa Arthur ar putea ajunge la orele de marți.

– Fără îndoială că Arthur a lăsat în urmă o grămadă de elevi fericiți, îi șopti Luke Theodorei.

– Dar azi e abia sâmbătă, îi replică ea.

– Chiar nu-mi displace deloc cum gătește, continuă doamna Montague. John, vreau să vorbesc cu bucătarul vostru mâine-dimineață.

– Doamna Dudley e o femeie admirabilă, zise doctorul prudent.

– E cam extravagant pentru gustul *meu*, spuse Arthur. În ce mă privește, prefer carnea cu cartofi, îi explică el Theodorei. Nu beau, nu fumez, nu citesc prostii. Exemple proaste pentru flăcăii de la școală. Ajung să te admire un pic, să știi.

– Sunt sigură că toți vor să calce pe urmele dumneavoastră, zise Theodora sobră.

– Mai dai de câte un șnapan din când în când, spuse Arthur clătinând din cap. Fără înclinație spre sport și așa mai departe. Stau îmbufnați prin colțuri. Plângăcioși. Le scoți *asta* repede din cap oricum.

Se întinse după unt.

Doamna Montague se aplecă în față ca să se uite la el în lungul mesei.

– Mănâncă ceva ușor, Arthur, îl sfătui ea. Avem o noapte lungă în față.

– Ce Dumnezeu ai de gând să faci? exclamă doctorul.

– Sunt sigură că *ție* nici nu ți-ar trece prin cap să abordezi sistematic lucrurile de genul ăsta, dar trebuie să recunoști, John, că în zona asta pur și simplu am o înțelegere instinctivă mai amplă; femeile în general au, să știi, John, cel puțin *unele* femei. Făcu o pauză și se uită gânditoare la Eleanor și Theodora. Nici una dintre *ele*, aș îndrăzni să zic. Exceptând cazul în care, desigur, mă înșel din nou, nu? Îți place foarte mult să-mi arăți când gafez, John.

– Draga mea...

– Eu *nu pot* suporta nicidecum o treabă neglijentă. Arthur o să patruleze, desigur. Pentru acest motiv l-am

adus cu mine. Este rar, îi explică lui Luke, care stătea în fața ei la masă, să găsești în domeniul educației persoane interesate în lumea de dincolo; veți vedea că Arthur este foarte bine informat. Eu mă voi culca în cea mai bântuită cameră, doar cu o lumină de veghe aprinsă, și mă voi strădui să contactez elementele care perturbă această casă. Nu dorm niciodată când sunt spirite neliniștite prin preajmă, îi spuse lui Luke, care dădu din cap, mut.

– Uite un bun-simț exemplar, comentă Arthur. E obligatoriu să abordezi lucrurile de genul ăsta așa cum trebuie. Niciodată nu merită să ținteşti prea jos. Le-o spun și flăcăilor mei.

– Cred că după cină o să facem o mică sesiune cu planșeta, spuse doamna Montague. Doar Arthur și cu mine, desigur; voi restul, din câte văd, nu sunteți încă pregătiți, n-ați face decât să alungați spiritele. Vom avea nevoie de o cameră foarte liniștită...

– Biblioteca, sugeră Luke politicos.

– Biblioteca? Ar putea fi o idee; cărțile se dovedesc în general transmițători foarte buni. Materializările se produc adeseori cel mai bine în camerele în care există cărți. Nu-mi pot aduce aminte de nici un caz în care materializarea să fi fost în vreun fel împiedicată de prezența cărților. Presupun că s-a șters praful în bibliotecă? Arthur mai strănută uneori.

– Doamna Dudley ține casa într-o ordine perfectă, o asigură doctorul.

– Chiar trebuie să vorbesc cu doamna Dudley de dimineață. Atunci, John, ne vei conduce la bibliotecă, iar tânărul acela îmi va aduce servieta; nu valiza mare, ai grijă, ci servieta mică. Du-mi-o în bibliotecă. O să venim și noi imediat; după o sesiune cu planșeta o să am nevoie de un pahar cu lapte și poate o prăjiturică; merg

și biscuiții, dacă nu sunt prea sărați. Câteva minute de conversație cu niște oameni simpatici poate fi de mare ajutor, dacă vreau să fiu receptivă în timpul nopții; mintea este un instrument precis, trebuie întotdeauna să avem mare grijă de ea. Arthur?

Se înclină scurt în fața lui Eleanor și a Theodorei și ieși, escortată de Arthur, Luke și soțul ei.

După o clipă Theodora murmură:

– Cred că o să-mi placă la nebunie de doamna Montague.

– Nu știu ce să zic, zise Eleanor. Arthur e mai degrabă pe gustul meu. Și Luke *este* un laș, aș zice.

– Săracul Luke. N-a avut niciodată o mamă.

Ridicându-și privirea, Eleanor văzu că Theodora o privea cu un zâmbet curios și se ridică atât de repede de la masă, că vărsă un pahar.

– N-ar trebui să fim singure, zise ea, deodată fără suflu. Trebuie să-i găsim pe ceilalți.

Plecă de la masă și aproape fugi din cameră. Theodora alergă după ea, râzând, de-a lungul coridorului până în salonaș, unde Luke și doctorul ședeau în fața focului.

– Rogu-vă, domnule, zise Luke sfios, ce este planșeta?

Doctorul oftă enervat.

– Imbecilii! Scuze. Toată ideea mă agasează, dar dacă *ei* îi place... Se întoarse și scormoni mânios în foc. Planșeta, continuă el după o clipă, este un dispozitiv similar cu o placă Ouija; și mai bine, poate fi descrisă ca o formă de scris automat, o metodă de a comunica cu... ăă... lucruri intangibile, deși după mintea *mea* singurele chestii intangibile cu care intri în contact printr-una din chestiile alea sunt imaginațiile oamenilor care se joacă cu ele. Da. Ei bine. Planșeta este o bucată mică de lemn ușor, de obicei în formă de inimă

sau triunghiulară. Se pune un creion în capătul îngust, iar în cealaltă parte e o pereche de roți sau picioruşe care alunecă uşor pe hârtie. Doi oameni pun fiecare câte un deget pe ea, îi pun întrebări, iar obiectul se mişcă – împins de o forță despre care nu vom discuta acum – şi scrie răspunsuri. Placa Ouija, cum ziceam, este foarte similară, cu excepția că obiectul se mişcă pe o tablă, indicând anumite litere. Un pahar de vin obişnuit va face acelaşi lucru; am văzut chestia asta încercată cu o jucărie cu roți, deşi recunosc că arăta stupid. Fiecare persoană foloseşte vârful degetelor de la o mână, ținând cealaltă mână liberă pentru a nota întrebări şi răspunsuri. Răspunsurile sunt invariabil, cred eu, fără sens, deşi desigur că nevastă-mea crede altceva. Baliverne. Atacând din nou focul, mormăi: Şcolărițe. Superstiții.

3

– Planşeta a fost foarte amabilă în această seară, anunță doamna Montague. John, există cu certitudine elemente străine în această casă.

– O şedință splendidă, zău, întări Arthur, care flutura triumfător o foaie de hârtie.

– V-am adunat o grămadă de informații, zise doamna Montague. Deci. Planşeta a fost destul de insistentă în privința unei călugărițe. Ştii ceva despre o călugăriță, John?

– În Hill House? Puțin probabil.

– Planşeta avea o părere foarte puternică despre o călugăriță, John. Poate ceva similar – o siluetă vagă, întunecată – a fost văzut prin apropiere? Săteni terifiați când se împleticeau noaptea târziu spre casă?

– Silueta unei călugărițe este o imagine destul de comună...

– John, te *rog* frumos. Presupun că sugerezi că mă înșel. Sau vrei să atragi atenția asupra faptului că *planșeta* s-ar putea să se înșele? Te asigur – și trebuie să ai încredere în planșetă, chiar dacă cuvântul *meu* nu este destul de bun pentru tine – că o călugăriță a fost explicit sugerată.

– Tot ceea ce vreau să spun, draga mea, este că stafia unei călugărițe este de departe cea mai comună formă de apariție. O astfel de prezență nu a fost niciodată menționată la Hill House, dar în aproape fiecare altă...

– John, te *rog frumos*. Presupun că pot continua? Sau vom arunca planșeta pe fereastră fără s-o ascultăm? Mulțumesc. Mai liniștită, doamna Montague urmă: Așa deci. Mai este și un nume, scris variabil ca Helen, sau Helene, sau Elena. Cine ar putea fi?

– Draga mea, mulți oameni au locuit...

– Helen ne-a dat un avertisment cu privire la un călugăr misterios. Atunci când un călugăr și o călugăriță apar *amândoi* în aceeași casă...

– Poți fi sigur că locul a fost construit pe un teren mai vechi, zise Arthur. Influențele dăinuie, să știți. Influențe vechi care zăbovesc pe aici.

– Sună foarte mult a jurăminte încălcate, nu-i așa? Foarte mult.

– Se întâmpla frecvent în vremurile alea, să știi. Tentația, probabil.

– Îmi vine greu să cred... începu doctorul.

– Îndrăznesc să spun că a fost zidită de vie, îl întrerupse doamna Montague. Călugărița, mă refer. Făceau asta des, să știți. N-aveți idee ce mesaje am primit de la călugărițe zidite de vii.

– Nu există nici *un* caz înregistrat de *vreo* călugăriță care să fi fost *vreodată*...

– John. Pot să-ți mai subliniez odată faptul ca eu *însămi* am primit mesaje de la călugărițe zidite de vii? Crezi că am născocit așa ceva, John? Sau îți închipui că o călugăriță ar *pretinde* cu bună știință că a fost zidită de vie, când n-a fost? Este posibil să mă înșel din nou, John?

– Desigur că nu, draga mea.

Doctorul Montague oftă obosit.

– Cu o lumânare și un colțuc de pâine, îi spuse Arthur Theodorei. Groaznic lucru, când te gândești la asta.

– Nici o călugăriță nu a fost vreodată zidită de vie, zise doctorul posomorât. Își ridică vocea un pic: E o legendă. O poveste. O calomnie care a circulat...

– Bine, John. Nu ne vom certa pe tema asta. Poți crede orice vrei tu. Dar înțelege, totuși, că uneori viziunile pur materialiste trebuie să cedeze în fața *faptelor*. Deci este un fapt dovedit că printre aparițiile supranaturale care perturbă această casă sunt o călugăriță și un...

– Ce altceva ați mai aflat? întrebă Luke în grabă. Sunt *atât* de interesat să aflu ce a avut... ăă... planșeta de zis.

Scoasă din sărite, doamna Montague agită un deget spre el.

– Nimic despre *dumneata*, tinere. Deși una dintre domnișoarele aici de față s-ar putea să audă ceva de interes.

„Ce femeie imposibilă", gândi Eleanor; „o femeie imposibilă, vulgară, posesivă."

– Deci, Helen, continuă doamna Montague, vrea să căutăm o fântână veche în pivniță.

– Nu-mi spune că *Helen* a fost *îngropată* de vie, zise doctorul.

– N-aş prea crede, John. Sunt sigură că ar fi pomenit ceva despre asta. De fapt, Helen n-a precizat ce *am putea* găsi în fântână. Mă îndoiesc însă că o să fie vreo comoară. Rareori se întâmplă să găseşti o comoară *reală* în cazuri de genul ăsta. Mai degrabă dovezi despre o călugăriță dispărută.

– Mai degrabă optzeci de ani de gunoaie.

– John, *nu* pot înțelege scepticismul ăsta, mai ales de la tine. La urma urmelor, tu ai venit în casa asta ca să strângi dovezi despre activități supranaturale, şi acum, când îți aduc un raport complet al *cauzelor* şi un indiciu despre unde ar trebui să începem căutările, eşti absolut disprețuitor.

– Nu avem nici o autoritate să excavăm pivnița.

– Arthur ar putea să... începu doamna Montague plină de speranță, dar doctorul spuse cu fermitate:

– Nu. Contractul de închiriere îmi interzice în mod explicit să aduc vreo modificare clădirii. N-o să săpăm în pivniță, n-o să smulgem lambriurile, n-o spargem podelele. Hill House este în continuare o proprietate valoroasă, iar noi suntem cercetători, nu vandali.

– Eu aş fi crezut că vrei să afli *adevărul*, John.

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult.

Doctorul Montague traversă furios camera până la tabla de şah şi luă un cal în mână, privindu-l cu furie. Arăta de parcă ar fi numărat cu încăpățânare până la o sută.

– Of, Doamne, multă răbdare mai trebuie să avem uneori, suspină doamna Montague. Dar chiar vreau să vă citesc scurtul pasaj pe care l-am primit spre final. Arthur, îl ai tu? În timp ce bărbatul căuta prin mănunchiul lui de coli de hârtie, îl îmboldi: Era chiar

după mesajul despre florile pe care ar trebui să i le trimiți mătușii tale. Planșeta are un martor de control pe nume Merrigot, le explică ea celorlalți, iar Merrigot are un veritabil interes personal pentru Arthur; îi aduce vești de la rude și așa mai departe.

– Nu e vorba de o boală fatală, vedeți voi, spuse Arthur serios. Trebuie să trimit flori, clar, însă Merrigot era foarte încurajatoare.

– Deci. Doamna Montague selectă câteva pagini și le întoarse repede; erau acoperite de litere creionate neglijent și rășchirat. Încruntată, își făcu degetul să alunece de-a lungul paginii până când găsi: Aici. Arthur, citește tu întrebările și citesc eu răspunsurile; așa o să sune mai natural.

– Să-i dăm drumul, zise voios Arthur aplecându-se peste umărul doamnei Montague. Acum, ia să văd, să încep cam pe aici?

– Cu „Cine ești?"

– Bun. „Cine ești?"

– „Nell", citi doamna Montague cu vocea ei stridentă, iar Eleanor, Theodora, Luke și doctorul se întoarseră brusc, cu urechile ciulite.

– Nell cine?

– „Eleanor Nellie Nell Nell." Mai fac asta uneori, se opri doamna Montague să explice. Repetă un cuvânt iar și iar, ca să se asigure că a fost înțeles pe deplin.

Arthur își drese glasul.

– „Ce vrei?" citi el.

– „Acasă."

– „Vrei să te duci acasă?"

Theodora ridică ironic din umeri spre Eleanor.

– „Vreau să fiu acasă."

– „Ce cauți aici?"

– „Aștept."

– „Ce aştepţi?"

– „Acasă."

Arthur se opri şi încuviinţă cu înţelepciune din cap.

– Uite, din nou. Le place un cuvânt şi-l folosesc iar şi iar, doar pentru cum sună.

– De obicei niciodată nu întrebăm *de ce*, spuse doamna Montague, pentru că are tendinţa să deruteze planşeta. Totuşi, de data asta ne-am luat inima în dinţi şi am întrebat direct. Arthur?

– „De ce?" citi el.

– „Mama", citi doamna Montague. Deci, cum vedeţi, de data asta am avut dreptate să întrebăm, deoarece planşeta a oferit un răspuns foarte clar.

– „Este Hill House casa ta?" citi Arthur monoton.

– „Acasă", răspunse doamna Montague, smulgându-i un suspin doctorului.

– „Suferi?" citi Arthur.

– Nici un răspuns. Doamna Montague dădu din cap încurajator. Uneori le displace să-şi recunoască necazurile, ca să nu ne întristeze pe noi, cei care am fost lăsaţi în urmă, să ştiţi. Ca mătuşa lui Arthur, spre exemplu, care n-o să-i spună *niciodată* că este bolnavă, dar Merrigot ne dă de veste de fiecare dată; şi e şi mai rău când au trecut la cele de dincolo.

– Stoică, întări Arthur, apoi citi: „Putem să te ajutăm?"

– „Nu", citi doamna Montague.

– „Putem să facem orice altceva pentru tine?"

– „Nu. Pierdută. Pierdută. Pierdută." Doamna Montague ridică privirea. Vedeţi? Un cuvânt, repetat iar şi iar. *Sunt fericită* când se repetă. Mi s-a întâmplat câteodată să dau peste un cuvânt care să-mi acopere o pagină întreagă.

– „Ce vrei?" citi Arthur.

– „Mama“, citi doamna Montague ca răspuns.

– „De ce?“

– „Copil.“

– „Unde e mama ta?“

– „Acasă.“

– „Unde e casa ta?“

– „Pierdută. Pierdută. Pierdută.“ Şi după aceea, zise doamna Montague împăturind foaia cu un gest brusc, n-am mai primit nimic în afară de baliverne.

– *Niciodată* nu mi s-a întâmplat ca planşeta să fie aşa de cooperantă, îi mărturisi Arthur Theodorei. O experienţă interesantă, zău.

– Dar de ce să se ia de Nell? întrebă Theodora necăjită. Tâmpenia voastră de planşetă n-are nici un drept să le trimită oamenilor mesaje fără permisiune sau...

– N-o să ai niciodată rezultate dacă ocărăşti planşeta, începu Arthur, dar doamna Montague îl întrerupse, pivotând ca să se holbeze la Eleanor.

– *Tu* eşti Nell? exclamă ea, apoi se răsuci spre Theodora. Noi credeam că *tu* erai Nell.

– Aşa? făcu Theodora obraznic.

– Nu afectează mesajele, desigur, zise doamna Montague bătând nervoasă cu degetele pe foaia de hârtie, deşi chiar *cred* că prezentările ar fi putut fi făcute corect. Sunt sigură că *planşeta* ştia diferenţa dintre voi, dar mie nu-mi surâde să fiu indusă în eroare.

– Nu te simţi neglijată, îi spuse Luke Theodorei. O să te îngropăm de vie.

– Dacă primesc vreun mesaj de la chestia aia, zise Theodora, mă aştept să fie despre comori ascunse. Nu prostii de genul trimiterii de flori vreunei mătuşi.

„Cu toţii evită prudenţi să mă privească“, îşi spuse Eleanor; „iar am fost scoasă în faţă, însă ei sunt destul de amabili să se prefacă, de parcă ar fi un fleac.“

– De ce credeți că toate astea mi-au fost adresate mie? întrebă ea neputincioasă.

– Serios, fetițo, nici nu-mi pot *imagina*, zise doamna Montague aruncând hârtiile pe măsuța joasă. Deși nu mai *ești* chiar un copil, nu? Poate că ești mai receptivă la supranatural decât îți dai seama, deși – și îi întoarse spatele cu indiferență – cum ai *putea* fi, dacă stai de o săptămână întreagă în această casă și n-ai căpătat nici cel mai mic mesaj de dincolo... Focul acela trebuie răscolit.

– Nell nu vrea mesaje de dincolo, zise Theodora mângâietor, ducându-se să ia mâna rece a lui Eleanor în a ei. Nell își vrea patul cald și puțin somn.

„Pace“, gândi Eleanor concret; „ceea ce vreau cel mai mult pe lume e pace, un locșor liniștit în care să mă întind și să meditez, un locșor liniștit printre flori unde să pot visa și să-mi spun povești dulci.“

4

– Eu, rosti Arthur somptuos, o să-mi amplasez cartierul general în mica încăpere din partea asta a camerei copiilor, de unde pot auzi orice strigăt. Voi avea la îndemână revolverul – nu vă alarmați, domnișoarelor, sunt un țintaș excelent – și o lanternă, pe lângă un fluier deosebit de sonor. Nu voi avea nici o problemă să vă chem pe toți, în caz că observ orice detaliu care ar merita atenția voastră sau dacă am nevoie de... hm... companie. Cu toții puteți dormi liniștiți, vă asigur.

– Arthur va patrula prin casă, explică doamna Montague. O dată pe oră, regulat, va face o tură prin camerele de la etaj; mă îndoiesc că va trebui să ne deranjăm cu cele de la parter în noaptea asta, de vreme ce *eu* voi fi aici, sus. Am mai făcut asta de multe ori. Haideți, cu toții!

O urmară în liniște pe scară, privindu-i degetele ce atingeau ușor, afectuos, balustrada și gravurile de pe pereți.

– Este așa o binecuvântare, zise ea deodată, să știi că ființele din casa asta așteaptă doar o șansă de a-și spune poveștile și de a se elibera de povara tristeții lor! Ei bine, am ajuns. Arthur o să inspecteze mai întâi toate dormitoarele. Arthur?

– Cu scuzele de rigoare, domnișoarelor, cu scuzele mele, spuse Arthur când deschise ușa camerei albastre pe care o împărțeau Eleanor și Theodora. Un locșor drăguț, comentă el galant, adecvat pentru două domnișoare atât de șarmante; dacă nu aveți nimic împotrivă, vă voi scuti de deranjul de a vă uita în șifonier și sub pat.

Fără să se clintească, îl priviră pe Arthur îngenunchind în patru labe, uitându-se sub pat și apoi ridicându-se și ștergându-și mâinile de praf.

– În deplină siguranță, zise el.

– Așa, eu unde ar trebui să mă duc? întrebă doamna Montague. Unde mi-a pus tânărul acela bagajele?

– Chiar la capătul holului, îi răspunse doctorul. Noi îi spunem camera copiilor.

Doamna Montague, urmată de Arthur, înaintă hotărâtă pe coridor. Când trecu prin locul rece din prag începu să tremure.

– Cu siguranță voi avea nevoie de mai multe pături. Să-mi aducă tânărul acela mai multe pături dintr-o altă cameră. Deschizând ușa camerei copiilor, dădu din cap și zise: Patul arată destul de proaspăt, sunt nevoită să recunosc, dar a fost cumva aerisită camera?

– I-am spus doamnei Dudley, o asigură doctorul.

– Miroase a stătut. Arthur, va trebui să deschizi fereastra aceea, în ciuda frigului.

Mohorâte, animalele de pe perete o priveau de sus pe doamna Montague.

– Ești sigură că... Doctorul ezită și ridică privirea cu înțeles spre fețele rânjitoare de deasupra ușii. Mă întreb dacă nu ar trebui să mai fie cineva cu tine aici.

– Dragul meu. Doamna Montague, binedispusă acum în prezența celor care trecuseră dincolo, era amuzată. Cât de multe ore – cât de multe, *multe* ore – am stat în cea mai pură iubire și înțelegere, singură într-o cameră și cu toate astea niciodată singură? Dragul meu, cum te pot face să înțelegi că nu e nici un pericol acolo unde nu există altceva decât iubire și înțelegere compătimitoare? Sunt aici ca să *ajut* aceste ființe oropsite – sunt aici să le întind o mână duioasă și să le anunț că încă mai sunt *unii* care își amintesc, care le vor asculta și vor plânge pentru ele; că singurătatea lor a luat sfârșit și eu...

– Da, dar lasă ușa deschisă, îi spuse doctorul.

– Descuiată, dacă insiști.

Doamna Montague era cu adevărat mărinimoasă.

– O să fiu mai jos pe hol, zise doctorul. Nu mă pot oferi să patrulez, de vreme ce asta va fi ocupația lui Arthur, dar dacă ai nevoie de ceva, o să te aud.

Doamna Montague râse și-și flutură mâna spre el.

– Ceilalți au nevoie de protecția ta mult mai mult decât mine. O să fac tot ce pot, bineînțeles. Dar ei sunt mult, *mult* mai vulnerabili, cu inimile lor împietrite și ochii lor nevăzători.

Arthur, urmat de un Luke care arăta foarte amuzat, se întorcea de la verificarea celorlalte dormitoare de pe etaj. Înclină scurt din cap către doctor.

– Totul e liber. Puteți acum să mergeți la culcare în siguranță deplină.

– Mulţumesc, îi spuse doctorul sumbru, apoi i se adresă soţiei lui: Noapte bună. Ai grijă.

– Noapte bună. Zâmbindu-le roată tuturor, doamna Montague le spuse: Să nu vă fie frică, vă rog eu. Orice s-ar întâmpla, ţineţi minte că sunt aici.

– Noapte bună, zise Theodora.

– Noapte bună, zise şi Luke.

Cu Arthur pe urmele lor, asigurându-i că puteau să se odihnească liniştiţi, că nu trebuiau să nu se îngrijoreze dacă auzeau focuri de armă şi că avea să-şi facă primul rond la miezul nopţii, Eleanor şi Theodora se duseră în camera lor, iar Luke, într-a lui. Peste câteva clipe apăru şi doctorul, întorcându-se şovăitor de la uşa închisă a nevestei sale.

– Aşteaptă, îi spuse Theodora lui Eleanor după ce intrară în cameră. Luke a zis să mergem la ei; nu te dezbrăca şi nu face zgomot. Crăpă uşa şi şopti peste umăr: Jur că zgripţuroaica o să scoată casa din pepeni cu toată atitudinea ei de iubire perfectă; dacă am văzut vreodată un loc care nu are ce face cu iubirea perfectă, ăla e Hill House. Acum. Arthur şi-a închis uşa. Repede. Nu face zgomot.

În linişte, fără a scoate un sunet pe mocheta din hol, se grăbiră în ciorapi până la camera doctorului.

– Grăbiţi-vă, le îndemnă Montague deschizând uşa doar cât să intre ele, nu faceţi zgomot.

– Nu suntem în siguranţă, zise Luke închizând uşa cu un pocnet şi aşezându-se pe covor, tipul ăsta o să împuşte pe cineva.

– Nu-mi place, spuse doctorul îngrijorat. Luke şi cu mine o să stăm treji şi o să veghem, dar vă vreau pe voi două aici, ca să vă putem păzi. O să se întâmple ceva. Nu-mi place.

– Sper doar că nu a reușit să stârnească furia casei cu planșeta ei, zise Theodora. Îmi cer scuze, domnule doctor. Nu vreau să vorbesc urât despre soția dumneavoastră.

Doctorul râse, dar își ținu ochii pe ușă.

– Inițial a vrut să vină pentru tot sejurul nostru, dar era înscrisă deja la un curs de yoga și nu-și putea rata ședințele. E o femeie extraordinară, în cele mai multe aspecte, adăugă el, privindu-i cu sinceritate pe toți. E o soție bună și are foarte mare grijă de mine. Chiar face totul splendid, serios. Îmi coase nasturii la cămăși. Zâmbi optimist. Asta – și făcu un gest în direcția holului – *asta* e practic singurul ei viciu.

– Poate simte că vă ajută cu munca dumneavoastră, zise Eleanor.

Doctorul făcu o grimasă și se cutremură; în acel moment ușa se deschise larg și apoi se trânti, iar în liniștea de afară putură auzi o mișcare care năvălea încet de parcă un vânt foarte constant și foarte puternic sufla de-a lungul holului. Privindu-se unii pe alții, încercară să zâmbească, încercară să pară curajoși în fața frigului ireal care-i năpădea. Imediat, prin zgomotul vântului, auziră bătăi în ușile de la parter. Fără un cuvânt, Theodora luă plapuma de la piciorul patului doctorului și o trase în jurul lui Eleanor și al său. Cele două se apropiară una de alta, încet, ca să nu scoată nici un sunet. Eleanor, lipindu-se de Theodora, groaznic de înfrigurată în ciuda mâinilor acesteia care o cuprindeau, gândi: „Îmi cunoaște numele, de data asta îmi cunoaște numele". Bubuiturile urcară scările, lovind fiecare treaptă. Montague era tensionat, în picioare lângă ușă, și Luke se duse să stea lângă el.

– Nu e nici pe departe pe lângă camera copiilor, îi zise, întinzând o mână ca să-l oprească să deschidă ușa.

– Cât de mult te obosește bubuiala asta constantă, se plânse caraghios Theodora. Vara viitoare chiar trebuie să merg în altă parte.

– Există dezavantaje peste tot, îi spuse Luke. În regiunile de lacuri te pricopsești cu țânțari.

– Se poate să fi epuizat repertoriul casei? întrebă Theodora cu voce tremurândă, în ciuda tonului amuzat. Mi se pare că am mai trecut prin jocul de-a bubuitul; o s-o ia cu toate de la capăt?

Loviturile se auzeau cu ecou de-a lungul holului, părând să vină din capătul opus camerei copiilor. Lângă ușă, doctorul clătină din cap îngrijorat.

– Va trebui să ies. Ar putea fi speriată, le spuse.

Eleanor, legănându-se în ritmul bubuiturilor, care păreau la fel de mult în capul ei ca pe hol, ținând-o strâns pe Theodora, zise:

– Ei știu unde suntem.

Ceilalți, presupunând că se referea la Arthur și doamna Montague, încuviințară din cap și continuară să asculte atent.

„Bătăile“, își spuse Eleanor, apăsându-și ochii cu mâinile și clătinându-se în ritmul zgomotului, „o să înainteze pe hol, o să meargă tot mai departe până la capătul holului și o să se întoarcă din nou, o să continue tot mai departe, cum s-a mai întâmplat și înainte, după care o să înceteze și noi o să ne uităm unii la alții și o să râdem și o să încercăm să ne amintim cât de frig ne era și de cârlionții de frică ce înotau pe spinările noastre; după o vreme o să se oprească.“

– *Nouă* nu ne-a făcut niciodată rău, îi spunea Theodora doctorului, ridicând vocea peste zgomotul bubuiturilor. N-o să le facă rău nici *lor*.

– Sper doar să nu încerce să *facă* ceva în privința asta, zise doctorul macabru; se afla încă la ușă, dar

aparent nu era în stare s-o deschidă, volumul zgomotului de după ea opunea o rezistență prea puternică.

– Mă simt ca o veterană în chestia asta, îi zise Theodora lui Eleanor. Vino mai aproape, Nell; să te încălzești.

O trase pe Eleanor și mai aproape de ea sub pătură, iar frigul bolnăvicios și tăcut le înconjură.

Deodată se făcu liniște, o tăcere care se târa secretoasă, pe care și-o aminteau toți; ținându-și respirațiile, se uitară unii la alții. În timp ce doctorul ținea clanța cu ambele mâini, Luke, deși avea fața palidă și vocea îi tremura, zise încet:

– Vrea cineva coniac? Pasiunea mea pentru spirite spirtoase...

– Nu, chicoti nestăpânit Theodora. Nu jocul ăsta de cuvinte!

– Îmi pare rău. N-o să mă credeți, spuse Luke, zăngănind carafa de coniac de pahar în timp ce încerca să toarne, dar nu mi se mai pare doar un joc de cuvinte. Asta se întâmplă cu simțul umorului dacă locuiești într-o casă bântuită.

Folosind ambele mâini ca să care paharul, veni la patul unde Theodora și Eleanor se ghemuiau sub pătură. Theodora scoase o mână și luă paharul.

– Uite, zise ea ridicându-l la gura lui Eleanor. Bea.

În vreme ce sorbea, disperată că nu se putea încălzi, Eleanor își spuse: „Suntem în ochiul furtunii; nu mai este foarte mult timp". Îl privi pe Luke ducând cu grijă un pahar de coniac până la doctor, întinzându-i-l și apoi, fără să înțeleagă ce se întâmpla, văzu paharul alunecând la podea printre degetele lui Luke în timp ce ușa era zdruncinată violent, în liniște. Luke îl trase pe doctor înapoi; ușa continua să fie atacată fără sunet, părând pe punctul de a sări din balamale, gata să cedeze

și să cadă, lăsându-i expuși. Retrăgându-se cu spatele, Luke și doctorul așteptau, încordați și neputincioși.

– Nu poate să intre, șoptea Theodora iar și iar, cu ochii la ușă, nu poate să intre, nu o lăsați să intre, nu poate să intre...

Zdruncinatul se opri, ușa era liniștită. O atingere ușoară, mângâietoare începu pe clanță, pipăind-o intim și încetișor, și apoi, deoarece ușa era încuiată, mângâind și dezmierdând tocul, ca și cum ar fi lingușit ca să fie lăsată înăuntru.

– Știe că suntem aici, șopti Eleanor, însă Luke, uitându-se la ea peste umăr, gesticulă furios să facă liniște.

„E atât de frig“, gândi Eleanor copilăroasă; „nu voi mai putea niciodată să dorm cu tot zgomotul ăsta care vine dinăuntru capului meu; cum pot ceilalți să audă zgomotul când vine din capul meu? Mă afund centimetru cu centimetru în casa asta, mă destram câte puțin de fiecare dată pentru că zgomotul ăsta mă rupe; de ce sunt *ceilalți* speriați?“

Era vag conștientă că bubuitul reîncepuse, sunetul său copleșitor, metalic, revărsându-se peste ea în valuri; își duse mâinile reci la gură ca să simtă dacă fața ei era încă acolo. „M-am săturat“, gândi ea, „îmi e prea frig.“

– La ușa camerei copiilor, spuse Luke tensionat, vorbind cu claritate peste zgomot. La ușa camerei copiilor; nu faceți asta.

Și întinse o mână ca să-l oprească pe doctor.

– Dragostea cea mai pură, zise Theodora pe un ton dement, dragostea cea mai pură, și începu iar să chicotească.

– Dacă nici ei nu deschid ușile... îi spuse Luke doctorului, care stătea acum cu capul lipit de ușă, ascultând,

cu Luke care-l ținea de braț pentru a-l împiedica să se miște.

„Acum vom avea un zgomot nou“, gândi Eleanor, ascultând ideile care-i umblau prin cap. „Se schimbă.“ Bubuitul se oprise, de parcă ar fi dat greș, acum era doar o mișcare rapidă în sus și în jos pe hol, ca și cum un animal ar fi pășit încoace și încolo cu o nerăbdare incredibilă, privind întâi o ușă și apoi alta, atentă să surprindă orice mișcare dinăuntru, și apoi veni din nou murmuratul gângurit pe care și-l amintea Eleanor. „Oare eu sunt cea care face asta?“ se întrebă ea repede. „Oare eu sunt?“

Și auzi râsul micuț de dincolo de ușă, luând-o peste picior.

– Purcelușilor! Purcelușilor! zise Theodora abia perceptibil, și râsul se umflă și deveni un strigăt.

„E în capul meu“, gândi Eleanor punându-și mâinile pe față, „e în capul meu și iese, iese, iese...“

Casa se cutremură și se zgâlțâi, perdelele se azvârleau spre ferestre, mobila se clătina, zgomotul din hol era atât de puternic, încât reverbera din pereți; puteau auzi sunetul de sticlă spartă pe măsură ce tablourile din hol cădeau, sau poate erau geamuri sparte. Luke și doctorul se opinteau cu disperare în ușă ca să o țină închisă, în timp ce podeaua se mișca sub picioarele lor. „Ne-am dus, ne-am dus“, își spuse Eleanor și o auzi pe Theodora rostind undeva, departe:

– Se dărâmă casa.

Părea calmă și mai presus de frică. Ținându-se de pat, lovită și zdruncinată, Eleanor își înclină capul, închise ochii și-și mușcă buzele împotriva frigului. Simți prăbușirea care-i lăsă un gol în stomac când încăperea căzu de sub ei și apoi se îndreptă și se întoarse încet, legănându-se.

– Dumnezeule, murmură Theodora.

La un kilometru distanță, la ușă, Luke îl prinse pe doctor și îl ținu în picioare.

– Sunteți bine? strigă Luke, cu spatele sprijinit de ușă, ținându-l pe doctor de umeri. Theo, ești bine?

– Rezist cât pot. Nu știu ce să zic de Nell.

– Ține-i de cald, îi spuse Luke de departe. N-am văzut încă totul.

Vocea lui se pierdu; Eleanor încă putea să-l audă și să-l vadă departe, în camera distanțată, unde el și Theodora și doctorul încă așteptau; în întunericul clocotind în care cădea la nesfârșit nimic nu era real, în afara mâinilor ei albe în jurul piciorului patului. Putea să-i vadă, foarte mici, și îi văzu încordându-se când patul se clătină și peretele se aplecă înainte și ușa se întoarse într-o parte. Undeva se auzi o prăbușire teribilă, cutremurătoare, când ceva imens căzu cu capul înainte. „Trebuie să fie turnul", gândi Eleanor, „și eu care presupuneam că o să dăinuie peste ani; suntem pierduți, pierduți; casa se distruge pe ea însăși."

Auzi râsul peste tot, venind subțire și lunatic, crescând în tonalitatea lui nebunească, și își spuse: „Nu. S-a zis cu mine. E prea mult. O să renunț la posesia propriei mele persoane, mă lepăd, o să dau de bunăvoie ceea ce n-am vrut niciodată să am; orice vrea din mine, poate să ia".

– O să vin, zise ea cu voce tare, vorbindu-i în sus Theodorei, care se apleca peste ea.

Camera era perfect calmă, printre perdelele liniștite de la ferestre putea vedea lumina soarelui. Luke stătea într-un fotoliu lângă fereastră: avea fața învinețită și cămașa ruptă și sorbea din coniac. Doctorul se lăsase pe spate într-un alt fotoliu: avea părul proaspăt

pieptănat, un aspect îngrijit și dichisit și era stăpân pe sine. Theodora, aplecându-se peste Eleanor, zise:

– E bine și ea, cred.

Eleanor se ridică în capul oaselor și își scutură capul, holbându-se în jur. Calmă și liniștită, casa se ridica aranjată perfect în jurul ei și nimic nu era mutat din loc.

– Cum... îngăimă ea, și toți trei râseră.

– Încă o zi, spuse doctorul cu o voce ștearsă, în ciuda aparenței lui. Încă o noapte.

– Cum ziceam mai devreme, locuitul într-o casă bântuită se joacă diavolește cu simțul umorului unui om; chiar nu am intenționat să fac un calambur interzis, îi spuse Luke Theodorei.

– Cum... sunt ceilalți? întrebă Eleanor cu gura încleiată, cuvintele sunându-i nefamiliar.

– Amândoi dorm ca niște bebeluși, o informă doctorul. De fapt, zise el, ca și cum ar fi continuat o conversație începută în timp ce Eleanor dormea, nu pot să cred că nevastă-mea a pricinuit furtuna asta, dar trebuie să recunosc că încă un singur cuvânt despre dragostea pură...

– Ce s-a întâmplat? vru Eleanor să știe.

„Cred că mi-am trosnit dinții toată noaptea, la cum îmi simt gura."

– Hill House a început să danseze, zise Theodora, și ne-a luat și pe noi la o petrecere nebună de la miezul nopții. Cel puțin, *cred* că era un dans. Se prea poate să fi făcut tumbe.

– E aproape nouă, spuse doctorul. Când e și Eleanor gata...

– Haide, drăguță, zise Theodora. Theo o să te spele pe față și o să te facă curățică pentru micul dejun.

8

1

– Le-a spus cineva că doamna Dudley strânge la zece?

Theodora se uita gânditoare în ibric.

Doctorul ezită.

– N-aş vrea să-i trezesc după o asemenea noapte.

– Dar doamna Dudley strânge la zece.

– Vin, zise Eleanor. Îi aud pe scări. „Aud totul din toată casa“, ar fi vrut să le spună.

Apoi, la distanţă, toţi putură auzi vocea doamnei Montague ridicată nervos.

– Ah, Doamne, nu pot găsi sufrageria! exclamă Luke grăbindu-se să deschidă uşile.

– ... aerisită cum trebuie.

Vocea doamnei Montague o preceda. În cele din urmă, intră în sufragerie, îl atinse pe doctor scurt pe umăr în semn de salut şi se aşeză cu un gest din cap spre toţi ceilalţi.

– Ce să zic, începu ea de îndată, aş fi crezut că ne chemaţi şi pe noi la micul dejun. Presupun că totul este rece? Cafeaua este suportabilă?

– Bună dimineaţa, zise Arthur morocănos şi se aşeză cu un aer de indispoziţie ursuză.

Theodora aproape că dărâmă ibricul în graba de a pune o ceaşcă în faţa doamnei Montague.

–*Pare* destul de fierbinte, zise soția doctorului. În orice caz, o să vorbesc cu această doamnă Dudley a voastră în dimineața asta. Camera aia trebuie aerisită.

–Cum a fost? o întrebă doctorul timid. Ai petrecut o noapte... ăă... profitabilă?

–Dacă prin „profitabilă" vrei să spui „confortabilă", John, mi-ar fi plăcut să pot spune că da. Nu, ca răspuns la întrebarea ta foarte politicoasă, *nu* am petrecut o noapte confortabilă. N-am dormit deloc. Camera aia e insuportabilă.

–O casă cam zgomotoasă, nu-i așa? zise Arthur. O cracă mi-a bătut întruna în geam toată noaptea; aproape m-a înnebunit, tot bătând și bătând.

–Chiar și cu ferestrele deschise, camera aia tot înăbușitoare este. Cafeaua doamnei Dudley nu este la fel de slabă ca sârguința ei în ceea ce privește dereticatul. Încă o ceașcă, te rog. Sunt uimită, John, că m-ai pus într-o cameră care nu e aerisită cum trebuie; dacă e să existe vreo comunicare cu cei de dincolo, aerul ar trebui să circule adecvat. Am mirosit praf toată noaptea.

–Nu te înțeleg *pe tine*, îi zise Arthur doctorului, cum de te neliniștește atâta locul ăsta. Am stat treaz cât a fost noaptea de lungă, cu revolverul pregătit, și nu s-a auzit nici musca. În afară de craca aia infernală care-mi bătea în geam. Aproape m-a scos din minți, îi mărturisi Theodorei.

–Nu ne vom pierde speranța, însă. Doamna Montague se încruntă spre soțul ei. Poate că diseară o să avem o manifestare.

2

–Theo? Eleanor lăsă jos carnetul. Când Theodora, care scria de zor, ridică privirea încruntată, adăugă: Mă gândeam la ceva.

– *Urăsc* să fac rapoarte; mă simt ca o mare proastă, încercând să scriu toate nebuniile astea.

– Mă întrebam.

– Ei bine? Theodora zâmbi un pic. Arăţi aşa de serioasă. Te apropii de o mare decizie?

– Da, spuse Eleanor, hotărându-se chiar în acel moment. Despre ce o să fac după ce plecăm toţi din Hill House.

– Ei bine?

– O să vin cu tine.

– O să vii cu mine unde?

– Înapoi cu tine, înapoi acasă. Eu – şi Eleanor zâmbi crispată – o să te urmez până acasă.

Theodora se holba la ea.

– De ce? o întrebă fără expresie.

– N-am avut niciodată pe cineva la care să ţin, spuse Eleanor, întrebându-se unde mai auzise pe cineva făcând o afirmaţie asemănătoare. Vreau să fiu undeva unde să-mi găsesc locul.

– Nu am obiceiul să iau acasă pisici rătăcite, zise Theodora uşor.

Eleanor râse şi ea.

– *Sunt* un fel de pisică rătăcită, nu-i aşa?

– Ei bine, tu ai casa ta, spuse Theodora ridicându-şi din nou creionul. O să fii destul de bucuroasă să te întorci la ea când o fi timpul, Nell, Nellie a mea. Presupun că toţi o să ne bucurăm să ne întoarcem acasă. Tu ce zici despre zgomotele alea de azi-noapte? *Eu* nu pot să le descriu.

– O să vin, să ştii, zise Eleanor. O să vin pur şi simplu.

– Nellie, Nellie. Theodora râse din nou. Uite ce e. Asta e doar o vară, doar o vizită de câteva săptămâni într-un minunat loc de vilegiatură. Tu ai viaţa ta de

acasă, eu am viața *mea*. Când se termină vara, ne întoarcem. O să ne scriem una alteia, bineînțeles, și poate o să ne vizităm, dar Hill House nu e pentru totdeauna, să știi.

– Pot să fac rost de o slujbă; nu o să-ți stau în drum.

– Nu înțeleg. Theodora își azvârli creionul de exasperare. *Mereu* te duci unde nu ești dorită?

Eleanor zâmbi pașnic.

– N-am fost dorită niciodată *nicăieri*, zise ea.

3

– Totul e atât de mămos, zise Luke. Totul, atât de moale. Totul, atât de căptușit. Fotolii și canapele mari care par să te îmbrățișează și care se dovedesc a fi tari și neprimitoare când te așezi și te resping imediat...

– Theo? șopti Eleanor, însă Theodora se uită la ea și clătină din cap enervată.

– ... și mâini peste tot. Mâini mici de sticlă, care se întind spre tine, chemându-te...

– Theo? repetă Eleanor.

– Nu, zise Theodora. Nu te primesc. Și nu mai vreau să vorbesc despre asta.

– Poate că, spuse Luke uitându-se la ele, cel mai revoltător aspect este importanța acordată globului. Vă rog să priviți obiectiv abajurul făcut din bucățele lipite de sticlă spartă sau marile bile de sticlă ale aplicelor de pe scări sau borcanul de bomboane irizat și gofrat de la cotul lui Theo. În sufragerie se află un bol dintr-o sticlă galbenă deosebit de murdară care zace în mâinile unui copil și un ou de Paște din zahăr cu imaginea unor păstori care dansează înăuntru. O domnișoară pieptoasă susține balustrada scării pe cap, iar în salon, sub sticlă...

– Nellie, lasă-mă în pace. Hai să ne plimbăm până la pârâu, mai bine.

– ... o broderie cu fața unui copil. Nell, nu mai fi așa îngrijorată; Theo a sugerat doar să faceți o plimbare până la pârâu. Dacă vreți, vin și eu cu voi.

– Orice, zise Theodora.

– Ca să sperii iepurii. Dacă vreți, pot să iau și un băț cu mine. Dacă vreți, nu vin deloc. Theo trebuie doar să spună.

Theodora râse.

– Poate Nell ar prefera să rămână aici și să scrie pe pereți.

– Foarte meschin, replică Luke. Insensibil din partea ta, Theo.

– Vreau să aud mai multe despre păstorii care dansează în oul de Paște, zise Theodora.

– O lume închisă în zahăr. Șase păstori foarte mici care dansează și o ciobăniță în roz și albastru, întinsă pe un mal cu mușchi, care se delectează cu spectacolul; sunt și flori și copaci și oi și un căprar care cântă la nai. Mi-ar fi plăcut să fiu căprar, cred.

– Dacă n-ai fi fost braconier, zise Theodora.

– Dacă n-aș fi fost braconier. Aventurile lui Nell sunt bârfa cafenelelor, dacă ții minte.

– Pan, spuse Theodora. Ar trebui să locuiești într-un copac găunos, Luke.

– Nell, nu asculți.

– Cred că ai speriat-o, Luke.

– Deoarece Hill House o să fie a mea cândva, cu comorile ei incalculabile și pernele ei? Nu sunt blând cu o casă, Nell; s-ar putea să am un puseu de agitație și să sparg oul de Paște din zahăr sau să sfărâm mâinile copilașului ori să tropăi urlând în sus și în jos pe trepte, lovind cu un baston lămpile de sticlă lipită

sau biciuind-o pe cap pe doamna pieptoasă cu scara; poate aş...

– Vezi? Chiar o sperii.

– Cred că da, oftă Luke. Nell, eu doar aberam.

– Nici măcar nu cred că are un baston, zise Theodora.

– De fapt, chiar am unul. Nell, eu *doar* aberam. Theo, la ce se gândeşte?

Theodora zise cu prudenţă:

– Vrea s-o iau acasă cu mine după ce plecăm de la Hill House, dar eu n-o s-o fac.

Luke râse.

– Biata Nell. La final găseşti iubirea. Hai să mergem până la pârâu.

– Casa Mamă, zise Luke în timp ce coborau scările dinspre verandă spre peluză, îndrumătoarea, directoarea, stăpâna casei. Sunt sigur că o să fiu un stăpân al casei foarte slab, ca Arthur al nostru, când Hill House o să-mi aparţină.

– Eu nu pot înţelege de ce ar vrea cineva să deţină Hill House, spuse Theodora.

Luke se întoarse şi privi casa amuzat.

– Nu ştii niciodată ce-o să vrei până când n-o vezi clar. Dacă n-aş fi avut deloc şansa să o deţin, poate că aş vedea lucrurile altfel. Ce vor oamenii de fapt unii de la alţii, cum m-a întrebat Nell odată; ce rost au ceilalţi oameni?

– A fost vina mea că a murit mama, spuse Eleanor. A bătut în perete şi m-a strigat şi m-a strigat, dar eu nu m-am trezit. Ar fi trebuit să-i aduc medicamentele; o făcusem de fiecare dată. Dar de data aia m-a strigat şi eu nu m-am trezit.

– Ar fi trebuit să fi uitat toate astea deja, zise Theodora.

– Mă tot întreb de atunci dacă nu cumva m-am trezit de fapt. Dacă nu cumva m-am trezit și am auzit-o și dacă m-am culcat la loc. Ar fi fost ușor, și mă tot întreb asta.

– Cotește aici, zise Luke. Dacă mergem la pârâu.

– Îți faci prea multe griji, Nell. Probabil îți *place* să te gândești că a fost vina ta.

– Urma să se întâmple mai devreme sau mai târziu, în orice caz. Dar, desigur, oricând s-ar fi întâmplat, tot vina mea ar fi fost.

– Dacă nu s-ar fi întâmplat, n-ai mai fi la Hill House acum.

– Mergem în șir indian pe aici, zise Luke. Nell, ia-o în față.

Cu un zâmbet larg pe chip, Eleanor o luă înainte, pășind confortabil pe potecă. „Acum știu unde merg", gândi ea. „I-am spus despre mama, deci *asta* e în regulă. O să găsesc o căsuță sau poate un apartament ca al ei. O s-o văd zilnic și vom pleca împreună în căutarea unor lucruri frumoase... veselă împodobită cu aur și o pisică albă și un ou de Paște de zahăr și o ceașcă de stele. N-o să mai fiu speriată sau singură. O să-mi spun doar *Eleanor*."

– Vorbiți despre mine? întrebă ea peste umăr.

După o clipă Luke răspunse politicos:

– O luptă între bine și rău pentru sufletul lui Nell. Presupun că eu va trebui să fiu Dumnezeu, totuși.

– Dar, desigur, ea *nu* are cum să aibă încredere în nici unul dintre noi, observă Theodora amuzată.

– În mine cu siguranță nu, zise Luke.

– Pe lângă asta, Nell, spuse Theodora, nu vorbeam deloc despre tine. De parcă eu aș fi maestra jocurilor, îi zise apoi, pe jumătate înfuriată, lui Luke.

„Am așteptat atât de mult timp", gândi Eleanor. „În sfârșit mi-am dobândit fericirea." Când ajunse în vârful dealului, se uită în jos la linia subțirică de copaci prin care trebuia să treacă pentru a ajunge la pârâu. „Sunt frumoși pe fundalul cerului, atât de drepți și liberi. Luke se înșela cu privire la moliciunea omniprezentă, deoarece copacii sunt tari ca niște copaci lemnoși. Încă mai vorbesc despre mine, vorbesc despre cum am venit la Hill House și am găsit-o pe Theodora și acum nu-i voi mai da drumul." În spatele ei putea să le audă vocile, accentuate uneori de malițiozitate, alteori crescând batjocoritoare, uneori atinse de un râs aproape camaraderesc. Merse mai departe visătoare, auzindu-i cum o urmau. Își dădu seama când intrară în iarba înaltă imediat după ea, pentru că iarba se mișca sâsâitoare sub picioarele lor și un cosaș sări speriat la o parte.

„Aș putea s-o ajut cu magazinul ei", gândi Eleanor. „Îi plac lucrurile frumoase, și aș merge cu ea să le găsim. Am putea să mergem oriunde vrem, până la marginea lumii dacă ni s-ar năzări, și să ne întoarcem când vrem noi. Acum Luke îi spune ce știe despre mine: că nu sunt ușor de abordat, că am avut un zid de leandri în jurul meu, și ea râde pentru că n-o să mai fiu singuratică de acum încolo. Se aseamănă foarte mult și sunt foarte amabili. Nu m-aș fi așteptat să-mi dea atât de multe; am avut dreptate să fac călătoria asta, pentru că la final găsești iubirea."

Ajunse sub ramurile rigide ale copacilor; acolo, umbrele ofereau o răcoare plăcută după soarele fierbinte de pe potecă. Acum trebuia să meargă mai atent, deoarece poteca o lua la vale și uneori erau bolovani și rădăcini în drum. În urma ei vocile continuau, rapide și ascuțite, apoi mai lent, cu hohote de râs. „Nu mă

voi uita în urmă“, gândi ea fericită, „pentru că atunci o să știe ce gândesc. O să vorbim despre asta într-o bună zi, Theo și cu mine, când o să avem mult timp la dispoziție. Ce ciudat mă simt“, își spuse când ieși dintre copaci spre ultima parte abruptă a potecii care cobora spre pârâu. „Sunt prinsă într-un fel de mirare, sunt liniștită de bucurie. Nu mă voi întoarce până nu ajung la pârâu, unde ea aproape că a căzut în ziua când am ajuns aici. O să-i amintesc despre peștișorii aurii și despre picnicul nostru.“

Se așeză pe malul îngust și verde și își puse bărbia pe genunchi. „Nu voi uita acest moment din viața mea“, își promise ascultându-le vocile și pașii cum coborau încet panta dealului.

– Grăbiți-vă, zise ea, întorcând capul să se uite după Theodora. Eu...

Tăcu brusc. Nu era nimeni pe deal, nimic în afară de pașii care se auzeau clar pe potecă și un vag râs batjocoritor.

– Cine...? șopti ea. Cine?

Putea vedea iarba apăsată sub greutatea pașilor. Văzu un alt cosaș sărind frenetic din drum și o pietricică lovită rostogolindu-se. Auzea clar foșnetul pașilor pe potecă și apoi, proptindu-se cu putere în mal, auzi râsul foarte aproape; „*Eleanor, Eleanor*“, răsuna deopotrivă înăuntrul și în afara capului ei; aceasta era chemarea pe care o așteptase toată viața. Pașii se opriră, și ea fu prinsă într-o mișcare de aer atât de solidă, că se clătină, însă fu ținută. „*Eleanor, Eleanor*“, auzi prin vuietul aerului de pe lângă urechile ei, „*Eleanor, Eleanor*“, și era ținută strâns și în siguranță. „Nu e deloc frig“, își zise, „nu e deloc frig.“ Închise ochii și se lăsă iar pe spate pe mal, gândind: „Nu-mi da drumul“ și apoi: „Rămâi, rămâi“, în timp ce fermitatea

care o ținea se disipa, după care o părăsi și dispăru; „*Eleanor, Eleanor*“, auzi iar, și în clipa următoare stătea în picioare lângă pârâu, tremurând de parcă ar fi dispărut soarele, uitându-se nesurprinsă la pașii goi care se mișcau pe deasupra apei, trimițând unde în toate direcțiile și apoi peste iarba de pe partea cealaltă, mișcându-se încet și mângâietor în sus și peste deal.

„Întoarce-te“, aproape că spuse tremurând lângă pârâu, apoi se întoarse și fugi nebunește în sus pe deal, plângând în timp ce alerga și strigând:

– Theo? Luke?

Îi găsi în pâlcul de copaci, sprijiniți de un trunchi și vorbind încet și râzând; când o auziră se întoarseră tresărind, Theodora era aproape nervoasă.

– Ce Dumnezeu mai vrei de data asta? izbucni ea.

– V-am așteptat lângă pârâu...

– Am decis să stăm aici, unde era răcoare. Am crezut că ne-ai auzit strigând după tine. Nu-i așa, Luke?

– O, da, zise Luke rușinat. Eram siguri că ne-ai auzit strigând.

– Oricum, spuse Theodora, urma să venim și noi imediat. Nu-i așa, Luke?

– Ba da, zise Luke rânjind. O, da.

4

– Ape subterane, zise doctorul gesticulând cu furculița.

– Prostii. Doamna Dudley gătește totul pentru voi? Sparanghelul este mai mult decât acceptabil. Arthur, lasă-l pe tânărul acela să te servească cu niște sparanghel.

– Draga mea. Doctorul se uită cu drag la soția lui. Ne-am făcut obiceiul să ne odihnim cam o oră după prânz; dacă ai vrea...

– Nu se pune problema. Am mult prea multe de făcut cât timp sunt aici. Trebuie să discut cu bucătăreasa voastră, trebuie să mă asigur că am camera aerisită, trebuie să pregătesc planșeta pentru încă o sesiune în după-amiaza asta; Arthur trebuie să-și curețe revolverul.

– Însemnul unui luptător, spuse Arthur. Armele de foc întotdeauna în stare bună.

– *Tu* și *acești* tineri vă puteți odihni, desigur. Poate că voi nu simțiți urgența pe care o simt eu, constrângerea teribilă de a ajuta orice biet suflet se perindă neliniștit pe aici. Poate că tu crezi că sunt fraieră în simpatia mea pentru ele, poate sunt chiar ridicolă în ochii tăi pentru că pot vărsa o lacrimă pentru un suflet abandonat, lăsat fără nici un ajutor: dragoste pură...

– Crochet? zise Luke repede. Poate crochet? Se uită nerăbdător de la unul la altul. Badminton? Crochet?

– Ape subterane? adăugă Theodora ajutându-l.

– Fără sosuri simandicoase pentru *mine*, rosti Arthur ferm. Le spun băieților mei că e semnul unui mojic. Se uită gânditor la Luke. Semnul unui mojic. Sosuri simandicoase, femei care te servesc. Băieții *mei* se servesc singuri. Semnul unui bărbat, îi spuse Theodorei.

– Și ce altceva le mai predați? întrebă Theodora politicoasă.

– Predau? Te referi... dacă învață ceva, băieții mei? Adică, de exemplu, algebră? Latină? Desigur. Arthur se lăsă pe spate mulțumit. Las toate chestiile de genul ăsta în seama profesorilor.

– Și câți băieți aveți acolo, la școala dumneavoastră?

Theodora se aplecase în față curtenitoare, interesată, făcând conversație cu un oaspete, iar Arthur se lăfăia în atenția ei. În capul mesei, doamna Montague se încruntă și bătu cu degetele în masă de nerăbdare.

– Câți? Câți. Avem o echipă de tenis a-ntâia, să știi. Îi zâmbi larg Theodorei. A-ntâia. Absolut de primă mână. Fără a-i pune la socoteală pe papă-lapte?

– Fără a-i pune la socoteală pe papă-lapte, zise Theodora.

– Ah. Tenis. Golf. Baseball. Atletism. Crichet. Zâmbi cu șiretenie. N-ai fi crezut că jucăm crichet, nu-i așa? Apoi avem înot și volei. Unii dintre băieți se bagă la toate, zise el ușor nemulțumit. Versatili, așa. Poate șaptezeci, cu toții.

– Arthur? Doamna Montague nu se mai putea abține. Fără conversații despre muncă, te rog. Adu-ți aminte că ești în vacanță.

– Da, ce fraier sunt. Arthur zâmbi duios. Trebuie să-mi verific armele, explică el.

– E ora două, zise doamna Dudley din ușă. La două strâng.

5

Theodora râse, și Eleanor, ascunsă adânc printre umbrele din spatele casei de vară, își puse mâinile peste gură ca să se abțină să vorbească și astfel să dea de gol că era acolo. „Trebuie să aflu“, gândea ea, „trebuie să aflu.“

– Se cheamă „Crimele din Grattan“, spuse Luke. Drăguță piesă. Pot chiar și să o cânt, dacă preferi.

– Semnul unui mojic.

Theodora râse din nou.

– Săracul Luke! Eu aș fi zis „șnapan“.

– Dacă preferi să petreci această oră scurtă mai degrabă în compania lui Arthur...

– Bineînțeles că aș prefera să fiu cu Arthur. Un om educat este întotdeauna un tovarăș însuflețitor.

– Crichet, zise Luke. N-ai fi crezut că jucăm crichet, nu-i așa?

Începu să cânte, monoton și nazal, accentuând fiecare cuvânt în parte:

Întâi fu doamna Grattan
Să-l lase să intre n-a vrut;
El a înjunghiat-o,
Crimele-au început.

Urmă bunica Grattan
Bătrână și căruntă;
Se-mpotrivi năvalei
Până ce fu înfrântă.

Urmă bunicul Grattan,
Lângă foc sta așezat;
S-a furișat în spate
Și cu-n fir l-a strangulat.

La urmă Bebe Grattan
Gângurea-n al său pătuț;
El l-a lovit în coaste
Omorându-l pe micuț.

Și a scuipat tutun
Pe blondul lui căpuț.

Când termină se lăsă un moment de tăcere, apoi Theodora spuse încet:

– E minunat, Luke. Foarte frumos. N-o să-l mai aud niciodată fără să mă gândesc la tine.

– Am de gând să i-l cânt lui Arthur, zise Luke.

„Când o să vorbească despre mine?“ se întrebă Eleanor din umbră. După o clipă, Luke continuă leneş:

– Mă întreb cum o să fie cartea doctorului. Crezi că o să scrie şi despre noi?

– Tu probabil că o să apari ca un cercetător serios al paranormalului. Iar eu voi fi domnişoara plină de talente incontestabile, dar cu o reputaţie dubioasă.

– Mă întreb dacă doamna Montague o să aibă un capitol întreg doar pentru ea.

– Şi Arthur. Şi doamna Dudley. Sper doar să nu ne reducă pe toţi la numerele dintr-un tabel.

– Mă întreb, mă întreb, zise Luke. E cald în după-amiaza asta. Ce-am putea face ca să ne mai răcorim?

– Am putea s-o rugăm pe doamna Dudley să ne facă limonadă.

– Ştii ce aş vrea să fac? Aş vrea să explorez. Hai să urmărim pârâul în sus printre dealuri să vedem de unde vine. Poate e vreun heleşteu pe undeva unde să înotăm.

– Sau o cascadă. Arată ca un pârâu care curge natural dintr-o cascadă.

– Atunci, haide.

Din spatele casei de vară, Eleanor îi auzi râzând, apoi sunetul paşilor lor se îndepărtă pe potecă spre Hill House.

6

– Uite un lucru interesant, aici, spuse Arthur, pe tonul cuiva care se străduieşte vitejeşte să distreze lumea. Aici, în cartea asta. Zice cum să faci lumânări din creioane obişnuite de copii.

– Interesant. Doctorul părea obosit. Te rog să mă scuzi, Arthur. Am aceste notițe de scris.

– Desigur, doctore. Toți avem treabă de făcut. Nici un sunet.

Eleanor, ascultând la ușa salonașului, auzi micile zgomote iritante pe care le scotea Arthur în timp ce se pregătea să facă liniște.

– Nu sunt prea multe de făcut pe aici, nu? zise Arthur. Cum îți petreci timpul în general?

– Muncind, replică doctorul scurt.

– Scrii ce se întâmplă în casă?

– Da.

– Scrii și ceva despre mine acolo?

– Nu.

– Cred că ar trebui să copiezi și notițele noastre de la planșetă. Ce scrii acum?

– Arthur. Poți să citești sau să faci altceva?

– Sigur. N-am vrut să fiu o pacoste. Eleanor îl auzi pe Arthur luând o carte, lăsând-o, aprinzând o țigară, oftând și în final zicând: Ascultă, nu e nimic de *făcut* pe aici? Unde *e* toată lumea?

Doctorul vorbi cu răbdare, dar fără interes:

– Theodora și Luke s-au dus să exploreze pârâul, cred. Și presupun că ceilalți sunt prin preajmă. De fapt, cred că soția mea o căuta pe doamna Dudley.

– Ah, suspină Arthur din nou. Aș putea să citesc, presupun. După un minut reluă: Auzi, doctore? N-aș vrea să te deranjez, dar ascultă ce scrie în cartea asta...

7

– Nu, zise doamna Montague, eu *nu* cred că tinerii trebuie amestecați într-un fel promiscuu, doamnă

Dudley. Dacă soțul meu m-ar fi consultat *pe mine* înainte de a aranja acest sejur fantastic...

– Asta e acum. Era vocea doamnei Dudley, iar Eleanor, lipită de ușa de la sufragerie, se holbă și deschise gura larg spre panourile de lemn ale ușii. Am zis întotdeauna, doamnă Montague, că ești tânăr doar o dată în viață. Acești tineri se simt bine și este ceva normal la vârsta lor.

– Dar să locuiască sub același acoperiș...

– Nu e ca și cum nu ar fi fost destul de maturi ca să știe ce e bine și ce-i rău. Frumușica aia de Theodora e destul de mare ca să aibă grijă de ea, aș crede, oricât de ușuratic ar fi domnul Luke.

– Am nevoie de o cârpă uscată, doamnă Dudley, pentru argintărie. E păcat, zic eu, cum cresc copiii din zilele noastre, știind totul. Ar trebui să existe mai multe mistere pentru ei, mai multe lucruri care aparțin de drept adulților, pentru aflarea cărora ar trebui mai întâi să crească.

– Și atunci le află pe propria piele. Vocea doamnei Dudley era sprintenă și plăcută. Dudley a adus aceste roșii din grădină azi-dimineață, zise ea. Au crescut frumos anul ăsta.

– Să mă apuc de ele?

– Nu, o, nu. Dumneavoastră luați loc acolo și odihniți-vă. Ați făcut destule. O să pun apa la fiert și o să bem un ceai gustos.

8

– La final găsești iubirea, spuse Luke și îi zâmbi lui Eleanor din cealaltă parte a camerei. Rochia aia bleu de pe Theo chiar îți aparține? N-am mai văzut-o până acum.

– Eu sunt Eleanor, zise Theodora meschină, pentru că am barbă.

– Ai fost destul de isteață să aduci haine pentru două persoane, îi spuse Luke lui Eleanor. Theo n-ar fi arătat nici pe jumătate atât de bine în sacoul meu vechi.

– Eu sunt Eleanor, zise Theodora, pentru că port bleu. Îmi iubesc iubirea cu un E pentru că este eterică. Numele ei este Eleanor şi trăieşte în expectativă.

„Este răutăcioasă", gândi Eleanor distantă. Avea senzaţia că se găsea la mare depărtare. De acolo, i se părea, îi putea privi şi asculta pe aceşti oameni. „Acum", gândi, „Theo este răutăcioasă şi Luke încearcă să fie amabil. Lui Luke îi este ruşine că a râs de mine şi îi e ruşine de Theo pentru că e răutăcioasă."

– Luke, zise Theodora privind-o pe Eleanor din colţul ochiului, hai şi cântă-mi din nou.

– Mai încolo, spuse Luke stânjenit. Doctorul tocmai a aşezat piesele de şah.

Se întoarse cu o anume grabă.

Theodora, mâhnită, îşi lăsă capul pe spătarul fotoliului şi închise ochii, vădit hotărâtă să nu vorbească. Eleanor şedea privindu-şi mâinile şi asculta sunetele casei. Undeva la etaj o uşă se închise fără zgomot; o pasăre se lăsă pe acoperişul turnului pentru o clipă şi apoi îşi luă zborul. În bucătărie, cuptorul se liniştea şi se răcea cu scârţâituri delicate. Un animal – un iepure? – se mişca printre tufişurile de lângă casa de vară. Putea chiar să audă, cu noua ei capacitate de a percepe casa, praful cum plutea delicat în derivă prin pod, lemnul cum îmbătrânea. Doar biblioteca îi era închisă simţurilor. Nu putea auzi gâfâitul doamnei Montague şi al lui Arthur deasupra planşetei lor, nici întrebările lor emoţionate. Nu putea auzi cărţile putrezind sau rugina care se infiltra în fierul scării

în spirală din turn. În salonaș putea auzi, fără a-și ridica ochii, bătăile iritate din degete ale Theodorei și sunetul surd al pieselor de șah când erau mutate. Auzi când ușa de la bibliotecă se deschise trântită și apoi ropotul vehement al pașilor venind spre salonaș. Cu toții se întoarseră când doamna Montague intră valvârtej în cameră.

– Trebuie să spun, zise doamna Montague într-un suflu ascuțit, exploziv, chiar trebuie să *spun* că aceasta este cea mai *exasperantă*...

– Draga mea.

Doctorul se ridică, dar doamna Montague îl dădu la o parte cu un fluturat nervos din mână.

– Dacă ați fi avut *decența*...

Arthur, venind sfios din spatele ei, o ocoli și, aproape furișându-se, se așeză într-un fotoliu lângă foc. Dădu din cap circumspect când Theodora se întoarse spre el.

– *Decența* minimă. Până la urmă, John, eu *chiar* am bătut drumul până aici, și Arthur la fel, doar ca să dăm o mână de ajutor, și în mod cert trebuie să spun că nu m-aș fi așteptat în vecii vecilor să mă lovesc de un asemenea cinism și o asemenea lipsă de încredere de la *tine*, dintre toți oamenii, iar *ăștia*... (făcu un gest spre Eleanor și Theodora și Luke). Tot ceea ce cer, tot ceea ce *cer*, este cea mai mică fărâmă de încredere, doar puțină simpatie pentru tot ceea ce încerc să fac. În schimb, voi nu credeți, vă bateți joc, luați în derâdere și în zeflemea. Abia respirând, cu fața roșie, își agită degetul spre doctor și-i spuse înverșunată: Planșeta nu vrea să-mi vorbească în seara asta. Nici măcar *un singur cuvânt* nu am primit de la ea, ca rezultat direct al disprețului și scepticismului tău. E posibil ca planșeta să nu-mi mai vorbească vreme de câteva săptămâni, s-a mai întâmplat. S-a mai întâmplat când am supus-o

batjocurii necredincioșilor. Au mai fost perioade când planșeta a fost tăcută săptămâni întregi, și *minimul* la care m-aș fi așteptat, venind aici, așa cum am făcut-o, cu nimic în afara celor mai bune intenții, era un pic de respect!

Își mai vântură degetul spre doctor, fără cuvinte pentru moment.

– Draga mea, sunt convins că nici unul dintre noi nu ar fi intervenit voit.

– V-ați bătut joc și ați luat-o în zeflemea, nu-i așa? Sceptici, chiar și cu cuvintele planșetei în fața ochilor? Tinerii aceia obraznici și nesimțiți?

– Doamnă Montague, serios acum..., încercă Luke, dar doamna Montague trecu pe lângă el și se așeză, cu buzele strânse și ochii aprinși.

Doctorul oftă, dădu să vorbească, dar apoi se opri. Întorcându-se dinspre nevastă-sa, îi făcu semn lui Luke înapoi la masa de șah. Înțelegând, tânărul îl urmă, iar Arthur, foindu-se în fotoliu, îi spuse pe un ton scăzut Theodorei:

– N-am mai văzut-o așa supărată, să știi. Groaznică experiență, să aștepți după toanele planșetei. Atât de ușor lezată, desigur. Sensibilă la atmosfera din jur.

Părând să creadă că explicase într-un fel satisfăcător situația, se lăsă pe spate și zâmbi timid.

Eleanor abia dacă-i ascultase, mirându-se vag de mișcarea din cameră. „Cineva se plimbă prin jur", gândi ea fără interes. „Luke se plimbă de colo colo prin cameră, vorbind singur în șoaptă; cu siguranță e un fel ciudat de a juca șah, nu? Fredonând? Cântând?" Odată sau de două ori aproape că înțelese un cuvânt spart, apoi Luke coborî glasul. Se afla la masa de șah, unde-i era locul, și Eleanor se răsuci să privească spațiul gol

din centrul camerei, unde cineva se plimba și cânta încet, iar în clipa următoare auzi clar:

Să mergem iar prin vale,
Să mergem iar prin vale,
Să mergem iar prin vale,
Cum altcândva am făcut...

„Dar, o știu pe asta“, gândi ea zâmbind melodiei stinse. „Obișnuiam să jucăm jocul ăsta; mi-l amintesc.“

– E pur și simplu din cauză că e o mașinărie foarte delicată și complexă.

Doamna Montague îi vorbea Theodorei. Încă era supărată, dar înmuiată vizibil sub atenția înțelegătoare a tinerei.

– Cel mai subtil iz de neîncredere o ofensează, cum e și normal. Cum te-ai simți *tu* dacă oamenii ar refuza să creadă în *tine*?

Să trecem prin ferestre,
Să trecem prin ferestre,
Să trecem prin ferestre,
Cum altcândva am făcut...

Vocea era slabă, poate doar o voce de copil, cântând dulce și subțire, abia șoptită, și Eleanor zâmbi și-și aduse aminte, auzind cântecelul mai clar decât vocea doamnei Montague care-și continua perorația despre planșetă.

Te du să-ți vezi iubitul,
Te du să-ți vezi iubitul,
Te du să-ți vezi iubitul,
Cum altcândva am făcut...

Auzi melodia stingându-se și simți mișcarea slabă a aerului în timp ce pașii veneau mai aproape de ea. Ceva aproape că o atinse pe față; poate că era doar un suspin minuscul pe obrazul ei, se gândi întorcându-se surprinsă. Luke și doctorul erau concentrați asupra tablei de șah, Arthur se apleca încrezător de aproape de Theodora, iar doamna Montague vorbea. „Nici unul dintre ei n-a auzit-o", se gândi Eleanor cu bucurie; „nimeni n-a auzit-o în afară de mine."

9

1

Eleanor închise ușa de la dormitor încet în urma ei, nevrând să o trezească pe Theo, chiar dacă zgomotul unei uși închise abia dacă ar fi putut deranja pe cineva care dormea atât de adânc precum Theodora. „Eu am învățat să dorm iepurește", își spuse ea consolator, „când ciuleam urechile după mama." Holul era în penumbră, luminat doar de micuța lampă de veghe de deasupra scărilor, și toate ușile erau închise. „Ciudat", gândi Eleanor în timp ce mergea în picioarele goale pe covorul din hol, „e singura casă pe care am cunoscut-o vreodată în care nu trebuie să-ți bați capul că faci zgomot noaptea sau că va ști cineva că tu ai fost." Se trezise cu gândul să coboare în bibliotecă, iar mintea ei născocise un motiv: „Nu pot să dorm", își explică sieși, „așa că o să mă duc jos să-mi iau o carte. Dacă mă întreabă cineva unde mă duc, zic: «Jos până în bibliotecă, să-mi iau o carte, pentru că nu pot dormi»".

Era cald, moleșitor, luxos de cald. Coborî desculță pe scara masivă și merse până la ușa bibliotecii, în fața căreia se opri. „Dar eu nu pot să intru acolo. Nu am voie înăuntru", își zise, dând înapoi în fața mirosului de putrefacție care-i făcea greață.

– Mamă, rosti clar, după care făcu repede câțiva pași în spate.

– Haide, răspunse distinct o voce la etaj.

Eleanor se întoarse nerăbdătoare și se grăbi pe scări.

– Mamă? zise în șoaptă, apoi mai tare: Mamă?

Un râs fad pluti în jos spre ea. Ținându-și respirația, o luă la fugă pe scări și se opri abia în vârf, uitându-se la dreapta și la stânga de-a lungul holului la ușile închise.

– Ești aici pe undeva, zise, și ecoul se duse pe hol în jos, alunecând într-o șoaptă pe curenții slabi de aer.

– Undeva, repeta ecoul. Undeva.

Eleanor începu să râdă și-l urmări alergând fără sunet până la ușa camerei copiilor. Spațiul rece dispăruse, observă ea râzând spre cele două fețe rânjite care o priveau de deasupra.

– Ești aici? șopti. Ești aici? țipă bătând la ușă, izbind cu pumnii.

– Da? Era doamna Montague, evident abia trezită. Da? Intră, orice ai fi.

„Nu, nu“, gândi Eleanor cuprinzându-se cu brațele și râzând pe tăcute, „nu acolo, nu cu doamna Montague“, și alunecă mai departe pe hol, în timp ce doamna Montague striga în spatele ei:

– Sunt prietena ta, nu-ți vreau răul. Intră și spune-mi ce te supără.

„N-o să deschidă ușa“, gândi Eleanor șireată. „Nu-i e frică, dar n-o să deschidă ușa.“ Bătu la ușa lui Arthur și auzi icnetul trezirii acestuia.

Dansând, simțind covorul moale sub picioarele ei, ajunse la ușa în spatele căreia dormea Theodora. „Necredincioasa Theodora“, își zise, „meschina Theo care râde, trezește-te, trezește-te, trezește-te!“ Izbi și pălmui ușa râzând, scutură de clanță și apoi fugi iute

pe hol până la ușa lui Luke, unde ciocăni. „Trezește-te“, gândi ea, „trezește-te și fii necredincios. Of, nici unul dintre ei n-o să deschidă ușa. O să stea înăuntru tremurând sub pături și întrebându-se ce o să li se mai întâmple.“ Ciocăni la ușa doctorului. „Te provoc să deschizi ușa și să mă vezi dansând în holul de la Hill House!“ îi spuse în gând.

Peste câteva clipe, Theodora o făcu să tresară cu un țipăt nebunesc:

– Nell? Nell? Domnule doctor, Luke, Nell nu e aici!

„Biata casă“, gândi Eleanor, „uitasem de Eleanor. Acum o să trebuiască să deschidă ușile.“ Fugi iute în jos pe trepte, auzind în urma ei vocea ridicată de îngrijorare a doctorului și pe aceea a Theodorei strigând:

– Nell? Eleanor?

„Ce fraieri sunt“, gândi ea. „Acum o să trebuiască să mă duc în bibliotecă.“

– Mamă, mamă, șopti, mamă!

Se opri scârbită în ușa bibliotecii. În spate putea să-i audă vorbind la etaj, în hol. „Ciudat, pot simți întreaga casă, o aud chiar și pe doamna Montague protestând, îi aud și pe Arthur și pe doctor.“

– Trebuie s-o căutăm. Toată lumea, vă rog, grăbiți-vă!

„Ei bine, și eu pot să mă grăbesc“, gândi ea rupând-o la fugă pe coridor spre salonaș, unde focul pâlpâi ușor când deschise ușa. Piesele de șah erau unde le lăsaseră doctorul și Luke, iar eșarfa pe care o purtase Theodora era pe spătarul fotoliului ei. „Pot să am grijă și de *asta*“, își zise Eleanor, „de găteala asta jalnică de servitoare“, luă un capăt al eșarfei între dinți și trase, sfâșiind-o, apoi o lăsă să cadă când îi auzi în urma ei pe scări. Coborau toți împreună, îngrijorați, spunându-și unul

altuia unde să caute mai întâi, strigând din ce în ce mai tare:

– Eleanor? Nell?

– Vii? Vii? auzi ea de departe, altundeva în casă, și auzi scările tremurând sub picioarele lor și un greiere sărind pe peluză.

Cutezătoare, veselă, alergă din nou pe coridor și se uită la ei din prag. Se mișcau cu atenție, toți împreună, având grijă să stea aproape unii de alții. Fasciculul lanternei doctorului străbătu holul și se opri la marea ușă de la intrare, care era larg deschisă. Apoi, în grabă, strigând: „Eleanor, *Eleanor*", traversară toți holul și ieșiră, căutând și strigând, lanterna mișcându-se neobosită. Ținându-se de ușă, Eleanor râse până când îi dădură lacrimile. „Ce fraieri sunt", gândi ea. „Îi păcălim așa de ușor. Sunt atât de lenți și atât de surzi și de *grei*. Tropăie prin casă, băgându-și nasul și cercetând, și sunt așa de grosolani!" Traversă holul și camera de recreere și intră în sufragerie, de unde se duse în bucătărie, cu toate ușile ei. „E bine aici", își zise, „pot merge în orice direcție vreau când îi aud." Când reveniră în holul din față, mișcându-se greoi și strigând-o, ea se avântă pe verandă în noaptea răcoroasă. Cu spatele lipit de ușă, simțind cum aburii micuți ai casei se ondulau în jurul gleznelor ei, se uită în sus la dealurile grele, apăsătoare. „Așezată confortabil între dealuri", gândi ea, „protejată și la căldurică. Hill House e norocoasă."

– Eleanor?

Erau foarte aproape. Străbătu în fugă veranda și se repezi în salon.

– Hugh Crain, spuse ea, vrei să dansezi cu mine?

Făcu o reverență în fața masivei statui înclinate, și ochii acesteia scânteiară și se luminară. Mici lumini reflectate atingeau figurinele și scaunele aurite, iar

Eleanor dansă serioasă înaintea lui Hugh Crain, care o privea radios.

– Să trecem prin ferestre, cânta ea, și își simți mâinile prinse în timp ce dansa. Să trecem prin ferestre, și dansă până pe verandă și în jurul casei.

Tot învârtindu-se și învârtindu-se și învârtindu-se în jurul casei, se gândi: „Nici unul dintre ei nu poate să mă vadă.“ Atinse o ușă de la bucătărie din mers, și la șase mile depărtare doamna Dudley se cutremură în somn. Când ajunse la turn, ținut atât de strâns în îmbrățișarea casei, în strânsoarea încordată a casei, merse încet pe lângă pietrele lui gri, nefiindu-i permis să atingă nici măcar exteriorul. Apoi se întoarse și stătu în fața masivei intrări. Ușa era din nou închisă, dar ea întinse o mână și o deschise fără efort. „Astfel intru în Hill House“, își spuse, apoi intră de parcă ar fi fost casa ei.

– Aici sunt, rosti cu voce tare. Am fost în jurul casei, am trecut prin ferestre și am dansat...

– Eleanor?

Era vocea lui Luke, și ea gândi: „Dintre ei toți, cel mai puțin mi-ar plăcea să mă prindă Luke. Să nu mă vadă“, imploră, întorcându-se și fugind până în bibliotecă.

„Iată-mă și aici“, își zise. „Iată-mă înăuntru.“

Nu era deloc frig, ci delicios, duios de cald. Era destulă lumină încât să vadă scara de fier spiralată urcând în turn, precum și mica ușă din vârf. Sub picioarele ei podeaua de piatră se mișca mângâietor, frecându-i-se de tălpi, și peste tot în jur aerul moale o atingea, umflându-i părul, plutind pe degetele ei, venind într-un suflu lin peste buzele ei, și ea dansa în cercuri. „Nu-mi trebuie lei de piatră, nici leandri. Am rupt vraja casei și am intrat cumva înăuntru. Sunt

acasă", își zise și se opri uimită de acest gând. „Sunt acasă, sunt acasă, și acum o să urc."

Urcarea pe îngusta scară de fier era îmbătătoare, mergând tot mai sus, de jur împrejur, uitându-se în jos, ținându-se de subțirica balustradă de fier, privind departe, departe, în jos spre podeaua de piatră. Urcând, cu ochii în jos, se gândi la iarba moale și verde de afară și la dealurile cocoșate și la copacii bogați. Ridicând privirea, se gândi la turnul de la Hill House care se înălța triumfător dintre copaci deasupra drumului ce șerpuia prin Hillsdale și pe lângă o casă albă încadrată de flori și pe lângă leandrii magici și pe lângă leii de piatră și tot înainte, departe, departe de tot, până la o micuță doamnă care avea să se roage pentru ea. „Timpul a luat sfârșit acum, toate *astea* au dispărut și sunt lăsate în urmă, inclusiv acea săracă doamnă care încă se roagă pentru mine."

– Eleanor!

Preț de o clipă nu-și putu aduce aminte cine erau (fuseseră oaspeți de-ai ei în casa cu leii de piatră? Cinaseră în jurul mesei lungi la lumina lumânărilor? Îi cunoscuse la hanul cu pârâul nărăvaș de dedesubt? Venise vreunul dintre ei călare pe deal în jos cu flamurile în vânt? Alergase vreunul cu ea prin întuneric? Și apoi își aminti și fiecare ocupă locul care-i revenea) și ezită, ținându-se de balustradă. Erau atât de mici, de incapabili. Stăteau departe, jos, pe podeaua de piatră și arătau cu degetul spre ea. O strigau, iar vocile lor erau stăruitoare și depărtate.

– Luke, zise ea, amintindu-și. O puteau auzi, pentru că tăcuseră când vorbise. Doctorul Montague, adăugă. Doamna Montague. Arthur.

Nu și-o putea aminti pe cealaltă, care stătea tăcută și puțin la o parte.

– Eleanor, strigă doctorul Montague, întoarce-te cu mare atenție și coboară încet treptele. Mișcă-te foarte, foarte încet, Eleanor. Ține-te de balustradă tot timpul. Haide, întoarce-te și coboară.

– Ce naibii face ființa asta? întrebă doamna Montague. Își pusese părul pe bigudiuri, iar halatul ei avea un dragon peste burtă. Fă-o să se dea jos, ca să ne putem duce înapoi la culcare. Arthur, fă-o să se dea jos chiar în clipa asta!

– Ascultă-mă, începu Arthur, moment în care Luke se duse la baza scării și începu să urce.

– Pentru Dumnezeu, ai grijă, zise doctorul în timp ce Luke urca pas cu pas. Chestia aia a putrezit din perete.

– N-o să vă țină pe amândoi, spuse categoric doamna Montague. O să cazi cu ea în capul nostru. Arthur, mișcă-te aici, lângă ușă.

– Eleanor, strigă doctorul, poți să te întorci și s-o iei în jos încetișor?

Deasupra ei mai era doar chepengul micuț care ducea afară, în foișor. În picioare pe platforma mică și îngustă din vârf, se opinti în chepeng, dar nu voia să se miște. Zadarnic izbi în el cu pumnii, gândind nebunește: „Fă-l să se deschidă, fă-l să se deschidă, altfel o să mă prindă." Privind peste umăr, putea să-l vadă pe Luke urcând cu băgare de seamă.

– Eleanor, stai pe loc. Nu te mișca, îi spuse el părând speriat.

„Nu pot să scap." Eleanor privi în jos. Văzu una dintre fețe cu claritate, iar un nume în veni în minte.

– Theodora!

– Nell, fă ce-ți spun ei. Te rog!

– Theodora? Nu pot ies. Ușa a fost bătută în cuie.

– Bineînțeles că a fost bătută în cuie, zise Luke. Și din fericire pentru tine, fata mea. Urcând foarte încet,

aproape că ajunsese la platforma îngustă. Stai perfect nemişcată, îi ceru.

– Stai perfect nemişcată, Eleanor, îi spuse şi doctorul.

– Nell, zise Theodora. *Te rog*, fă ce-ţi spun ei.

– De ce?

Eleanor se uită în jos şi văzu căderea ameţitoare a turnului de sub ea, scara de fier ţinându-se de zidurile circulare, tremurând şi tensionându-se sub picioarele lui Luke, podeaua rece de piatră, feţele distante, palide, holbate.

– Cum cobor? întrebă ea neajutorată. Domnule doctor, cum cobor?

– Mişcă-te foarte încet. Fă ce-ţi spune Luke.

– Nell, zise Theodora, nu-ţi fie frică. O să fie în regulă, serios.

– Normal că o să fie în regulă, spuse Luke sumbru. Probabil că numai gâtul *meu* o să se frângă. Mai stai puţin, Nell. Vin pe platformă. Vreau să trec de tine, ca să poţi să cobori înaintea mea.

Nici nu părea să gâfâie, în ciuda urcuşului, însă mâna îi tremura când o întinse să se apuce de balustradă, iar faţa îi era scăldată în sudoare.

– Haide, zise el brusc.

Eleanor se trase în spate.

– Ultima oară când mi-au spus s-o iau înainte, tu n-ai mai venit.

– Poate te împing peste margine, zise Luke. Să te las să te zdrobeşti acolo pe podea. Acum, fii cuminte şi mişcă-te încet. Treci de mine şi coboară pe scări. Şi speră, adăugă el furios, că pot să rezist tentaţiei de a te împinge.

Umilă, traversă platforma şi se lipi de peretele dur de piatră în timp ce Luke trecu precaut de ea.

– Ia-o în jos. O să fiu chiar în spatele tău.

Cu greu, simțind cum scara de fier tremura și gemea la fiecare pas, coborî pe bâjbâite. Se uită la mâna ei de pe balustradă, albă din cauza forței cu care o strângea, și la picioarele ei goale pășind unul câte unul, pas cu pas, mișcându-se cu mare grijă, dar nu aruncă nici o altă privire spre podeaua de piatră. „Coboară foarte lent", se îndemnă iar și iar, neputându-se gândi la nimic în afara treptelor care păreau să se îndoaie și să se curbeze sub picioarele ei, „coboară foarte, foarte, foarte lent."

– Cu grijă, zise Luke în spatele ei. Ia-o ușor, Nell, nu are de ce să-ți fie frică, aproape am ajuns.

Involuntar, sub ea, doctorul și Theodora își ridicaseră brațele, de parcă ar fi fost pregătiți să o prindă dacă ar fi căzut; la un moment dat, când Eleanor călcă greșit și rată o treaptă, iar balustrada se clătină când se prinse de ea, Theodora icni și fugi să țină de capătul scării.

– E în regulă, Nellie dragă, e în regulă, e în regulă.

– Încă puțin, zise doctorul.

Târându-se, Eleanor își făcu picioarele să alunece în jos, o treaptă după alta, și în sfârșit, aproape înainte să-și dea seama, călcă pe podeaua de piatră. În spatele ei scara se clătină și zăngăni când Luke sări peste ultimele trepte și traversă camera ferm ca să se afunde într-un fotoliu cu capul plecat, încă tremurând. Eleanor se întoarse să se uite în sus la locul infinit de înalt unde stătuse, la scara de fier încovoiată și strâmbă care încă se clătina, lovind în peretele turnului, și murmură:

– Am fugit până sus. Am fugit tot drumul până sus.

Doamna Montague veni hotărâtă de sub tocul ușii, unde ea și Arthur se adăpostiseră de iminenta prăbușire a scării.

– Mai e cineva de acord cu mine, zise ea cu mare delicateţe, că această tânără ne-a dat destule bătăi de cap pentru o noapte? *Eu*, una, aş vrea să mă duc înapoi în pat, la fel şi Arthur.

– Hill House... începu doctorul.

– Această prostie copilărească a distrus aproape cu certitudine orice şansă de manifestare *în noaptea asta*, pot să-ţi zic. Eu cu siguranţă nu mă aştept să-i mai văd pe vreunul dintre prietenii noştri de dincolo după acest spectacol ridicol, aşa că dacă mă veţi scuza – şi dacă sunteţi *siguri* că aţi terminat cu umblatul şi datul în stambă şi trezirea oamenilor ocupaţi – o să vă spun noapte bună. Arthur.

Doamna Montague ieşi cu aplomb, dragonul agresiv tremurând de indignare.

– Luke era speriat, spuse Eleanor uitându-se când la doctor, când la Theodora.

– Luke era cu siguranţă speriat, încuviinţă aceasta din spatele ei. Luke era aproape prea speriat ca să se mai dea jos de acolo. Nell, ce imbecilă eşti!

– Sunt înclinat să fiu de acord cu Luke.

Doctorul era vizibil nemulţumit. Eleanor îşi mută privirea la Theodora, care zise:

– Presupun că a *trebuit* să o faci, nu, Nell?

– Sunt bine, spuse Eleanor, incapabilă să se mai uite la vreunul dintre ei. Îşi privea surprinsă picioarele, dându-şi seama dintr-odată că o purtaseră, nesimţitoare, în jos pe scara de fier. Reflectă o clipă, apoi îşi ridică ochii şi zise: Am venit la bibliotecă să-mi iau o carte.

2

Era umilitor, dezastruos. Nimeni nu scoase o vorbă la micul dejun, în timp ce Eleanor fu servită cu cafea

și ouă și chifle la fel ca restul grupului. I se dădu voie să zăbovească la cafea cu ceilalți, să privească soarele de afară, să vorbească despre ziua bună care urma. Preț de câteva minute ar fi putut fi convinsă că nu se întâmplase nimic. Luke îi oferise marmeladă, Theodora îi zâmbise peste capul lui Arthur și doctorul îi urase bună dimineața. Apoi, după micul dejun, după intrarea doamnei Dudley la zece, se duseră fără nici o vorbă, urmându-se unii pe alții în tăcere, până în salonaș, unde doctorul își ocupă locul din fața șemineului. Theodora purta puloverul roșu al lui Eleanor.

– Luke o să-ți aducă mașina în față, spuse doctorul cu blândețe. În ciuda mesajului transmis, ochii lui erau grijulii și prietenoși. Theodora o să urce să-ți facă bagajele.

Eleanor chicoti.

– Nu poate. N-o să aibă ce purta.

– Nell... începu Theodora, dar se opri să se uite la doamna Montague, care ridică din umeri și zise:

– Am verificat camera aceea. *Normal*. Nu-mi imaginez de ce nici unul dintre *voi* nu s-a gândit să o facă.

– Aveam de gând, se scuză doctorul. Dar mă gândeam că...

– Tu *întotdeauna* gândești, John, și asta e problema ta. *Normal* că am verificat camera imediat.

– Camera Theodorei? întrebă Luke. N-aș vrea să mai intru acolo.

Doamna Montague părea surprinsă.

– Nu-mi imaginez de ce nu. Nu e nimic în neregulă cu ea.

– Am intrat și m-am uitat la hainele mele, îi spuse Theodora doctorului. Sunt perfect curate.

– Camera trebuie ștearsă de praf, *normal*, dar la ce vă așteptați dacă încuiați ușa și doamna Dudley nu poate să...

Doctorul își ridică vocea peste cea a soției lui în timp ce-i vorbea lui Eleanor:

– ... nici nu pot să-ți spun ce rău îmi pare. Dacă e ceva ce pot să fac...

Eleanor râse.

– Dar nu pot să plec, răspunse într-un târziu, întrebându-se cum să găsească cuvintele ca să explice.

– Ai stat aici mult prea mult timp, zise doctorul.

Theodora se holbă la ea și-i spuse pe un ton răbdător:

– N-am nevoie de hainele tale. N-ai auzit-o pe doamna Montague? N-am nevoie de hainele tale, și chiar *dacă* aș fi avut, nu le-aș mai purta acum. Nell, trebuie să scapi de aici.

– Dar nu pot să plec, zise Eleanor, încă râzând pentru că era atât de perfect imposibil de explicat.

– Doamnă, rosti Luke sumbru, nu mai sunteți binevenită ca oaspetele meu.

– Poate ar fi mai bine s-o conducă Arthur până înapoi în oraș. Arthur ar putea avea grijă să ajungă acolo în siguranță.

– Să ajung unde? Eleanor clătină din cap spre ei, simțindu-și părul frumos și greu în jurul feței. Să ajung unde? întrebă ea veselă.

– Păi, zise doctorul, acasă, desigur.

– Nell, micuța ta casă, apartamentul tău propriu, unde sunt toate lucrurile tale, îi aminti Theodora.

Eleanor izbucni în râs.

– Nu am nici un apartament. L-am inventat. Dorm pe o saltea la sora mea, în camera copilului. Nu am nici o casă, nici un loc pe lume. Și nu mă pot întoarce la sora mea, pentru că i-am furat mașina. Râse auzindu-și cuvintele, atât de inadecvate și inexprimabil de triste. Nu am nici o casă, repetă ea privindu-i plină

de speranță. Nici o casă. Tot ceea ce dețin pe lume e într-o cutie pe bancheta din spate a mașinii. Asta e tot ce am, niște cărți și lucruri care erau ale mele când eram mică și un ceas pe care mi l-a dat mama. Deci, vedeți voi, nu există nici un loc unde să mă puteți trimite.

„Aș putea, desigur, să merg tot înainte", ar fi vrut să le spună, uitându-se fix la fețele lor speriate. „Aș putea să merg tot înainte, lăsându-i Theodorei hainele mele. Aș putea să plec în pribegie, să rătăcesc de colo colo, lipsită de adăpost, și tot m-aș întoarce întotdeauna aici. Ar fi mai simplu să mă lăsați să rămân, mai înțelept, mai fericit", ar fi vrut să le zică.

– Vreau să rămân aici, spuse într-un final.

– Am vorbit deja cu sora dumitale, zise doamna Montague plină de emfază. Trebuie să spun că a întrebat mai întâi de mașină. O persoană vulgară. I-am spus că nu trebuie să-i fie teamă. Ai greșit foarte mult, John, lăsând-o să fure mașina surorii ei și să vină aici.

– Draga mea, începu doctorul Montague, apoi se opri, deschizându-și brațele pierdut.

– În orice caz, este așteptată. Sora era foarte supărată pe mine, întrucât plănuiau să plece în vacanță azi, deși nu știu de ce ar fi fost supărată *pe mine*... Doamna Montague se încruntă spre Eleanor. Chiar cred că ar trebui să se asigure cineva că ajunge teafără în mâinile lor!

Doctorul clătină din cap.

– Ar fi o greșeală, zise el încet. Ar fi o greșeală să trimitem pe unul dintre noi s-o însoțească. Trebuie să i se permită să uite totul despre această casă cât mai repede cu putință. Nu putem prelungi asocierea. Odată ce-o să plece de aici, o să fie iar ea însăși. Poți

să îți găsești drumul spre casă? o întrebă pe Eleanor, însă aceasta îi răspunse doar printr-un hohot de râs.

– Mă duc să fac bagajele alea, zise Theodora.

– Luke, verifică-i mașina și adu-o în față. Nu are decât o valiză.

– Zidită de vie. Eleanor începu să râdă de fețele lor împietrite. Zidită de vie, repetă ea. Vreau să rămân aici.

3

Formau o linie solidă pe treptele de la Hill House, păzind ușa. Dincolo de capetele lor, Eleanor putea vedea ferestrele uitându-se în jos și, într-o parte, turnul care aștepta încrezător. Ar fi plâns dacă s-ar fi putut gândi la vreun mod în care să le explice de ce. În schimb, zâmbi strâmb spre clădire, uitându-se la fereastra camerei sale, la fața amuzată și sigură pe sine a casei, care o privea în tăcere. „Casa așteaptă acum", se gândi, și o aștepta pe ea. Nimeni altcineva n-o putea satisface.

– Casa vrea să rămân, îi spuse doctorului, care se holbă la ea.

Stătea foarte țeapăn și cu mare demnitate, de parcă s-ar fi așteptat să-l aleagă pe el în locul casei, de parcă, pentru că o adusese aici, era de ajuns să-și inverseze instrucțiunile ca s-o trimită înapoi. Spatele lui era complet întors spre casă, observă ea. Privindu-l cu sinceritate, îi zise:

– Îmi pare rău. Îmi pare groaznic de rău, serios.

– O să te duci la Hillsdale, îi replică el sec.

Poate că îi era frică să zică prea multe, poate își închipuia că un cuvânt amabil sau compătimitor s-ar fi putut întoarce împotriva lui și ar fi adus-o înapoi. Soarele strălucea pe dealuri și pe casă și pe grădină și

pe peluză și pe copaci și pe pârâu. Eleanor trase adânc aer în piept și se învârti în loc, văzându-le pe toate.

– La Hillsdale cotești pe Ruta Cinci spre est, continuă Montague. La Ashton o să dai de Ruta Treizeci și Nouă, care te va duce acasă. Pentru propria ta siguranță, insistă el, pentru propria ta siguranță, draga mea. Crede-mă, dacă aș fi prevăzut asta...

– Chiar îmi pare groaznic de rău, zise ea.

– Nu putem să ne asumăm riscul, să știi, *orice* risc. Abia încep să-mi dau seama la ce risc teribil v-am expus pe toți. Și deci... Suspină și clătină din cap. Vei ține minte? Spre Hillsdale și apoi Ruta Cinci...

– Uite ce e. Eleanor își căută cuvintele, vrând să le explice precis cum stătea situația. *Mie* nu-mi era frică, spuse într-un final. Chiar nu-mi era frică. Sunt bine acum. Eram... fericită. Se uită serioasă la doctor. *Fericită*. Nu știu ce să spun, murmură, abia reținându-și lacrimile. Nu vreau să plec de aici.

– S-ar putea să existe o dată viitoare, îi spuse doctorul cu asprime. Nu poți înțelege că *nu* putem să ne asumăm riscul ăsta?

Eleanor șovăi.

– Cineva se roagă pentru mine, zise ea prostește. O doamnă pe care am cunoscut-o demult.

Vocea doctorului era blândă, dar bătea impacientat din picior.

– O să uiți toate astea foarte curând. Trebuie să uiți totul despre Hill House. Am greșit atât de mult aducându-te aici!

– De cât timp *suntem* aici? întrebă Eleanor dintr-odată.

– Puțin mai mult de o săptămână. De ce?

– E singura dată când mi s-a întâmplat ceva. Mi-a plăcut.

– Ăsta este motivul pentru care pleci atât de precipitat, zise doctorul.

Eleanor închise ochii și oftă, simțind și auzind și mirosind casa. Un tufiș înfloritor din dreptul bucătăriei era plin de miresme, iar apa din pârâu se mișca scânteietoare peste pietre. Departe, la etaj, poate în camera copiilor, un mic vârtej de aer se aduna și trecea peste podea, învolburând praful. În bibliotecă, scara de fier se bălăngănea, iar lumina strălucea în ochii de marmură ai lui Hugh Crain. Bluza galbenă a Theodorei atârna curată și nepătată, doamna Dudley pregătea prânzul pentru cinci persoane. Hill House privea, arogantă și răbdătoare.

– Nu voi pleca, zise Eleanor în sus către ferestrele înalte.

– Ba *vei* pleca, ripostă doctorul, arătându-și în cele din urmă nerăbdarea. Chiar acum.

Eleanor râse și se întoarse, întinzându-și mâna.

– Luke, îl chemă, iar el se apropie tăcut. Mulțumesc că m-ai dat jos azi-noapte. Am făcut o greșeală, acum știu, iar tu ai fost foarte curajos.

– Chiar am fost, să știi. A fost un act de curaj care le întrece cu mult pe toate celelalte din viața *mea*. Și mă bucur să văd că pleci, Nell, deoarece cu siguranță n-aș mai face-o din nou.

– Ei bine, *mie* mi se pare că dacă pleci, ai face bine să-i dai drumul odată, spuse doamna Montague. Nu mă deranjează să-ți iei la revedere, dar eu personal simt că voi toți aveți o viziune exagerată despre locul acesta. Eu *chiar* cred că avem lucruri mai bune de făcut decât să stăm aici certându-ne, când știm cu toții că *trebuie* să pleci. O să-ți ia ceva timp, în orice caz, să te întorci în oraș și la sora ta care așteaptă să plece în vacanță.

Arthur încuviință din cap.

– Personal, nu dau nici un sfanț pe despărțirile înlăcrimate.

Departe, în salonaș, cenușa căzu moale în șemineu.

– John, zise doamna Montague, poate că totuși *ar fi* mai bine dacă Arthur...

– Nu, spuse doctorul ferm. Eleanor trebuie să se întoarcă de unde a venit.

– Și cui îi mulțumesc pentru sejurul minunat? întrebă Eleanor.

Doctorul o luă de braț și, cu Luke în partea cealaltă, o conduse la mașină și-i deschise portiera. Cutia era pe bancheta din spate, valiza era pe podeaua mașinii, haina și gentuța erau pe scaun. Luke lăsase motorul pornit.

– Domnule doctor, zise Eleanor ținându-se de el, domnule doctor!

– Îmi pare rău. La revedere.

– Condu prudent, o sfătui Luke politicos.

– Nu mă puteți *forța* să plec așa, se răsti ea. Dumneavoastră m-ați *adus* aici.

– Și tot eu te trimit de aici, zise doctorul. Nu te vom uita, Eleanor. Dar în momentul ăsta cel mai important lucru pentru *tine* este să uiți de Hill House și de noi toți. La revedere.

– La revedere, rosti sever doamna Montague de pe trepte.

– La revedere, drum bun, zise și Arthur.

Eleanor, cu mâna pe portieră, se opri și se întoarse.

– Theo? zise întrebător, iar Theodora coborî treptele în fugă până la ea.

– Credeam că n-o să-ți iei rămas-bun de la mine! Ah, Nellie, Nell a mea... fii fericită. Te rog fii fericită. Nu mă uita *de tot*; într-o bună zi lucrurile *vor fi* cu adevărat din nou în ordine și îmi vei scrie scrisori și

eu voi răspunde şi o să ne vizităm şi o să ne distrăm, vorbind despre lucrurile demente pe care le-am făcut şi văzut şi auzit în Hill House... Ah, Nellie! Credeam că nu o să-ţi iei rămas-bun de la mine.

– Rămas-bun, îi zise Eleanor.

– Nellie, spuse Theodora timid, ridicând o mână ca s-o atingă pe obraz, ascultă, poate într-o zi o să ne întâlnim din nou aici? Şi-o să facem picnicul acela lângă pârâu? Nu am apucat să facem acel picnic, îi spuse doctorului, iar acesta clătină din cap, uitându-se la Eleanor.

– La revedere, îi spuse Eleanor doamnei Montague, la revedere, Arthur. La revedere, domnule doctor. Sper să aveţi mare succes cu cartea. Luke, la revedere. Şi la revedere.

– Nell, zise Theodora, te rog, ai grijă.

– La revedere, zise Eleanor, apoi intră în maşină, pe care o simţea nefamiliară şi ciudată. „Deja sunt prea obişnuită cu confortul de la Hill House", se gândi, amintindu-şi în ultimul moment să fluture o mână pe geam.

– La revedere, strigă, întrebându-se dacă mai existase vreodată vreun alt cuvânt pe care să-l spună. La revedere, la revedere!

Neîndemânatică, bâjbâind cu mâinile, dădu drumul frânei şi lăsă maşina să pornească încet.

Ceilalţi îi făcură cu mâna respectuoşi, stând pe loc, privind-o. „O să mă urmărească de-a lungul aleii până nu mă mai văd. Aşa e politicos, să se uite după mine până dispar din raza lor vizuală. Aşadar, plec. La final găseşti iubirea. Dar eu *nu* o să plec", gândi ea cu voce tare pentru sine şi râse. Cu Hill House nu e la fel de uşor cum e cu *ei*. Doar spunându-mi să mă car

nu pot să mă facă să plec, nu și dacă Hill House vrea să rămân."

– Pleacă, Eleanor, scandă, pleacă, Eleanor, nu te mai vrem, nu în casa *noastră* bântuită, pleacă, Eleanor, nu poți rămâne *aici*. Dar pot, cântă ea, dar pot. Nu *ei* fac regulile pe *aici*. Nu pot să mă alunge ori să mă împiedice sau să râdă de mine sau să se ascundă de mine. Nu voi pleca, și Hill House îmi aparține *mie*.

Se considera de o ageră istețime în timp ce apăsa cu piciorul pe accelerație. „Nu pot fugi destul de repede încât să mă prindă de data asta, dar de acum ar trebui să-și dea seama. Mă întreb cine va observa mai întâi. Luke, aproape sigur. Pot să-i aud deja cum strigă", își spuse ea, „aud pașii mărunți alergând prin Hill House și sunetul moale al dealurilor care se apropie apăsat. Chiar o fac", se gândi, trăgând de volan ca să trimită mașina direct în marele copac din curba aleii, „chiar o fac, fac asta singură, acum, în sfârșit. Asta sunt eu, chiar, chiar, chiar o fac singură, singurică."

În secunda nesfârșită a impactului, înainte ca mașina să se izbească de trunchi, gândi clar: „*De ce* fac asta? De ce fac asta? De ce nu mă oprește nimeni?"

4

Doamna Sanderson era incredibil de ușurată să audă că doctorul Montague și grupul lui plecaseră de la Hill House. I-ar fi alungat, îi spuse avocatului familiei, dacă doctorul Montague ar fi dat vreun semn că voia să rămână. Prietena Theodorei, domolită și chinuită de remușcări, era încântată s-o vadă pe Theodora întoarsă acasă atât de curând. Luke plecă la Paris, unde mătușa lui spera din tot sufletul să rămână o perioadă. Doctorul Montague se retrase din lumea

îndeletnicirilor ştiinţifice active după recepţia rece, aproape dispreţuitoare a articolului preliminar care analiza fenomenele supranaturale de la Hill House. Cât despre Hill House, antiteza sănătăţii mintale, se înălţa singuratică pe fundalul dealurilor, iar înăuntrul ei sălăşluia întunericul; aşa dăinuise vreme de mai bine de optzeci de ani şi poate că avea să mai dăinuie încă optzeci. Înăuntru, pereţii se înălţau drepţi, cărămizile se aliniau ordonat, podelele erau ferme şi uşile erau închise pe bună dreptate; liniştea se sprijinea cu nădejde de lemnul şi piatra casei, şi orice umbla pe acolo, umbla în singurătate.